

ဘုန်းကြွယ်

မီးတောက်လက်

မှ ယုံ မိ ခ် လျှံ ကျွဲ ခို

BURMESE
CLASSIC
.COM

ပထမပိုင်း

www.burmeseclassic.com

ဘုန်းကြွယ်

မီးတောက်လက်

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
.com

ငရဲမီးတောက်

နေမွန်းတည့်ချိန် ဖြစ်သည်။

ကန္တာရအတွင်း၌ ယခုချက်ချင်း မီးတောက်တော့မည့်
အလား အပူရှိန် ပြင်းထန်နေပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကန္တာရဆူးပင် ရံဖန်ရံခါများ ဝန်းရံထားသော
မြေကွက်လပ်တစ်ခု၌ လူတစ်ယောက် သိုင်းလေ့ကျင့်နေ၏။

ထိုလူမှာ အနီရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ငရဲ
မီးသိုင်းကို လေ့ကျင့်နေသော သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူချိန်းသည် အဖြူရောင်သိုင်းသမား လူကောင်းတစ်
ယောက် မဟုတ်ဘဲ အနက်ရောင်သိုင်းသမားဆိုးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၌ ထင်တိုင်းကျကာ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းခဲ့
ခြင်းကြောင့် သိုင်းလောကသားများ၏ ဆုံးမနှိမ်နင်းခြင်း ခံရကာ

ကန္တာရထဲသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ရလေသည်။

သူချိန်းမှာ လူမိုက်ကံကောင်းဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကန္တာရထဲ ရောက်လာပြီး မကြာမီ ရှေးဟောင်းသင်္ချိုင်းပူ
တစ်ခုမှ သိုင်းကျမ်းတစ်ဆူကို ရရှိခဲ့လေသည်။

ယခင်က သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြား
ခဲ့သော ကန္တာရသိုင်းသမားကြီး ဇရံမီးတောက်သိုင်း
ကျမ်း ဖြစ်လေသည်။

ပူချိန်းက ကန္တာရထဲ၌ တစ်ယောက်ထဲ အသက်ရှင်သန်
အောင် ကြိုးပမ်းနေထိုင်ရင်း ဇရံမီးတောက်သိုင်းကို လေ့ကျင့်ခဲ့လေ
သည်။

ယခုဆိုလျှင်...

ပူချိန်း ကန္တာရထဲ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ကျော်သွား
ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပူချိန်းသည် ဇရံမီးတောက်သိုင်းကျမ်းမှ သိုင်းကွက်အ
တော်များများကို လေ့ကျင့်တတ်မြေ့စက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မြေကွက်လပ်အလယ်၌ ရပ်နေသော ပူချိန်းက ခြစ်ခြစ်
တောက်ပူပြင်းနေသော ကောင်းကင်ပေါ်မှ နေဝန်းကို မျက်တောင်
မခတ် စိုက်ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် ညာသံပေးကာ လှုပ်ရှားလိုက်
လေသည်။

“ယား”

ပတ်ဝန်းကျင်၌ ညာသံပေးသံက ဟိန်း၍ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ပူချိန်းက မြေကွက်လပ်၌ ခန္ဓာကိုယ်လှည့်ပတ်ကာ လျင်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၇

မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကလည်း လေထုထဲ ရိုက်ထုတ်လိုက်
လေသည်။

လက်ဝါးမှ ထွက်ပေါ်လာသော အပူရှိန်နှင့် ပြင်းအား
ကြောင့်...

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ အနီး
တဝိုက်ရှိ သစ်ပင်ကလေးများ၊ ချုံဖုတ်ကလေးများမှာ မီးစွဲလောင်
သွားတော့သည်။

ထွက်ပေါ်လာသော မီးတောက်မီးလျှံများကို ကြည့်ကာ
ပူချိန်း တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အောင်ပြီ...အောင်ပြီ”

ဟုလည်း ကြွေးကြော်လိုက်လေသည်။

ဇရံမီးတောက် သိုင်းပညာကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
အောင် ပြင်းထန်နေပါတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ပူချိန်၏ရယ်မောသံ ရပ်တန့်သွားသည်။

မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များလည်း ချက်ခြင်း ပျောက်
ကွယ်သွားလေသည်။

ချုံဖုတ်များ၌ စွဲလောင်သွားသော မီးတောက်များက ဟုန်း
ခနဲ တောက်လောင်ပြီး ချက်ချင်းပြန်ငြိမ်းသွားသည် မဟုတ်ပါဘူး။

❖ ဘုန်းကြွယ်

သူ၏အတွင်းအားနှင့် သိုင်းအဆင့်က ငရဲမီးတောက် သိုင်းပညာရပ်တစ်ခုလုံးကို တတ်မြောက်ရန် လိုအပ်နေသေးကြောင်း နားလည်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂူချိန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သည်အတိုင်းဆို ငါ တစ်သက်လုံး လေ့ကျင့်နေတာတောင် ငရဲမီးတောက်သိုင်းကျင့်စဉ် တစ်ခုလုံးကို အောင်မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူက သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်နေရသည်ကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

သိုင်းလောကထဲသို့ အမြန်ဆုံး ဆင်းသွားနေလိုပြီ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကထဲ ဆင်းသွားလိုသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပေသည်။

သူ့အား သိုင်းလောကမှ မောင်းထုတ်ခဲ့သည့် အဓိကရန်သူ နှစ်ဦးအား ဆုံးမလိုခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျောက်ဆွေနှင့် လီကြူးစိမ်း...

ထိုသိုင်းသမားနှစ်ယောက်အား သူ ဘယ်တော့မှ မေ့သွားမည် မဟုတ်ပါ။

မြောက်ပိုင်းနယ်သို့ သိုင်းသမားနှစ်ဦး ဖြစ်သော ကျောက်ဆွေနှင့်လီကြူးစိမ်းတို့သည် မိတ်ဆွေသိုင်းသမားများအား ဦးဆောင်ကာ သူ့အား ချောင်ပိတ်ကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်ကို ဂူချိန်း

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၉

လုံးဝမေ့သွားမည် မဟုတ်ပါ။

ဂူချိန်းက ကောင်းကင်ပေါ်မှ နေဝန်းကြီးကို မျှော်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ တဖန်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက ငရဲမီးတောက်ပညာကို အတော်လေးရထားပြီ၊ ကျောက်ဆွေတို့နှစ်ယောက်ကို မယှဉ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့ကြတဲ့အတွက် တစ်ချိန်မှာ ပြန်ပြီး ဆုံးမခံရမယ်ဆိုတာ သူတို့နှစ်ယောက် သိသွားစေရမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်၏။

ဂူချိန်းသည် အာဃာတကြီးမားသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ငရဲမီးတောက် သိုင်းပညာ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် လေ့ကျင့်အောင်မြင်လိုက်သည်နှင့် သိုင်းလောကသို့ ဆင်း၍ပြီဟု သဘောပိုက်ပြီး ကန္တာရမှထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

မြောက်ပိုင်း ပိုက်ချန်းတောင်တန်းဒေသ...။

ပိုက်ချန်းဒေသမှ ‘ဟိုလိုကျန်းမြို့သည် အလွန်စည်ကားသော ဒေသမြို့တော် ဖြစ်လေသည်။

ဟိုလိုကျန်းမြို့သည် သိုင်းသမားကျောက်ဆွေ၏ ဇာတိမြို့

၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လည်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဖြုံလုံးက ကျောက်ဆွေကို ရိုသေလေးစားကာ အားကိုးကြလေသည်။

ကျောက်ဆွေသည် ဟိုလုံကျန်းမြို့သို့ လာရောက်နှောက်ယှက်ရမ်းကားသော လူဆိုးစားပြများအား အမြဲတမ်း ဆုံးမပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်ဆွေသည် သိုင်းလောကသို့ထွက်ကာ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် အများအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး အသက်လေးဆယ်ခန့်အရွယ် ရောက်လာသောအခါ ယခင်ကလို သိုင်းလောကသို့ သိပ်မထွက်တော့ဘဲ ဟိုလုံကျန်းမြို့၌သာ အနေများခဲ့လေသည်။

ကျောက်ဆွေက သူ၏အိမ်ကလေး၌ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ခဲ့ရင်း တစ်နေ့တွင် ဧည့်သည်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုဧည့်သည်မှာ မိတ်ဆွေရင်းခြာ ဖြစ်သော လိကြူးစိမ်းလွတ်လိုက်သော တပည့်လေး ဖြစ်လေသည်။

လိကြူးစိမ်း၏တပည့်လေး 'ရွှင်ကျီ'က ကျောက်ဆွေကို ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးအတွက် ကျွန်တော့်ဆရာက စာတစ်စောင်ပေးလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အသင့်ယူလာသော စာကို ရိုရိုသေသေပေး၏။

ကျောက်ဆွေက...

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၁

“မင်းဆရာက စာတစ်စောင် ပေးတန် ပေးခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတော့ အကြောင်းထူးတစ်ခုခု ရှိနေပြီ ထင်တယ်”

ဟု ပြောပြီး စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်လေသည်။

စာထဲ၌...

“မိတ်ဆွေကြီးကျောက်ဆွေ

အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ကျုပ်က ကျိနန်မြို့ကို သွားပြီ၊ မိတ်ဆွေကြီး လိုက်ခဲ့ပါ

သင့်မိတ်ဆွေ

လိကြူးစိမ်း”

ဟု တိုတိုရှင်းရှင်း ရေးထားလေသည်။

ကျောက်ဆွေ မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ရွှင်ကျီကို ကြည့်ကာ...

“မင်းဆရာက ဘာတွေများ အရေးကြီးနေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရွှင်ကျီ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဆရာက မီးလူသားတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် ကျိနန်မြို့ကို အမြန်ဆုံး လိုက်သွားတာပါ ခင်ဗျာ”

“မီးလူသား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မီးလူသားဆိုတာ ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ ကျုပ်ကို ရှင်းပြစမ်း

ပါဦး”

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရွှင်ကျီက...

“ကျွန်တော်လဲ သေသေချာချာ မသိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဆရာက ဆရာကြီးဆီကို စာတစ်စောင် သွားပေးဖို့ ပြောပြီး ချက်ချင်း ထွက် သွားတာပါ။ တခြားတာမှ ရေရေရာရာ ပြောမသွားပါဘူး။”

ကျောက်ဆွေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း မင်းရဲ့ ဆရာက သိုင်းလောကရဲ့ ထူးခြားတဲ့ ကိစ္စတွေ ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ အင်းလေ၊ သူက လိုက်ခဲ့ပါဆို တော့ ကျုပ်လဲ လိုက်သွားရသေးတာပေါ့၊ ဒါထက် မင်းကော”

“ဆရာကြီးနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ ဆရာက မှာသွားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျောက်ဆွေက...

“ဒါဆိုလဲ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျောက်ဆွေနှင့် ရွှင်ကျီတို့သည် ကျိုနန်မြို့သို့ ဦးတည်ကာ ခရီးပြင်းနှင်လိုက်ကြလေသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက် မည်သို့သော ထူးခြားမှုမျိုးကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့်...

မီးတောက်လက်(၁) ❖ ၁၃

နောက်ထပ် နှစ်ရက် ခရီးဆက်ပြီး ကျိုနန်မြို့နှင့် မိုင်နှစ် ဆယ်ခန့် အကွာ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ထူး ခြားမှုတစ်ခုနှင့် စတင်ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရွာကလေးထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် သူတို့အား တွေ့ မြင်လိုက်ရသော ရွာသူရွာသားများက ကြောက်လန့်တကြား ထွက် ပြေးရှောင်တိမ်းသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ဆွေ အံ့သြသွား၏။

“ရွာသားတွေ တို့ကိုတွေ့တာနဲ့ ကြောက်လန့်တကြား ထွက် ပြေးရှောင်တိမ်းသွားတာ အကြောင်းရှိလိမ့်မယ်”

ရွှင်ကျီက သွက်သွက်လက်လက် ပြောလေသည်။

တဖန် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ မလှမ်းမကမ်းရှိ ထမင်းဆိုင် လေးတစ်ဆိုင်သို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

မြင်းခွာသံများ ကြားရပြီး လူစိမ်းနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ ခြင်းကြောင့် တစ်ရွာလုံး အိမ်တံခါးများပိတ်ကာ တိတ်ဆိတ်သွားလေ သည်။

ထမင်းဆိုင်လေးကား တံခါးဖွင့်ထားဆဲ...

တံခါး တဖန်ဖွင့်ထားခြင်းလော၊ တံခါးပိတ်ဖို့ အချိန်မရ လိုက်ခြင်းကြောင့်လော မသိနိုင်ပါချေ။

ထမင်းဆိုင်လေးထဲသို့ ရွှင်ကျီ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသော အတိအကျ တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အဘိုးအိုက...

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့”

ဟု တောင်းပန်လေသည်။

ရွှင်ကျီက...

“ကျွန်တော်ဟာ ခရီးသည်တစ်ယောက်ပါ။ သည်ရွာထဲကို ဝင်လာတဲ့အခါ ရွာသားတွေက ကြောက်ရွံ့ပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် ကုန်ကြတာကြောင့် ဘာကြောင့်များလဲ သိချင်တာနဲ့ စုံစမ်းဖို့ လာခဲ့တာပါခင်ဗျာ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်တော့မှ အဘိုးအို အကြောက်ပြေသွားလေတော့သည်။

“မောင်ရင်လေးတို့က မီးလူသား မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“အေး သည်ရွာကို မီးလူသားတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူတိုက်ခိုက်လိုက်တာနဲ့ ရွာသားသုံးယောက်လောက် မီးလောင်ပြီး သေသွားကြတာပဲ။ အဲသည် အချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေဟာ လူစိမ်း ရောက်လာပြီဆိုတာနဲ့ ကြောက်လန့်တကြာ ရှောင်ပြေးကြတာ”

မီးလူသားနှင့် ပတ်သက်ပြီး သတင်းရလိုက်သဖြင့် ရွှင်ကျီ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဘာတို့ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့၊ မီးလူသားကို ဆုံးမကျွန်တော်တို့ လာခဲ့တာပါ။ မီးလူသား သည်ရွာက ထွက်သွားတာ

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၅

အတော်ကြာပြီလားဗျာ”

အဘိုးအိုက...

“ဆယ်လေးငါးရက်လောက် ရှိပါပြီကွယ်”

“သူ ဘယ်ကို ထွက်သွားတယ်ဆိုတာကော ပြောပြနိုင်မလားဗျာ”

“သူက ကျိန်နီမြို့ဘက်ကို ထွက်သွားတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ”

ရွှင်ကျီက အဘိုးအိုကို ခွင့်တောင်းပြီး ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဆရာကြီးကျောက်ဆွေထံ အကျိုးအကြောင်း အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

ကျောက်ဆွေ အံ့သြနေ၏။

“လူသုံးယောက် မီးလောင်သေဆုံးအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်ဆိုတော့ ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ကဲ တို့တတွေ ကျိန်နီမြို့ကို လိုက်သွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ကျိန်နီမြို့သို့ ခရီးပြင်းနှင်လိုက်ကြပြန်လေတော့သည်။

အောင်ပွဲ

ရွှင်ကျီနှင့် ကျောက်ဆွေတို့ ကျီနန်မြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း သို့ရောက်ရှိလာကြသောအခါ သတင်းတစ်ခု ရရှိလိုက်ပြန်လေသည်။

ကျီနန်မြို့ တောင်ဘက်ရှိ တောင်တစ်လုံး၌ သိုင်းသမား များ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်ဆိုသည့် သတင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ဆွေက...

“ဒါဟာ မီးလူသားနဲ့ ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောကာ မြို့တောင်ဘက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ရွှင်ကျီနှင့်အတူ မြင်းခုန်းစိုင်းကာ သွားကြရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်...

“ဝုန်း...ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ မီးတောက်မီး လျှံများ ကောင်းကင်ပေါ် ထိုးတက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

တဆက်တည်းပင် တိုက်ခိုက်သံများ၊ စူးရှသော အော်ဟစ် သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားနေကြောင်း ထင်ရှား နေပါတော့သည်။

“မြန်မြန်လာ”

ကျောက်ဆွေက ရွှင်ကျီကို ခေါ်ကာ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ထွက်ပြီး ကိုယ်ဖေ့ပညာ အသုံးပြုကာ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ရွှင်ကျီလည်း လိုက်သွားရလေသည်။

မကြာပါချေ။ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားနေသော တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွား ကြလေတော့သည်။

လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသူတစ်စုက အနီရောင် ဝတ်ထားသူတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသူက လက်ဝါးတစ်ဘက် ရိုက်ထုတ် လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

ပြင်းထန်သော အပူလှိုင်းများသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရိုက် ခတ်သွားပြီး ရှေ့တည့်တည့်၌ ရှိနေသူတစ်ဦး၏ အဝတ်အစားများ မီးစွဲလောင်သွားလေတော့သည်။

“အား”

ထိုလူသည် စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ်လဲကျကာ လူး

၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လိမ့်နေ၏။

သူ၏အဝတ်အစားများ မီးငြိမ်းသွားသော်လည်း သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပြင်းထန်သော အဏ္ဏရာများ ရရှိသွားခြင်းကြောင့် မြေပေါ်မှ ပြန်မထနိုင်ဘဲ အသက်ဆုံးရှုံးသွားလေတော့သည်။

“မီးလူသားဟေ့”

အချို့က ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

သတ္တိကောင်းသူအချို့က ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“သူက လူတကာကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ် တိုက်ကြ”

“သေပေတော့”

လက်နက်စွဲကိုင်ပြီး ရဲရဲစုံစုံ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် အနီရောင်ဝတ်ထားသူက လက်ဝါးတစ်ချက်ပြီး

တစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း...ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အသံများနှင့်အတူ သိုင်းသမားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၉

အချိန် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သိုင်းသမား ခြောက်ယောက် သေဆုံးသွားကာ အခြားသူများက ထွက်ပြေးသွားကြသဖြင့် တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အနီရောင်ဝတ်ထားသူက ဟားတိုက်ရယ်မောလေသည်။

“ကဲ ဘာတတ်နိုင်ကြသေးသလဲ”

ဟုလည်း ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

ကျောက်ဆွေက...

“ငါ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်တောင် မင်း ဝင်မပါရဘူး၊ မင်းဆရာကို လိုက်ရှာပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရမယ်”

ဟု ရွှင်ကျီကို မှာကြားလိုက်လေသည်။

ရန်သူမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းမှန်း ရွှင်ကျီလည်း ရိပ်မိသဖြင့်...

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျောက်ဆွေက ရှေ့သို့လှမ်းထွက်ကာ အနီရောင်ဝတ်ထားသူနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံနှင့်အတူ ရှေ့သို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာသည့် ကျောက်ဆွေကို တွေ့ရလျှင် အနီရောင်ဝတ်ထားသူပြီးလိုက်သည်။

၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းကြီး
ကိုး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရှေ့ကို
ရောက်လာတော့ အတော် ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ကျောက်ဆွေလည်း ယခုမှ အနီရောင်ဝတ်ထားသူ၏မျက်
နှာကို သေသေချာချာ တွေ့မြင်ရပြီး မှတ်မိသွားလေတော့သည်။

“လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားကိုး”

အနီရောင်ဝတ်ထားသူမှာ ဂူချိန်း ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ဆွေက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက နန္ဒာရတက်ကို ထွက်ပြေးသွားပြီး တစ်သက်လုံး
ဇာတ်မြုပ်နေလိုက်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ ထင်မှတ်ခဲ့တာ”

ဂူချိန်းက...

“ကန္တာရထဲမှာ ကျုပ်ကံကောင်းခဲ့တယ်လေ၊ ကျုပ်က
ကန္တာရသိုင်းသမားကြီးရဲ့ အုတ်ဂူကို ရှာတွေ့ခဲ့တယ်၊ သူ စီရင်ခဲ့တဲ့
ငရဲမီးတောက် သိုင်းကျမ်းကို ရခဲ့တယ်လေဗျာ”

“ဘာ”

“ဟဲ့..ဟဲ့၊ ငရဲမီးတောက် သိုင်းပညာ အစွမ်းကို ခင်ဗျားသိ
မှာပေါ့”

ပြောပြီး ဖြေပေါ် လဲကျသေဆုံးနေကြသူများ၏အလောင်း
များကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြုလိုက်လေသည်။

လဲကျသေဆုံးနေသူများမှာ ပြင်းထန်သော အပူရှိန်နှင့် မီး
လောင်ကျွမ်းခံရမှုကြောင့် မီးသွေးတုံးများပမာ ဖြစ်နေကြပါတော့

မီးတောက်လက်(၁) ❖ ၂၁

သည်။ ကျောက်ဆွေ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ဂူချိန်းက ငရဲမီးတောက်ပညာကို ရရှိခဲ့ပါက သူက လုံးဝ
ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ရွှင်ကျီဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ရွှင်ကျီ၊ မင်းမြန်မြန် ထွက်သွားပေတော့”

ရွှင်ကျီ မျက်နှာပျက်သွား၏။

သူ ထွက်မသွားလိုပါ။

သို့သော်...

ဂူချိန်းက ကြောက်စရာကောင်းနေသည့်အပြင် သူ၏ဆရာ
ကို ရှာဖွေကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရဦးမည် ဖြစ်ရကား ထွက်
သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဂူချိန်းက...

“ကျုပ် ရှေ့ကို ရောက်လာပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်က ခွင့်မပြု
ဘဲ ဘယ်သူမှ ထွက်သွားလို့ မရဘူး”

ဟု အော်ငေါက်ပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းကာ တားဆီးလိုက်လေ
သည်။

“ဝုန်း”

ပူပြင်းလှသော အပူရှိန်လှိုင်းတစ်ခုက ရွှင်ကျီထံသို့ တိုးဝင်
သွားလေသည်။

“သတိထား”

ကျောက်ဆွေက သတိပေးရင်း ရွှင်ကျီထံ ခုန်ဝင်ကတိတ်ခွန်း

၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထုတ်လိုက်လေသည်။

“အွန်”

ရွှင်ကျီမှာ အရှိန်ဖြင့် တွန်းထုတ်ခံလိုက်ရကား အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား၏။

ကျောက်ဆွေက ဝူချိန်းနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

အတွင်းအားဖော်ထုတ်ကာ လက်ဝါးရိုက်ထုတ်ပြီး တိုးဝင်လာသော အပူရှိန်လှိုင်းများကို တားဆီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပြင်းထန်သော လေအရှိန်ဟပ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ကျောက်ဆွေ အပူရှိန်ဟပ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

ဝူချိန်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

သူ၏ငရဲမီးတောက် လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ကျောက်ဆွေက ဟန့်တားနိုင်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူချိန်း ဒေါသထွက်ကာ...

“သေပေတော့”

ကြိုးဝါးရင်း ငရဲမီးတောက် လက်ဝါးရိုက်ချက်များကို တားချက်ပြီးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၂၃

ပြင်းထန်သော အပူရှိန်အဟုန်သည် လှိုင်းလုံးကြီးများ အလား ကျောက်ဆွေထံသို့ တိုးဝင်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများနှင့်အတူ မြင်းစီးသမားတစ်ဦး ဒုန်းစိုင်းနှင့် ကာ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သတင်းစကား

မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ဒုန်းခိုင်းနှင့်ကာ ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

မြင်းစီးသမားကား ကျောက်ဆွေ လိုက်လံရှာဖွေနေသည့်
လိကြူးစိမ်းပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ဆရာ”

ရွှင်ကျီက ဆရာဖြစ်သူကို တွေ့လျှင် ဝမ်းသာအားရ ခေါ်
လိုက်လေသည်။

လိကြူးစိမ်းက...

“မိတ်ဆွေကြီးကျောက်ဆွေ၊ ကျုပ်ရောက်လာပြီဗျို့”

ဟု အော်ပြောရင်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ထွက်ကာ ဝူချိန်းထံ ခုန်
ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျောက်ဆွေ အားတက်သွားလေသည်။

“သူက ငရဲမီးတောက်လက်ဝါးပညာ ရထားတယ် သတိ
ထား”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၂၅

ဟု လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်သည်။

တဆက်တည်းပင် ရှေ့တိုးကာ လိကြူးစိမ်းနှင့် လက်တွဲပြီး
ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ယခုမှ တိုက်ပွဲမှာ လက်ရည်ညီမျှသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ
တော့သည်။

လိကြူးစိမ်းနှင့် ကျောက်ဆွေတို့သည်လည်း ထိပ်တန်း
သိုင်းပညာ ဓာတ်မြှောက်ထားကြသူများ မဟုတ်ပါလား။

“သေဖို့ ပြင်ထား”

ဝူချိန်းကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဘက် အသုံးပြုပြီး မီးတောက်
လက်ဝါးကို အဆက်မပြတ် ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မီးလောင်ပြင်ကြီးပမာ တရှိန်းရှိန်း ပူ
လောင်သွားလေသည်။

အနီးရှိ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ မီးစွဲလောင်သွားလေသည်။

မီးတောက်မီးလျှံများကြား၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲက ဖြစ်
ပွားနေဆဲ...

ကျောက်ဆွေနှင့် လိကြူးစိမ်းတို့သည် ဝူချိန်း၏မီးတောက်
လက်ဝါးရိုက်ချက် ကြောက်စရာကောင်းမှန်း သိထားကြသဖြင့် ထိပ်
တိုက်ရင်မဆိုင်မီအောင် သတိထားကာ ရှောင်တိမ်းရင်း ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်နေ၏။

မီးတောက်လက်ဝါးရိုက်ချက်ဖြင့် ထိအောင် မရိုက်နိုင်သော

၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အခါ ဂူချိန်း ဝိုဦးဒေါပွလာလေသည်။

သူက သိုင်းကျမ်းကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လေ့ကျင့်ခြင်း မပြုခဲ့ခြင်းကြောင့် ထိရောက်စွာ အသုံးမပြုနိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

မီးတောက်လက်ဝါးသိုင်းကွက်ကို အဆက်မပြတ် ထုတ်ဖော်နေရခြင်းကြောင့် အတွင်းအားကုန်ခမ်းကာ မောဟိုက်လာလေသည်။ ဂူချိန်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ လက်ဝါးရိုက်ချက်များကို ရုတ်ခြည်းပင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ဂူချိန်း၏မထင်မှတ်သော လုပ်ရပ်ကြောင့် ကျောက်ဆွေတို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်တန့်ကာ ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဘယ်ပြေးမလဲ”

ဂူချိန်းက အော်ငေါက်ကာ မြေပေါ် ခြေဆောင့်၍ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး ကျောက်ဆွေတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဂူချိန်းက ထောင်ချောက်ဆင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြသော ကျောက်ဆွေတို့သည်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၂၇

ဂူချိန်း၏ထောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်မိသွားကြလေတော့သည်။

“ဂုန်း”

ဂူချိန်း၏လက်ဝါးရိုက်ချက်က ကျောက်ဆွေထဲ တိုးဝင်သွားသည်။

ကျောက်ဆွေ ကပ္ပာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူ၏ဝဲဘက်လက်မောင်း၌ လက်ဝါးရိုက်ချက်ထိကာ လက်မောင်းတစ်ခုလုံး ပြုတ်ထွက်မလို ဖြစ်သွားပြီး အကျီလည်း မီးစွဲလောင်သွားလေသည်။

“အား”

ကျောက်ဆွေ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။

လက်မောင်းမှ မီးတောက်ကို ကပ္ပာကယာ ငြိမ်းသတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သူ၏လက်မောင်းကို အာရုံရောက်သွားသည်။

တဒဂီအချိန်လေးမှာပင်...

“သေပေတော့”

ဂူချိန်းက ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ကျောက်ဆွေ မရှောင်နိုင်တော့ပါချေ။

ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက် ထိသွားလျှင် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျောက်ဆွေမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရွှံ့နီမ့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

လိကြူးစိမ်းလည်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“သည်တစ်ခါ ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ”

ဝူချိန်းက တဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

လိကြူးစိမ်း ရှောင်မလွတ်တော့သဖြင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် လိုက်ရလေသည်။

ဝူချိန်း၏မီးတောက်လက်ဝါးရိုက်ချက်က လိကြူးစိမ်း၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်ထက် ပိုပြီး အစွမ်းထက်နေပါသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

လိကြူးစိမ်းလည်း မယှဉ်နိုင်တော့ဘဲ အဝေးသို့ လွင့်စဉ် သွားလေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၂၉

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

လိကြူးစိမ်းကော ကျောက်ဆွေပါ ဝူချိန်း၏လက်ချက်မိကာ မြေပေါ်လဲကျပြီး မလှုပ်မယှက် ရှိနေကြ၏။

ရွှင်ကျီကား ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝူချိန်းက ရွှင်ကျီ နောက်သို့ လိုက်သွားဖို့ မစဉ်းစားပါ။

ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရမည်ကိုပင် ဝန်လေးနေပြီ ဖြစ်လေ သည်။

အကြောင်းမှာ...

မီးတောက်လက်ဝါးသိုင်းကွက်ကို အဆက်မပြတ် ဖော် ထုတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အတွင်းအားကုန်ခမ်းကာ မောဟိုက်နှွမ်းနယ် နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ငါဟာ မီးတောက်လက်ဝါးသိုင်းကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မလေ့ကျင့်ခဲ့တာ မှားတာပဲ”

“မီးတောက်လက်ဝါး သိုင်းပညာ တစ်ရပ်လုံးကို လေ့ကျင့် အောင်မြင်ချင်ရင် အတွင်းအား အလွန်ကောင်းမှ ဖြစ်မယ်”

မီးတောက်လက်ဝါး သိုင်းထက်မြက်ဖို့ အခြေခံ လိုအပ်ချက် မှာ အတွင်းအားကောင်းဖို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

“သည်အတိုင်းဆို သိုင်းလောကထဲမှာ ပြန်ပြီး ကျင်လည် ကျက်စားဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး၊ လက်ရှိ ငါတတ်မြောက်ထားတဲ့ အခြေ အနေနဲ့ သိုင်းလောကမှာ ရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး”

၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝူးချိန်က တွေးတောချင့်ချိန်ပြီး သက်ပြင်းချကာ ကျောက်
ဆွေနှင့် လိကြူးစိန်၏အလောင်းကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခွာသွား
လေတော့သည်။

ရွှင်ကျီ...။

ရွှင်ကျီကား ကံကောင်းထောက်မကာ ထွက်ပြေးလွတ်
မြောက်ခဲ့လေသည်။

ရွှင်ကျီ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေသည်။

ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားပြီး ဆရာဖြစ်သူ လိကြူးစိမ်း၏
မိတ်ဆွေများထံသို့ သွားကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်လေ
သည်။

ရွှင်ကျီထံမှတစ်ဆင့် သိုင်းသမားဆိုးဝူးချိန်က မီးတောက်
လက်ဝါးသိုင်းကို တတ်မြောက်ကာ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာပြီ ဖြစ်
ကြောင်း သိရှိသွားကြပြီး အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေ
တော့သည်။

တစ်ချိန်က ကန္တာရသိုင်းသမားက မီးတောက်လက်ဝါး
ပညာကို အသုံးပြုကာ သိုင်းလောက၌ ရွှေနှောက်ခဲ့သည်ကို မမေ့
နိုင်ကြသေးပါချေ။

ဝူးချိန်ကလည်း လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရကား...

မီးတောက်လက်(၁) ❖ ၃၁

“ဝူးချိန်ကို အချိန်မီ တားဆီးမှ ဖြစ်မယ်”

“သိုင်းလောက ပျက်စီးမယ့်အရေးကို ကြိုတင်ဟန့်တားရ
လိမ့်မယ်”

“အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ သိုင်းလောကကို ကာကွယ်
ကြရလိမ့်မယ်”

ဟူသော ကြွေးကြော်သံများ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

သိုင်းလောကသားများသည် နီးစပ်ရာ အချင်းချင်း စုရုံးကာ
ဝူးချိန်အား ဆုံးမရန် လိုက်လံရှာဖွေကြလေတော့သည်။

မိတ်ဆွေ

ဂူချိန်းနှင့် မီးတောက်လက်ဝါးသိုင်းပညာ ပြန်လည်ပေါ်
ပေါက်လာခြင်းကြောင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
လာလေသည်။

ထိုသတင်းကို စိတ်ဝင်စားသူများတွင် ‘စုမာကျွေ’လည်း
တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

စုမာကျွေ...။

စုမာကျွေသည် အရှေ့ဒေသမှ သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်
သည်။

အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်
နေသူ ဖြစ်သည်။

ဂူချိန်းက သိုင်းလောကအား နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမည်ဆို
သောအခါ စုမာကျွေက ဂူချိန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် သိုင်းလောကသို့ ဆင်း
လာခဲ့လေတော့သည်။

သိုင်းလောက နေရာအနှံ့အပြားတွင် သိုင်းသမားဆိုးဂူချိန်း
အကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြလေသည်။

စားသောက်ဆိုင်၊ တည်းခိုခန်း၊ ဈေးဆိုင် ဘယ်နေရာ
ရောက်ရောက် ဂူချိန်းအကြောင်း ပြောဆိုနေသည်ကိုသာ ကြားရမည်
ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

စုမာကျွေသည် သိုင်းလောကသားများ ကျက်စားရာ ပန်း
ရနံ့စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာလျှင် ဂူချိန်း၏အကြောင်းကို
အတော်များများ ကြားသိလိုက်ရလေတော့သည်။

စုမာကျွေသည် ကြားရသမျှကို အခြေခံကာ...

“တကယ်တော့ ဂူချိန်းထက် သူရဲခံတဲ့ သိုင်းပညာက ပိုပြီး
ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကပ်လျက်စားပွဲ၌ ထိုင်ကာ စားသောက်နေသော
လူရွယ်တစ်ဦးက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ မီးတောက်လက်ဝါးပညာဟာ သိုင်းလော
ကမှာ အထူးခြားဆုံးနဲ့ အထက်မြက်ဆုံး ပညာလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်”

စုမာကျွေက...

“မိတ်ဆွေက သည်ပညာ အကြောင်းကို သိနေတယ် ဟုတ်
လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူရွယ်က...

“လူအတော်များများက သိကြပါတယ်ဗျာ၊ တစ်ချိန်က ကန္တာရ သိုင်းသမားဟာ မီးတောက်လက်ဝါးပညာနဲ့ သိုင်းလောက ကို ဒုက္ခပေးခဲ့ဖူးတာပဲ မဟုတ်လား”

စုမာကျွေ့က...

“ကျုပ်လဲ သည်လို ကြားဖူးပါတယ်၊ သူက အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုပြီး သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ ကြိုး စားရာမှာ ဘာကြောင့် မအောင်မြင်ခဲ့ရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လူရွယ်က...

“သိုင်းလောကသားတွေက စုပေါင်းညီညာစွာနဲ့ ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာကြောင့် အရေးနိမ့်ပြီး သိုင်းလောကက ရှောင်တိမ်း သွားခဲ့ရတာပါဗျာ”

ထိုစဉ် အခြားစားပွဲမှ လူရွယ်တစ်ဦးကလည်း သူတို့၏ စကားစိုင်း၌ ဝင်ပါလာလေသည်။

ထိုလူရွယ်က...

“မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် စုပေါင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတဲ့ သိုင်း သမားနှစ်ဆယ်ကျော် သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ဒဏ်ရာရတဲ့လူ၊ ဒုက္ခိတ ဖြစ် သွားတဲ့လူဆိုတာ မနည်းဘူး၊ ကန္တာရသိုင်းသမားကြီးကို တကယ် တမ်း အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ကြတာ၊ သူ့ရဲ့အတွင်းအား ကုန်ခမ်းအောင် လုပ် နိုင်ခဲ့ကြလို့ပါ”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၃၅

စုမာကျွေ့ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

လူရွယ်က...

“ကျုပ်စားပွဲကို လာခဲ့ကြပါလားဗျာ၊ စားသောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

စုမာကျွေ့က ထိုလူရွယ်၏စားပွဲသို့ ကူးသွားသလို ပထမ ပြောဆိုတဲ့သော လူရွယ်ကလည်း ကူးလာ၏။

သုံးယောက်သား ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်မိကြလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် မိတ်ဆက်လိုက်ကြလေသည်။

“ကျုပ်က စုမာကျွေ့ပါ”

“ကျုပ်က ဟိုလွေ”

“ကျုပ်ကတော့ ဖန်းရှပါဗျာ”

သုံးယောက်စလုံး ဝူချိန်းအား စိတ်ဝင်စားနေကြသူများ ဖြစ် ရာ တခဏအတွင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဟိုလွေက...

“အတွင်းအားကုန်ခမ်းသွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြလို့ ကန္တာရ သိုင်းသမားကြီး ရှုံးနိမ့်သွားရတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကို ရှင်းပြပါလားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ဖန်းရှက...

“ဒါက တိုက်ပွဲတွေ အများကြီး ဖြစ်ပွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးတွေက အကဲခတ်မိခဲ့ကြတာဗျာ၊ မီးတောက် လက်ဝါး သိုင်းပညာကို အသုံးပြုဖို့ အပူစွမ်းအား လိုအပ်တယ်”

၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“နေစကြာကျင့်စဉ်ဆိုတဲ့ အတွင်းအားလေ့ကျင့်တဲ့ ပညာကို နားလည်ထားရမယ်”

စုမာကျွေ့က...

“ဖြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းလှတဲ့ နေဝန်းကြီးကို ကြည့်ပြီး နေရဲ့ အပူစွမ်းအင်ကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်ရောက်ကိန်းအောင်းလာအောင် အာရုံနဲ့ ရယူတဲ့ ကျင့်စဉ်ကို ပြောတာလားဗျ”

ဖန်းရှု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ ကျင့်စဉ်တစ်ခုပါပဲ”

ဟိုလွေက...

“သည်ကျင့်စဉ်ဟာ သိုင်းလောကက ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာနေပြီဗျ”

ဖန်းရှုက...

“ဒါကြောင့် ကန္တာရသိုင်းသမားကြီးဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပေါ့၊ သူဟာ ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ နေစကြာကျင့်စဉ်ကို ရခဲ့တာကြောင့် မီးတောက်လက်ဝါး ပညာကို လေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့တာပဲ”

ဟိုလွေနှင့် စုမာကျွေ့တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ဖန်းရှုက...

“သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးတွေဟာ အတွင်းအားလျော့နည်းကုန်ခမ်းလာလေလေ သိုင်းစွမ်းရည်ကျဆင်းလာလေလေဆိုတာကို သတိပြုမိခဲ့ကြတယ်”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၃၇

ဟိုလွေက...

“တိုက်ပွဲတွေ အဆက်မပြတ် ဆင်နွှဲခဲ့ရတော့ ကန္တာရသိုင်းသမားကြီးရဲ့ အတွင်းအားလျော့နည်းသွားမှာပဲ၊ ဒါဆို သိုင်းစွမ်းရည်လဲ ကျသွားမှာပေါ့”

စုမာကျွေ့က...

“သူက တိုက်ပွဲတွေနဲ့ ဆက်တိုက်ရင်ဆိုင်ရရင် သိုင်းစွမ်းကျသွားမှာကို ရိပ်မိမှာပါ၊ အတွင်းအား ပြန်ပြီး ပြည့်ဖြိုးအောင် လေ့ကျင့်မှာပေါ့”

ဖန်းရှုက...

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ သူဟာ အတွင်းအားပြည့်ဖြိုးလာအောင် လေ့ကျင့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ တိုက်ပွဲတွေကို ရှောင်ကွင်းခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်ကို သိနေတဲ့ သိုင်းသမားကြီးတွေ အလွတ်မပေး အနာခံပြီး တစ်ချိန်လုံး လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလို့ နောက်ဆုံး သူ အရေးနိမ့်သွားပြီး ထွက်ပြေးသွားရတာ၊ ကန္တာရထဲမှာ သေဆုံးသွားခဲ့တာပဲ”

စုမာကျွေ့က...

“ဒါဆို ဂူချိန်းက မီးတောက်လက်ဝါးပညာရထားလဲ ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ သူ့ကို အဆက်မပြတ် လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေမယ်ဆိုရင် သူလဲ ကန္တာရသိုင်းသမားကြီးရဲ့ လမ်းစဉ်လိုက်သွားရမှာပဲ”

ဖန်းရှုက...

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သည်ကိစ္စ သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကို အဆက်မပြတ် လိုက်လံတိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် သိုင်း
လောကသားတွေဘက်ကလဲ ထိခိုက်ကျဆုံးမှုတွေ များပြားလိမ့်
မယ်”

“အင်း သိုင်းလောက အရေးဆိုတော့လဲ စွန့်စားရမှာပေါ့
ဗျာ”

“မိတ်ဆွေက သူ့ကို ဆုံးမဖို့ အသက်စွန့်ရမှာ ဝန်မလေးဘူး
ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

စုမာကျွေ့၏စကားကြောင့် ဖန်းရှ ရယ်မောလိုက်သည်။

စုမာကျွေ့ မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ကျုပ်စကားက ရယ်စရာ ပါနေလို့လားဗျာ”

ဟု မေးလိုက်၏။ ဖန်းရှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရယ်စရာပါလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က သဘောကျလို့
ပါ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားလို ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါပဲ”

“ဪ”

“ဝူချိန်းက သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမှာ သေချာတယ်၊ သူ့
ကို ဟန့်တားသုတ်သင်ဖို့ အသက်စွန့်သင့်ရင် စွန့်ရမှာပဲ မဟုတ်လား
ဗျာ”

ဟိုလွေက...

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၃၉

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

ဟု ချီးကျူးလိုက်သည်။ တဆက်တည်းပင်...

“ကျုပ်ကလဲ သည်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သုံးယောက်သား ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

သုံးယောက်သား ယခုမှ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသော်လည်း
တကယ့် မိတ်ဆွေရင်းချာများ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

စုမာကျွေ့က...

“ကျုပ်တို့ဟာ လူဆိုးဝူချိန်းကို ဆုံးမရာမှာ အသက်ပေးဖို့
တောင် ဆုံးဖြတ်ထားကြတယ်၊ စိတ်တူ သဘောတူ ဖြစ်နေကြတော့
သွေးသောက်မိတ်ဆွေ ဖွဲ့လိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်”

သူ၏စကားကို ဟိုလွေနှင့် ဖန်းရှတို့နှစ်ယောက်က ချက်ချင်း
သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ခုချိန်ကစပြီး ကျုပ်သုံးယောက်ဟာ သွေးသောက်မိတ်
ဆွေတွေ ဖြစ်သွားပြီလို့ မှတ်လိုက်ကြပေတော့”

ထို့နောက်...

သုံးယောက်သား သစ္စာပြုကာ အရက်တစ်ခွက်စီ သောက်
လိုက်ကြလေတော့သည်။

အားနည်းချက်

တောင်ပေါ် ဘုံကျောင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

လူသူ စွန့်ခွာသွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ဘုံကျောင်းလေး ဖြစ်လေသည်။

ယခု ထိုဘုံကျောင်းလေး၌ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေလေသည်။

ထိုလူကား စိတ်ပျက်နေသော ဂူချိန်း ဖြစ်လေသည်။

ဂူချိန်းက မီးတောက်လက်ဝါးသိုင်းကို လေ့ကျင့်ပြီး သုံးပုံတစ်ပုံကျော် အောင်မြင်ပြီးနောက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျေနပ်ကာ သိုင်းလောကသို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

သို့သော်...

သိုင်းလောကသို့ ရောက်ရှိလာပြီး တိုက်ပွဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ သူ၏သိုင်းပညာသည် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာဘဲ အခက်ကြုံနေရခြင်းကြောင့် စိတ်ပျက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ့ရဲ့အတွင်းအား တိပ်တန်းအဆင့်ရှိနေပြီး သိုင်းကျမ်းတစ်ခုလုံးကို လေ့ကျင့်အောင်မြင်မှသာ သိုင်းလောကမှာ လက်မထောင်နိုင်မှာ၊ ခုအတိုင်းဆိုရင် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

သူက ကန္တာရသို့ ပြန်သွားကာ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

သိုင်းလောကသားများက သူ၏နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းလောကသားများနှင့် မတွေ့ရလေအောင် ရှောင်တိမ်းနေရသည့် အခြေအနေ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

တွေးရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်လေသည်။

“တောင်ကြားဒေဝီ မုကူးလျှံက သူ့အဖေရဲ့ အတွင်းအားကျမ်းကို ရရှိထားတယ်ဆိုတာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိထားကြတယ်၊ မုကူးလျှံဆီက အတွင်းအားကျမ်းကိုရရင် ငါ့အတွက် ပြည့်စုံသွားမှာပဲ”

ထို့နောက် မုကူးလျှံထံ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှိပင်တောင်ကြား...။

ရှိပင်တောင်ကြားသည် တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည့် တောင်ကြားတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

တောင်ကြားပိုင်ရှင် မုရှိပင်သည် အတွင်းအားပညာတွင် သိုင်းလောက၌ ပြိုင်ဘက်ကင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မုရှိပင် ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သမီးဖြစ်သူ မုကူးလျှံက ဖခင်၏ပညာအမွေကို ဆက်ခံခဲ့သည်။

ပညာအမွေကို ဆက်ခံခဲ့သည် ဆိုရာ၌ ဖခင်၏ခြေရာ နင်းနိုင်အောင် အတွင်းအား ရရှိခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။

အတွင်းအား လေ့ကျင့်သည့် ကျမ်းကိုသာ အမွေဆက်ခံနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မုရှိပင်၏အတွင်းအားပညာသည် ယောက်ျားများနှင့်သာ လိုက်ဖက်ညီပြီး မိန်းမသားများနှင့် လိုက်ဖက်ခြင်း မရှိ။ အလွန်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော ကျင့်စဉ်များပါရှိသည့် ပညာဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် မုကူးလျှံသည် အခြားသော ပညာရပ်များကို ရရှိခဲ့သော်လည်း ဖခင်၏အကောင်းဆုံးပညာ ဖြစ်သော အတွင်းအားပညာကို မရနိုင်ခဲ့တော့ချေ။

ယခု ဂူချိန်းသည် မုကူးလျှံ မရခဲ့သည့် အတွင်းအားပညာကို ရယူဖို့ တောင်ကြားထဲ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၄၃

ကောင်းကင်ပေါ်၌ တိမ်တိုက်များသည် လေနင့်အတူ လွင့်မျောနေသည်။

ငှက်ကလေးများက အသံတစာစာပေးကာ ပျံသန်းနေကြသည်။

ပန်းပေါင်းစုံ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်ဖူးကာ သာယာလှပနေသော တောင်ကြားထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ဂူချိန်း ဖြစ်လေသည်။

ဂူချိန်းသည် သာယာလှပနေသော တောင်ကြား၏ ရှုမျှော်ခင်းများကို ငေးမောကြည့်ရင်း လှမ်းလာခဲ့စဉ်...

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံနှင့်အတူ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဟန့်တားလိုက်ကြလေသည်။

ဂူချိန်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အား ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့က မုကူးလျှံရဲ့ လူတွေဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဂူချိန်းရောက်လာတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သခင်မကို သွားပြောလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က...

“ဂူချိန်းသော ဘာသော နားမလည်ဘူး။ သည်တောင်ကြားထဲကို အခွင့်မရှိရင် ဘယ်သူမှ မဝင်ရဘူး။ ရှင် ခုချက်ချင်း ပြန်တာ”

၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲရှင်”

အော်ငေါက်မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝူချိန်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က မသွားဘူးဆိုရင်ကော”

ပမာမခန့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က...

“ဒါဆိုရင် ရှင့်ကို မောင်းထုတ်ရမှာပဲ”

ဝူချိန်းက...

“မင်းတို့မှာ ကျုပ်ကို မောင်းထုတ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိလို့

လား”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေ

သည်။

တို့နောက်...

“ဟိတ်”

“ယား”

ညာသံပေးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝူချိန်းက ရယ်မောရင်း ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

တဆက်တည်း သူ၏လက်တစ်ဘက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်

သောအခါ...

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၄၅

“အင့်”

“အွန့်”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ညည်းတွားရင်း မလှုပ်မယှက်
ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဝူချိန်းက သူမတို့နှစ်ယောက်အား သွေးကြောပိတ်ထား
လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝူချိန်းသည် မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးနှစ်
ယောက်ကို ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ကဲ ကျုပ်က တောင်ကြားထဲ ဆက်ပြီး ဝင်သွားတော့မယ်၊
ကျုပ်ကို တားဆီးဖို့ မကြိုးစားကြနဲ့တော့”

စကားဆုံးလျှင် ဘာကိုမှ အမူမထားတော့ဘဲ ခြေလှမ်းကျ
ကျဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေတော့သည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ကျန်
ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တောင်ကြား၏ သာယာလှပမှုကို ဖျက်ဆီးရန် ဂူချိန်း
ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

တောင်ကြားဒေဝီ မုကူးလျှံက သူမ၏ဂေဟာအတွင်း ရှိနေ
၏။

သူမသည် ဗျပ်စောင်းတစ်လက် တီးခတ်ကာ အပန်းဖြေနေ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်
ရှိလာပြီး အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

“သခင်မလေးရှင် တောင်ကြားထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်
လာပြီး သောင်းကျန်းနေပါတယ်”

“ဘာ”

မုကူးလျှံ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထားသော ဗျပ်စောင်းကို ချကာ
ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

“တောင်ကြားထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး သောင်း
ကျန်းနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိုစွန့် လာပြီး ရန်စရတာလဲ ပြောစမ်းပါ

ဦး”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၄၇

အိမ်ဖော်မိန်းကလေး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဘယ်လိုကိစ္စကြောင့်ဆိုတာ မသိရသေး
ပါဘူး၊ သူက တောင်ကြားထဲကို ဆက်ပြီး ဝင်ရောက်လာလို့ အစောင့်
တွေက တားမြစ်နေကြပါတယ်”

မုကူးလျှံ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ကျွန်မ တစ်သက်မှာ တောင်ကြားထဲ ကျူးကျော်ဝင်
ရောက်လာပြီး စော်ကားတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့ဘူး၊ ကောင်းပြီး
ရွှေရောင်ကိုယ်ရံတော်တွေ လွှတ်လိုက်ပါ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လို
ကိစ္စပဲရှိရှိ ကျွန်မ မသိချင်ဘူး၊ ကျူးကျော်လာတဲ့လူကို တစ်ခါထဲ
သတ်ပစ်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ သခင်မလေး”

အိမ်ဖော်လည်း ချက်ချင်း ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့
သည်။

ဒေါသကြောင့် မုကူးလျှံ၏မျက်နှာ နီရဲနေ၏။

ခန်းမဆောင်၏နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဖခင်ကြီး မုဂ္ဂိုပင်၏
ပုံတူပန်းချီကားရှေ့သို့ လှမ်းသွားပြီး ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“ဖေဖေ...သမီး လက်ထက်ရောက်မှ တောင်ကြားထဲကို
ကျူးကျော်ဝံ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာပါပြီ၊ သည်တောင်
ကြားကို ကာကွယ်စောင့်ရှောင်နိုင်အောင် သမီးကို ကူညီစောင့်
ရှောက်တော်မူပါ”

ဟုလည်း ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။

၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အေးမြသော လေပြည်လေညှင်းသည် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်များမှတစ်ဆင့် ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်းသို့ တိုးဝင်တိုက် ခတ်လာလေသည်။

လေထဲ၌ တိုက်ခိုက်သံများနှင့်အတူ သွေးညှို့နံ့များ ပါဝင် လာသည်ဟု မုကူးလျှံ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

တစ်ချိန်က ဖခင်ကြီး ပြောခဲ့သော စကားများကိုလည်း ပြန် လည်ကြားယောင်လာလေသည်။

ဖခင်ကြီးမရှိပင် ကွယ်လွန်ကာနီး အချိန်၌ မှာကြားသွား သော စကားသံများ ဖြစ်လေသည်။

“သမီး...ဖေဖေ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း ဖေဖေရဲ့ အတွင်း အားကျမ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါ။ ဒါမှ သမီးအပေါ် ကျရောက်လာ မယ့် ဘေးအန္တရာယ်တွေကို ကြိုတင်ကာကွယ်ထားနိုင်လိမ့်မယ်”

ဖခင်ကြီး၏အတွင်းအားကျမ်းမှာ အစွမ်းထက်လှသဖြင့် လို ချင်မက်မောသူ များပြားလှပေသည်။

မရှိပင်သည် သူ မရှိတော့သည့် အချိန်၌ အတွင်းအားကျမ်း ကြောင့် သမီးဖြစ်သူအား ရန်ရှာမည်သူများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင် ကြောင်း ကြိုတင်တွေးတော ပူပန်ခဲ့ပြီး သူ မရှိတော့လျှင် အတွင်း အားကျမ်းအား ဖျက်ဆီးပစ်ရန် မှာကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မုကူးလျှံသည်လည်း ဖခင်ကြီး၏သဘောထားကို နားလည် မိသဖြင့် ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသည်နှင့် အတွင်းအားကျမ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့လေသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၄၉

တောင်ကြားအတွင်းသို့ မည်သူက ကျူးကျော်ဝင်ရောက် လာပါသနည်း။

ထိုကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသူမှာ အတွင်းအားကျမ်းကို လိုချင်မက်မောသူသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ရုတ်တရက်...

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်ဟု ထင် မှတ်ရလေသည်။

တိုက်ခတ်နေသော လေထုသည်ပင် ရပ်တန့်သွားသည့် အလား။

မုကူးလျှံ သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

သူမ၏တောင်ကြားသည် ဤမျှ တိတ်ဆိတ်နေစရာ မလို ဟု ယူဆထား၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ညင်သာပေါ့ပါးသော ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခြေသံက တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာလေသည်။

မုကူးလျှံက ဖခင်ကြီး၏ပုံတူ ပန်းချီကားအောက်မှ သစ်သားစင်ကလေးကို ကြည့်လိုက်၏။

ထိုသစ်သားစင်ကလေးပေါ်၌ ကြွေအိုးနှစ်အိုး ရှိနေ၏။

တစ်အိုးက မုရိုပင်၏အရိုးပြာ ထည့်ထားသောအိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တစ်အိုးမှာ...

ခြေသံက တိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

မုကူးလျှံက ဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ဦး ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူရွယ်ကား တောင်ကြားအတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသော ဂူချိန်း ဖြစ်လေသည်။

ဂူချိန်းမှာ သိုင်းသမားဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်...

ယောက်ျားပိသစ္စာ ချောမောခန့်ညားသော လူရွယ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

မုကူးလျှံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

ဂူချိန်းတစ်ယောက်မှလွဲပြီး မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၅၁

မုကူးလျှံ၏ရင်ထဲ လေးလံသွား၏။

သူမ၏လူများ မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိသွားကြပါသနည်း။

ထိုစဉ် ဂူချိန်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ မင်းရဲ့လူတွေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က သွေးကြောပိတ်ရုံ ပိတ်ထားလိုက်တာပါ”

ထိုစကားကြောင့် မုကူးလျှံ ရင်ထဲ အနည်းငယ် ပေါ့ပါးသွားလေသည်။

ဂူချိန်းကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ရှင်က ကျွန်မအဖေရဲ့ အတွင်းအားကျမ်းကို လိုချင်လို့ လာခဲ့တာ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဂူချိန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကြောင့် သည်လိုထင်ရတာလဲ”

မုကူးလျှံက...

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်ဆိုရင် ကြိုတင်အကြောင်းကြားပြီးမှ လာမှာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့လူတွေကိုလဲ တိုက်ခိုက်စရာ အကြောင်း မရှိဘူးလေ”

“ဪ”

“ကျွန်မအဖေရဲ့ အတွင်းအားကျမ်းကို လိုချင်တဲ့ လူမသိ”

၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တောင်ကြားထဲ ကျူးကျော်ပြီး ကျွန်မလူတွေကို တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်
မဟုတ်လား”

ဝူချိန်းက...

“မင်း မဆိုးဘူး”

မုကူးလျှံက...

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝူချိန်းက...

“ကျုပ်က ဝူချိန်းပါဗျာ”

“ကျွန်မအဖေရဲ့ အတွင်းအားကျမ်းကို လိုချင်နေတယ်
ဟုတ်လား”

ဝူချိန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

မုကူးလျှံက...

“ရှင်လိုချင်ပေမယ့် ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

ဝူချိန်းက...

“မင်းက..”

“ရှင်မှ မဟုတ်ဘူး၊ တခြား ဘယ်သူမှ ရနိုင်ကြမှာ မဟုတ်

ဘူး”

“မင်း ဘာကြောင့် သည်လို ပြောတာလဲ”

“ဖေဖေရဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လို့ပါပဲရှင်”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၅၃

“ဘာ”

မုကူးလျှံက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်
လေသည်။

“ဖေဖေဟာ သူ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း..”

သိုင်းကျမ်းအား လိုချင်မက်မောသူများ၏ အန္တရာယ်ရှိ၍
ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ မှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း သူမက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်
ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ဝူချိန်း မျက်နှာပျက်သွားလေတော့သည်။

“မင်း..မင်း တကယ် ပြောတာလား”

မုကူးလျှံက...

“ရှင် မယုံရင် ကျွန်မအဖေရဲ့ အရိုးပြာအိုးနဲ့အတူ ယှဉ်ထား
တဲ့ ကြွေအိုးကလေးကို ကြည့်ပါ။ အဲသည် ကြွေအိုးထဲမှာ အတွင်းအား
ကျမ်းကို မီးရှို့ထားတဲ့ပြာတွေ ရှိပါတယ်”

ဝူချိန်းက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

“ဟူး”

ကြွေအိုးနှစ်အိုး ရှိနေသည့် သစ်သားစင်အနီးသို့ ချက်ချင်း
ရောက်ရှိသွားပြီး ပြာအိုးနှစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ကြွေအိုးနှစ်အိုး အတွင်း၌ ပြာများသာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

ဝူချိန်းက မုကူးလျှံဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မုကူးလျှံက...

“ရှင်ယုံပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဦးချိန်းက လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

ပြာအိုးနှစ်လုံးကို သစ်သားစင်ပေါ် ပြန်တင်ထားလိုက်

သည်။

တဖန်...

မုကူးလျှံသို့ လှမ်းသွားပြီး ခြေသုံးလှမ်း အကွာ၌ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

မုကူးလျှံကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်ယုံပြီ”

“ဒါဖြင့်..”

“ကျုပ်က မုရှိပင်ရဲ့ အတွင်းအားပညာကို ရနိုင်တဲ့ နည်း
လမ်း ရှိနေသေးတယ်”

မုကူးလျှံ အံ့သြသွားသည်။

“ဘယ်လို နည်းလမ်းများလဲရှင်”

ဦးချိန်းက သူမအား လက်ညှိုးညွှန်လိုက်သည်။

“မင်းပေါ့”

“ကျွန်မ”

“ဟုတ်တယ်”

“နေပါဦး၊ ကျွန်မက..”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၅၅

“မင်းက မုရှိပင်ရဲ့သမီး ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

ဦးချိန်းက ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

မုကူးလျှံ မျက်နှာပျက်သွား၏။

အံ့တင်းတင်းကြိတ်ကာ...

“သေပေတော့”

ဦးချိန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

မုကူးလျှံမှာ မုရှိပင်၏သမီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း သိုင်းပညာ
မခေပါချေ။

သူမ၏တိုက်ကွက်များသည် ဦးချိန်း၏တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်း
ထားလိုက်လေသည်။

ဦးချိန်းက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ပေါ့ပါးစွာဖြင့်
ရှောင်တိမ်းနေ၏။

သို့ဖြင့်...

သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ကျော်သောအခါ မုကူးလျှံ မောဟိုက်
လာပေတော့သည်။

ဦးချိန်းက ရယ်မောရင်း...

“တော်လောက်ပြီ”

ဟု ပြောကာ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့သော်...

သူ၏လက်ဝါးသည် စွန်ကုပ်လက်သည်းအသွင် ပြောင်းလဲသွားပြီး လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်းက မုကူးလှုံ၏ပခုံးမှ သွေးကြောတစ်နေရာကို ထောက်ချလိုက်လေသည်။

“အင့်”

မုကူးလှုံ သွေးကြောပိတ်ခံရကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

ဝူချိန်း သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မင်းအဖေရဲ့ အတွင်းအားပညာအကြောင်းကို မင်းသိစာန်သလောက် သိထားမှာပဲ၊ ကျုပ်သိချင်တာတွေကို မင်းဆီက ပြန်ပြီး သိရရင် ကျေနပ်ရမှာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် မုကူးလှုံအား ဖျပ်ခနဲ ပွေ့ချီကာ ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၅၇

ပြိုင်ဘက်

ဝူချိန်းသည် သိုင်းလောကသို့ ဆင်းလာပြီး မြောက်ပိုင်းသိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသော ကျောက်ဆွေနှင့် လီကြူးစိမ်းတို့နှစ်ယောက်အား တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူခဲ့သည်။

တခြားသိုင်းသမားအချို့ကိုလည်း မီးတောက်လက်ဝါးပညာ အသုံးပြုကာ သတ်ပစ်ခဲ့လေသည်။

လို့နောက်ပိုင်း...

ဝူချိန်းမှာ သိုင်းလောကမှ ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

သိုင်းလောကသားများသည် ဝူချိန်းအား သဲကြီးမဲကြီးလိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော်...

ဝူချိန်း အကြောင်း ဘာမှစုံစမ်း၍မရဘဲ သတင်းပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ကြသော စုမာကျွေး၊ ဟိုလွေနှင့် ဖန်းရှတို့သည် တောအုပ်ထဲရှိ အိမ်ပျက်ကြီးတစ်ခုနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ အရောက်တွင် မြင်းကို အရှိန်သပ် ရပ်တန့်လိုက်ကြလေသည်။

သုံးယောက်သား မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ပျက်ကြီးကို အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

စုမာကျွေးက...

“ကျုပ်တို့ ကြားခဲ့တဲ့ သတင်းအတိုင်းဆိုရင် ဂူချိန်းဟာ သည်အိမ်ပျက်ကြီးထဲမှာ ခိုအောင်းနေတာပဲ”

ဟိုလွေက...

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ သည်တစ်ခါတော့ သူ့ကို အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဖန်းရှက...

“ကျုပ်တို့ မြန်မြန်သွားကြရအောင်”

ဟု လောဆော်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား အိမ်ပျက်ကြီးအနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ကြလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

အိမ်ပျက်ကြီးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။

ဖန်းရှက...

“ကဲ ကျုပ်က ဝဲဘက်က ဝင်မယ်”

ဟိုလွေက...

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၅၉

“ကျုပ်က ညာဘက်”

စုမာကျွေးက...

“ကျုပ်တော့ အရှေ့ဘက်ကပဲ ဝင်သွားမယ်”

သုံးယောက်သား တိုင်ပင်လိုက်ကြပြီး လူခွဲကာ အိမ်ပျက်ကြီးထဲ ခုန်ဝင်သွားလိုက်ကြလေသည်။

ဂူချိန်းအား အလွတ်မပေးတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဂုန်း...ဂုန်း...ဂုန်း”

ဆွေးမြေ့နေပြီ ဖြစ်သော အိမ်တံခါးမကြီးနှင့် ပြတင်းတံခါးများကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးကာ ခုန်ဝင်သွားကြခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် သုံးယောက်သား အိမ်ထဲ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ဂူချိန်းကို ရှာဖွေလိုက်ကြသည်။

သို့သော်...

ဂူချိန်း မဆိုထားနှင့် ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ဖွီးမျှပင် မတွေ့ရပါချေ။

စုမာကျွေးတို့ စိတ်ပျက်သွားကြလေတော့သည်။

“သည်တစ်ခါလဲ မှားသွားပြန်ပြီ”

ဟု ညည်းတွားလိုက်ကြလေသည်။

သိုင်းလောက၌ ပျောက်ဆုံးနေသော ဂူချိန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။

၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဥချိန်းအား ဟိုနေရာ၌ တွေ့ရသည်။ သည်နေရာ၌ တွေ့ရသည်ဟု အမျိုးမျိုး ပြောဆိုနေကြရကား စုမာကျွေတို့မှာ သတင်းကြားသည့်အတိုင်း လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြပါသော်လည်း ဥချိန်းအား မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဟိုလွေက...

“သည်နေရာမှာလဲ မရှိပြန်ဘူး”

ဖန်းရှက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ကြားရတဲ့ သတင်းတွေ အတိုင်းသာ လိုက်ရှာနေကြမယ်ဆိုရင် လူပင်ပန်းပြီး အသက်ကြီးသွားတာပဲ ရှိမယ်၊ ဥချိန်းကိုတော့ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

စုမာကျွေ ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ ဘယ်လောက်ပဲ အပုန်းကောင်းပါစေ၊ တစ်နေ့တော့ တွေ့ရမှာပါဗျာ၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက လိုက်ရှာနေကြတာဆိုတော့ သူကြာကြာ ပုန်းအောင်းနေလို့ မရပါဘူး”

သုံးယောက်သား ပြောဆိုနေစဉ် အပြင်ဘက်မှ ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူတို့ ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားကြလေသည်။

အသက်ပြင်းပြင်း မရှူဝံ့အောင် ဖြစ်သွားကြ၏။

အချင်းချင်းလည်း ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ဥချိန်း ရောက်ရှိလာခြင်းပေလော။

ခြေသံက အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီသို့ ဦးတည်လာနေခြင်း ဖြစ်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၆၁

သည်။ စုမာကျွေတို့က တံခါးပေါက်ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

ခြေသံမှာ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်ကျယ်လောင်လာပြီး နောက်ဆုံး လူတစ်ယောက် အိမ်ပျက်ကြီးထဲ လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

လူတစ်ယောက် အိမ်ပျက်ကြီးထဲ လှမ်းဝင်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူမှာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်သော အပြာရောင်အဝတ် အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

စုမာကျွေတို့နှင့် အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် အိမ်ထဲ ရောက်လာသည်နှင့် စုမာကျွေတို့ကို တွေ့မြင်သွားပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ သည်နေရာမှာ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

ဟု မေးလာလေသည်။

စုမာကျွေက...

“ကျုပ်တို့က ဥချိန်းကို လာရှာတာ”

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဂူချိန်း”

“ဟုတ်တယ်”

“ဂူချိန်းက ဘယ်သူလဲ”

“သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမယ့် သိုင်းသမားဆိုးတစ်ယောက်ပေါ့”

ထိုလူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ နေရာမှားနေပြီ၊ ဂူချိန်းက သည်နေရာမှာ မရှိဘူးဗျ”

ဟိုလွေက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူလဲ၊ သည်အိမ်ပျက်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ ပြောပါဦး”

ထိုလူက...

“ကျုပ်က စန်းမင်း၊ သည်အိမ်က ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ကျန်းကိုးနဲ့ဆိုင်တာ”

စုမာကျွေတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြ၏။

တဖန်...

“ကျန်းကိုးဆိုတာက...”

“သူက ခြေသံလုံးအိမ်တိုင်သမား၊ တစ်ခါတလေ ဈေးအကြီးဆုံး တည်းခိုခန်းတွေမှာ တည်းခိုနေတတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ လမ်းဘေးမှာ အိပ်တယ်၊ တခါတလေတော့ သည်လို အိမ်ပျက်ကြီးတွေမှာ တစ်လကိုးသီတင်း နေတတ်တယ်ဗျ”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၆၃

ကျန်းကိုးဆိုသူမှာ ထူးခြားသူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ဟိုလွေတို့ ရိပ်မိလိုက်ကြလေသည်။

စုမာကျွေက...

“နေပါဦး၊ ကျန်းကိုးနဲ့ ခင်ဗျားက သည်အိမ်မှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စန်းမင်းဆိုသူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကကော ဘယ်သူတွေလဲ ဘာသဘောနဲ့ ကျုပ်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေကြတာလဲ၊ ဒါကို အရင်ပြောပါ”

ထိုအခါမှ မိမိတို့ အလောတကြီး ဖြစ်နေကြောင်း စုမာကျွေတို့ သတိပြုမိလိုက်ကြလေသည်။ စုမာကျွေက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က စုမာကျွေပါ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဟိုလွေနဲ့ ဖန်းရှပါ၊ ကျုပ်တို့သုံးယောက်ဟာ သွေးသောက်မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး သိုင်းသမားဆိုးကြီးဂူချိန်းကို ဆုံးမဖို့ လိုက်ရှာနေကြတာပါဗျာ”

စန်းမင်းက...

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ သည်က ထွက်သွားကြတာ အကောင်းဆုံးပဲဗျ”

“ကျုပ်တို့က...”

“သည်နေရာမှာ ခင်ဗျားတို့ရှာနေတဲ့ ဂူချိန်းမှမရှိတာ၊ တခြားနေရာမှာ သွားရှာရင်ကောင်းမယ်”

စုမာကျွေ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖန်းရှက...

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ သည်လောက် ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ ဂူချိန်း အကြောင်းကို မကြားမိသေးဘူး ထင်တာပဲ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

သို့တိုင် သူ၏စကားကို စန်းမင်းက ကြားဖြစ်အောင် ကြား သွားလေသည်။

“မီးတောက်လက်ဝါးသိုင်းသမား ဂူချိန်း အကြောင်းကို ကျုပ် ဘာကြောင့် မကြားဖူးရမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဖန်းရှလည်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

ဟိုလွှေက...

“ဂူချိန်းက သည်လောက် ဆိုးသွမ်းနေတာ၊ အားလုံးက သူ့ ကို ဆုံးမဖို့ လိုက်ရှာနေကြတာ၊ ကျုပ်တို့ကိုလဲ ခင်ဗျားနားလည်နိုင် မယ် ထင်ပါတယ်”

စန်းမင်းက...

“ကျုပ် ဘာကြောင့် နားမလည်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်မှာ ဂူချိန်း ထက် ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိသေးတယ်ဗျ”

စုမာကျွေက...

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ် သွားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြု ပါဦး”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၆၅

စန်းမင်းက...

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ခွကျလှသော စန်းမင်းအား သဘောမကျသော်လည်း ဟိုလွှေတို့ ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သုံးယောက်သား အိမ်အပြင်ဘက် ရောက်သွားကြလျှင်...

“ခဏ နေကြပါဦးဗျ”

စန်းမင်းက ဟန့်တားလာလေသည်။

စုမာကျွေတို့ ခြေလှမ်း ရပ်သွားကြ၏။

ဖန်းရှက...

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စန်းမင်းက...

“ခင်ဗျားတို့က ဂူချိန်းကို လိုက်ရှာနေကြတယ် မဟုတ်လား”

ဖန်းရှက...

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် ငှက်ကျားအိုင်ကို သွားရှာကြပါလား”

“ဘာဗျ”

“ဂူချိန်းဟာ ငှက်ကျားအိုင်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုပြီး တခြား လူတွေတော့ သွားနေကြတာပဲ”

စုမာကျွေတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြ၏။

စန်းမင်းက...

၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ခင်ဗျားတို့ လိုက်သွားရင် နောက်မကျနိုင်သေးဘူးဗျ”
စုမာကျွေ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။
“ခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”
ထို့နောက် စုမာကျွေ၊ ဟိုလွေ၊ ဖန်းရှတို့ ခပ်သွက်သွက်
ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

စုမာကျွေတို့ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။
စန်းမင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
“ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးနေတဲ့ လူတွေပဲ”
ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။
ထိုစဉ်...
“မင်းကကော”
အေးတိအေးစက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
စကားသံသည် ခေါင်မိုးထုတ်တန်းပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
စန်းမင်း ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်ရာ ထုတ်တန်းပေါ်၌ လူတစ်
ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
ထိုလူသည် မီးခိုးရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး
လက်ထဲ၌ အရက်တစ်အိုး ကိုင်ထား၏။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၆၇

စန်းမင်းက...
“ခင်ဗျား ရောက်နေပြီကိုး”
ထုတ်တန်းပေါ်မှလူက...
“ကျုပ်ရောက်နေတာ ကြာပြီ၊ ဟိုသုံးယောက် ရောက်မလာ
ခင်ကတည်းကပေါ့”
စန်းမင်းက...
“သူတို့က ဂူချိန်းကို လိုက်ရှာနေတာ”
ထုတ်တန်းပေါ်မှလူက...
“မင်းက သူတို့ကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ ငှက်ကျားရေအိုင်ကို သွား
ဖို့ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်လား”
မေးရင်း ထုတ်တန်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာလေသည်။
ထိုလူကား စန်းမင်းနှင့် ချိန်းထားသည့် ကျန်းကိုး ဖြစ်လေ
သည်။
စန်းမင်းနှင့် ကျန်းကိုးတို့သည်လည်း သိုင်းလောက၌ နာ
မည်ရနေသော သိုင်းသမားများ ဖြစ်လေသည်။
စန်းမင်းက...
“ကျုပ်က ဒုက္ခပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ပင်ပန်းမှာ
စိုးရိမ်လို့ စေတနာနဲ့ ပြောလိုက်တာဗျ”
ကျန်းကိုးက အရက်တစ်ငုံသောက်ရင်း...
“စေတနာနဲ့ ပြောတာ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်လေ”

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဒါဖြင့် ဝူချိန်းက ငှက်ကျားရေအိုင်မှာ ရောက်နေတာ အမှန်ပဲပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

ကျန်းကိုး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်း တကယ် ပြောတာလား”

“ကျုပ် ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရမှာလဲ”

“ဝူချိန်းက ငှက်ကျားရေအိုင်မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုရင် မင်း ဘာကြောင့် အဲသည်ကို မသွားတာလဲ”

စန်းမင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဝူချိန်းထက် ပိုပြီး အရေးကြီးလို့ပေါ့ဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျန်းကိုး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

စန်းမင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ”

ကျန်းကိုးက...

“မင်းက ကျုပ်ကို ဝူချိန်းထက်တောင် ပိုပြီး ဂရုစိုက်နေတာကို သဘောကျလို့ပေါ့ကွာ”

စန်းမင်းက...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ တာ သုံးကြိမ်ရှိပြီ၊ ဒါပေမယ့် ပြီးဆုံးအောင် မယှဉ်ပြိုင်ဘဲ ခင်ဗျား ရှောင်ထွက်သွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ သည်တခါတော့ ခင်ဗျားကို

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၆၉

လွှတ်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ အနိုင်ရအောင် ယှဉ်ပြိုင်ရမှာပဲဗျ”

ကျန်းကိုးက...

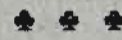
“မင်းက ကျုပ်ကို တကယ်ပဲ အနိုင်ယူနိုင်မယ် ထင်နေလို့လား”

“သေချာတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် စမ်းကြည့်လေ”

“ကောင်းပြီ”

စန်းမင်းက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ကျန်းကိုးလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

စန်းမင်းနှင့် ကျန်းကိုး...။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ စတင် ဆုံတွေ့မိကြပြီးနောက် ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြခြင်းပင်။

ထိုစဉ်က စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာလုရင်း ကလေးဆန်စွာ စကားများ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြခြင်းပင်။

နောက်ပိုင်း၌ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိန်ခေါ်ကာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ယှဉ်ပြိုင်မှု မပြီးဆုံးမီ ကျန်းကိုးက ရှောင်တိမ်းသွားခဲ့သည်

၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လဲ စန်းမင်းက မခံချိုမခံသာဖြစ်ကာ အတင်းလိုက်လံ ယှဉ်ပြိုင်နေခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ယခုလည်း...

ကျန်းကိုးက အိမ်ပျက်ကြီးတစ်လုံး၌ အေးအေးဆေးဆေးတစ်ယောက်ထဲ အနားယူနေသည်ဟု သတင်းကြားရခြင်းကြောင့် စန်းမင်းက စိန်ခေါ်ကာ လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟိတ်”

“ယား”

စန်းမင်းနှင့် ကျန်းကိုးတို့ သူတပြန် ကိုယ်တပြန် ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့၏တိုက်ကွက်များကြောင့် နဂိုရံကတည်းက ဆွေးမြေနေသော စားပွဲထိုင်ခုံများ၊ နံရံများ ကျိုးဖဲ့ပျက်စီးကုန်တော့သည်။

အိမ်ပျက်ကြီးမှာ ပို၍ပျက်စီးသွားတော့သည်။

စန်းမင်းသည် ကျန်းကိုးအား အနိုင်ရရှိဖို့ ပို၍အားစိုက်တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

သူတို့၏ယှဉ်ပြိုင်ပွဲသည် ပြိုင်ပွဲနှင့် မတူတော့ဘဲ သူသေကိုယ်သေ တိုက်ပွဲတစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ဤတွင်...

“ကျုပ်တော့ တိုက်ခိုက်ရတာ မောဟိုက်လာပြီ၊ တစ်နေရာရာကိုသွားပြီး အနားယူလိုက်ဦးမယ်”

မီးတောက်လက်(၁) ❖ ၇၁

ကျန်းကိုးက ထိုသို့ ပြောပြီး တိုက်ပွဲထဲမှ ခုန်ထွက်ကာ ပြေးလွှားသွားတော့သည်။

စန်းမင်း ဒေါသသွား၏။

“မပြေးနဲ့”

အော်ငေါက်ရင်း ကျန်းကိုးနောက်သို့ တရကြမ်း လိုက်သွားလေသည်။

သို့သော်...

ကျန်းကိုးက သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ ဖြတ်သန်း၍ ပုန်းလွှိုးကွယ်လွှိုး ပြေးသွားရာ စန်းမင်း မိအောင် မလိုက်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုံး မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေတော့သည်။

၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ငှက်ကျားရေအိုင်

ငှက်ကျားရေအိုင်...။

ငှက်ကျားရေအိုင်သည် အလွန်သာယာလှပသော ရေအိုင် တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ရှားပါးသောငှက်ကျားများ ပျော်မြူးကျက်စားကြလေ သောကြောင့် ငှက်ကျားကြီးများကို ကြည့်ရှုရင်း လာရောက်အပ်န်း ဖြေကြသူများဖြင့် စည်ကားနေလေ့ ရှိလေသည်။

သို့သော်...

လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်ကစပြီး ငှက်ကျားရေအိုင်သို့ အပျော် ခရီးထွက်သူ နည်းပါးသွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ...

နယ်တကနယ်မှ သိုင်းသမားများ ရောက်ရှိလာခြင်း ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၇၃

သိုင်းသမားများ ရောက်ရှိစုရုံးတတ်သော နေရာတိုင်း၌ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိရကား အပျော်ခရီးထွက်သူ နည်းပါး သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်...

အပျော်ခရီးထွက်သူများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေသည့် အခြားအကြောင်းတစ်ခုမှာ ငှက်ကျားရေအိုင် ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူဆိုးကြီး တစ်ယောက် လာရောက်ခိုအောင်းနေသည်ဆိုသော သတင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသားများနှင့် လူဆိုးကြီးတို့ ဆုံတွေ့မိလျှင် တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်လာမည်မှာ သေချာနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အပျော်ခရီးထွက်သူများ လာရောက်ခြင်း မရှိတော့သည့် အချိန်တွင် ရောက်ရှိလာကြသည့် သိုင်းလောကသားများအနက် စုမာကျွေ၊ ဟိုလွေနှင့် ဖန်းရှ တို့သုံးယောက်လည်း ပါဝင်လာခဲ့ကြ လေတော့သည်။

၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ငှက်ကျားရေအိုင်...။

ငှက်ကျားရေအိုင်မှာ အလွန်ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ရေအိုင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ရေအိုင်ကြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ စိမ်းလန်းသော သစ်တောများ၊ ပန်းပင်များအပြင် ဆူးပင်ချုံပုတ်များ ဖုံးလွှမ်းထားသေး၏။

တောနက်ကြီးတစ်ခုကိုသို့ ရှိနေသော နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်လေသည်။

စုမာကျွေ့တို့သုံးယောက်သည် ငှက်ကျားရေအိုင်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး စုံစမ်းလိုက်ကြရာ ဝူချိန်းအား လာရောက်ရှာဖွေကြသူများသည် ဝူချိန်းကို ရှာမတွေ့ကြသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကာ လက်လျှော့ပြန်သွားသူ အများအပြားရှိနေပြီဟု သိလိုက်ရလေ သည်။

စုမာကျွေ့တို့သုံးယောက်သည် ငှက်ကျားရေအိုင်ရှေ့၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်၌ အနားယူလိုက်ကြလေသည်။

ဆိုင်ကလေးမှာ ယခင်က အပျော်ခရီး ထွက်လာသူများ လာရောက်စားသောက်ခြင်းဖြင့် ရောင်းကောင်းခဲ့ပုံ ရသော်လည်း ယခုတော့ စားသောက်မည့်သူ မရှိသလောက် ဖြစ်နေ၏။

စုမာကျွေ့တို့က စားစရာနှင့် အရက်များ မှာကြားစားသောက်ရင်း...

“ကျုပ်တို့ထက်စောပြီး ရောက်လာသူတွေက စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်ကုန်ကြပြီး တစ်ချို့လဲ တောနက်ထဲ ဝင်ရှာဖွေပြီး ပျောက်ဆုံးသွား

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၇၅

ကြတယ်၊ အခြေအနေကတော့ စိတ်ပျက်စရာပဲ”

ဟိုလွေက ပြောလေသည်။

ဖန်းရှက...

“ခင်ဗျားက သည်နေရာမှာလဲ ဝူချိန်း မရှိဘူးလို့ ထင်နေတာ

လား”

ဟိုလွေက...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဝူချိန်းသာ ရှိရင် ခုလောက်ဆို ရှာလို့ တွေ့

ပြီပေါ့”

ဖန်းရှက...

“ဒါဖြင့် တောနက်ထဲဝင်ပြီး ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ လူတွေက

ကော”

“ဒါက..”

ဟိုလွေ မည်သို့ ဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ် စားစရာများ လာဖို့သည့် ဆိုင်လုလင်က...

“အစ်ကိုလေးတို့က တောနက်ကြီးဘက်ကို သွားကြမလို့

လားဗျာ”

ဟု မေးလာလေသည်။

ဖန်းရှက...

“တောနက်ကြီးဘက်က ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ဆိုလုလင်က...

“အဲသည်ဘက်မှာ အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေ အများကြီးရှိ

၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တယ်၊ ပြီးတော့ မြင်းတစ်ကောင်တောင် ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ ရွံ့နွံ့အိုင်ကြီးတွေလဲ ရှိတယ်။ အဲသည်ဘက်ကို ဒေသခံတွေတောင် မသွားရဲကြဘူး။ လမ်းခရီး မကျွမ်းကျင်ဘဲ သွားရင် ကျိန်းသေ ဒုက္ခရောက်မှာပဲ”

စုမာကျွေ့က မျက်မှောင်ကုပ်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် အဲသည်ဘက်ကို ဘာကြောင့် သွားကြတာလဲ”

ဟိုလွေက...

“ဝူချိန်းကို လိုက်ရှာ..”

သူ၏စကား မဆုံးမီ စုမာကျွေ့က လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်၏စကားကို နားထောင်စေလိုသည့် သဘောဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်က...

“မကြာသေးခင်က သည်ဘက်ကို သူတောင်းစားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ဗျ။ သူက တောနက်ကြီးဘက်မှာ လူတစ်ယောက် လှုပ်ရှားသွားလာနေတာကို တွေ့ရတယ်ပြောလို့ လူတွေ စိတ်ဝင်စားပြီး သွားကြတာ”

စုမာကျွေ့၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

“အဲသည် သူတောင်းစားကြီးက..”

“ရေကန် အရှေ့ဘက်မှာ တောင်းရမ်းနေတာကို တွေ့ရပါ

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၇၇

လိမ့်မယ်”

“အေ...အေး ကျေးဇူးပဲ”

စုမာကျွေ့က ဆိုင်လုလင်အတွက် ငွေတုံးကလေးတစ်တုံး ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်လည်း ဝမ်းသာအားရ ထွက်သွားလေတော့သည်။

စုမာကျွေ့က စားသောက်ခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထက...

“သူတောင်းစားကြီးကို လိုက်ရှာကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရေကန်ကြီး အရှေ့ဘက်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေသူအချို့
ရှိသော်လည်း လူရှင်းသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

စုမာကျွေ့တို့သုံးယောက်က ရှာဖွေလိုက်ကြရာ မကြာပါ
ချေ။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်ကာ တောင်းရမ်းနေသော
သူတောင်းစားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စုမာကျွေ့တို့ သူတောင်းစားကြီးရှေ့သို့ ချက်ချင်းရောက်
သွားကြလေသည်။

သူတောင်းစားကြီးသည် စုမာကျွေ့တို့ကိုမြင်လျှင် ရှေ့၌
ထားသောခွက်ကို ကောက်ယူကာ တဂျောက်ဂျောက်မြည်အောင်
ခေါက်ရင်း...

“သနားသဖြင့် ပေးကမ်းစွန့်ကျဲကြပါ”

ဟု သနားစဖွယ် တောင်းရမ်းလာလေသည်။

စုမာကျွေ့က ငွေစုံကလေးတစ်စုံကို ခွက်ထဲ ထည့်ပေး
လိုက်ပြီး...

“ဦးက တောနက်ကြီးဘက်မှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ လူတစ်
ယောက်ကို တွေ့မြင်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သူတောင်းကြီးက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အနီရောင်ဝတ်ထားတဲ့ သိုင်းသမားတစ်
ယောက်ပါ။ သူလှုပ်ရှားသွားလာတာက လျင်မြန်လွန်းလှတယ်။ သူ
ခန္ဓာကိုယ်က မီးတောက်ကြီးတစ်ခုလို အပူရှိန်တွေ ထွက်နေတာ

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၇၉

ကျုပ်လဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ထွက်ပြေးခဲ့တာ”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ဟိုလွှဲက...

“ဒါ ဂူချိန်းပဲ”

ဖန်းရှ ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

စုမာကျွေ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့ကို ဦးက ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် တွေ့ခဲ့ရတာလဲ ပြော

ပါဦး”

ဟု သူတောင်းစားကြီးကို ဆက်မေးလိုက်လေသည်။

သူတောင်းစားကြီးက...

“ကျုပ်က သုံးလေးကြိမ်ထက်မနည်း တွေ့ခဲ့ရတာပေါ့၊ အင်
မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ”

စုမာကျွေ့က...

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဦးပြောတဲ့စကားကို ယုံပြီး တောနက်ကြီး
ဘက်ကိုသွားတဲ့ လူတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြတယ်ဆိုတာ ဦးမသိ
ဘူးလား”

“ဟင်”

“တောနက်ကြီးဘက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ အဆိပ် ရှိတဲ့
သတ္တဝါတွေနဲ့ နို့နို့အိုင်တွေပဲ ရှိတာဗျ”

“ကျုပ်..ကျုပ်”

၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ခင်ဗျားက မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေဦးမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ဆုံးမရလိမ့်မယ် သတိထားနေပါ”

စုမာကျွေးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ဟိုလွေနှင့် ဖန်းရှကို ခေါ်ကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဟိုလွေနှင့် ဖန်းရှတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဟိုလွေက...

“စုမာကျွေး၊ သူတောင်းစားကြီးကို သည်အတိုင်း ထားခဲ့မှာ လား”

ဖန်းရှက...

“ဟုတ်တယ်၊ သူဟာ မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ရိပ်မိနေပါပြီဗျာ”

ဟု ပြောကြလေသည်။

စုမာကျွေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ကို လွှတ်မထားပါဘူး”

သူက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“သူဟာ သိုင်းလောကသားတွေကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာကြောင့် ဝူချိန်းနဲ့ ပတ်သက်နေသူပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့ကို နောက်ရောင်ခံလိုက်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၈၁

မယ်ဆိုရင် ဝူချိန်းကို တွေ့ရနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားက ဝူချိန်းကိုနောက်ရောင်ခံလိုက်ဖို့ ကြံစည်ထားတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ ကျုပ်တို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လိုက်ကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

သုံးယောက်သား နောက်ကြောင်းလှည့်လိုက်ကြ၏။

မကြာပါချေ။

ရှောင်တိမ်းသွားနေသော သူတောင်းစားကြီးကို တွေ့လိုက်ကြရလေတော့သည်။

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပထမအကြိမ်

သူတောင်းစားကြီးက ခပ်သုတ်သုတ်သွားနေ၏။
 ရေကန်ကြီးတောင်ဘက်ရှိ တောင်ညိုကြီးတစ်လုံးဆီသို့
 ဦးတည်သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။
 စုမာကျွေ့တို့က နောက်ရောင်ခံကာ လိုက်သွားခဲ့ကြလေ
 သည်။
 ပတ်ဝန်းကျင်၌ သစ်ပင်ချုံနွယ်များက တစ်စထက်တစ်စ
 ထူထပ်လာသည်။
 တောင်ညိုကြီး ခြေရင်းသို့ ရောက်လျှင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး
 ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 အိမ်ကလေးရှေ့၌ လူတစ်ယောက်က ထင်းခုတ်နေ၏။
 သူတောင်းစားကြီးက ထင်းခုတ်သမားထံသို့ ပြေးသွားပြီး...
 “ဂူချိန်း၊ မင်း သည်မှာဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”
 ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၈၃

ထင်းခုတ်သမားက...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”
 “လူသုံးယောက်က သိုင်းလောကသားတွေကို မင်းနဲ့ ငါတို့
 ပင်ပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့ကြတာကို ရိပ်မိသွားကြပြီကွ”
 ထင်းခုတ်သမားကား ဂူချိန်း ဖြစ်လေသည်။
 ဂူချိန်းသည် ငှက်ကျားရေခိုင်အနီး၌ နေထိုင်သော သူ၏
 မိတ်ဆွေ ထင်းခုတ်သမားကြီးတစ်ယောက်ထံ၌ တိတ်တဆိတ် လာ
 ရောက်ခဲ့လို့နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 သိုင်းလောကသားများ ရောက်ရှိလာသောအခါ မိတ်ဆွေ
 ထင်းခုတ်သမားကြီးအား သူတောင်းစားအသွင် ဟန်ဆောင်ခိုင်းပြီး
 အခြေအနေ ကြည့်ခိုင်းသလို အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို တောနက်
 ဘက်သို့သွားအောင် ချောက်တွန်းခိုင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 ထင်းခုတ်သမားကြီး၏စကားကို ယုံကြည်ကာ တောနက်
 ကြီးဘက်သို့ သွားခဲ့သူများမှာ အတိဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်လေသည်။
 ဂူချိန်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။
 “ဒါ ခင်ဗျား အသုံးမကျလို့ပေါ့”
 “ဟေ”
 “ခင်ဗျား အသုံးမကျလို့ ခုလို ရိပ်မိသွားကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”
 “ဟာ ငါက...”
 “တော်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာမှမပြောနဲ့တော့”
 ဂူချိန်းက သူတောင်းစား ဟန်ဆောင်ခဲ့သူအား လက်ဝဲခြေ

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ထိုလူကြီးမှာ ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် ခြေပေါ် ခွေခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

အကဲခတ်ကြည့်နေကြသော စုမာကျွေတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

ချက်ချင်း ခုန်ထွက်လိုက်ကြရာ ဝူချိန်းရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

စုမာကျွေတို့သုံးယောက်က ဝူချိန်းအား ဖိုခနောက်ဆိုင် ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ဝူချိန်း၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာနေပါသည်။

“မင်းတို့သုံးယောက် သေချင်လို့ ကျုပ်ရှေ့ကို ရောက်လာကြတာပဲ”

စုမာကျွေက...

“ခင်ဗျားကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက လိုက်ရှာနေကြတာ ခင်ဗျား ပြေးလို့ မလွှတ်တော့ပါဘူးဗျာ”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၈၅

ဟိုလွှဲက...

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားရဲ့ မီးတောက်လက်ဝါး သိုင်းပညာကို လေ့လာကြည့်ချင်သေးတယ်ဗျ”

ဖုန်းရှကလည်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့သုံးယောက်ကို နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ တကယ့် လူစွမ်းကောင်း ဖြစ်မှာပဲ”

ဝူချိန်းက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့သုံးယောက် ဘယ်လောက်စွမ်းမလဲ ကြည့်သေးတာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် လက်နှစ်ဘက် ဝေ့ယမ်းကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်နှစ်ဘက် ဝေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“သတိထား”

စုမာကျွေတို့သုံးယောက်က အချင်းချင်း သတိပေးရင်း မီးတောက်များကို ရှောင်တိမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သို့ဖြင့် ထင်းခုတ်သမား၏ အိမ်ကလေးရှေ့၌ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟိတ်”

“ယား”

ညာသံပေးသံများ ထွက်ပေါ်နေ၏။

တိုက်ပွဲမှာ ကြောက်မမန်းလိလိ ပြင်းထန်နေပါတော့သည်။

သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးမည့် ဂူချိန်းအား သုတ်သင်ပစ်ဖို့ အသက်စွန့်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားသော စုမာကျွေ့တို့၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဂူချိန်းမှာ အခက်ကြုံနေရတော့သည်။

“သွားစမ်း”

လက်ဝါးကို အဆက်မပြတ် ရိုက်ထုတ်ကာ မီးတောက်များဖြင့် တိုက်ခိုက်ဟန့်တားနေရတော့သည်။

သူက တောင်ကြားဒေဝီ မုက္ခလျှံအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာပြီးနောက် မုက္ခလျှံထဲမှ ရရှိခဲ့သည့် အတွင်းအားကျင့်စဉ် အချို့ကြောင့် အတွင်းအား ပြန်လည်တိုးပွားလာခဲ့သော်လည်း တိုက်ပွဲဝင်ရန် လုံလောက်ခြင်း မရှိသေးချေ။

အနည်းဆုံး သုံးလေးနှစ် အတွင်းအား လေ့ကျင့်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ဂူချိန်းသည် မီးတောက်လက်ဝါးသိုင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ရင်း အခြေအနေပေးလျှင် ရောင်တိမ်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

စုမာကျွေ့တို့သုံးယောက်က သုံးနေရာခွဲကာ ဝိုင်းရံထားပြီး ဖိ၍ တိုက်ခိုက်နေ၏။

စုမာကျွေ့တို့သည် ဂူချိန်း၏ မီးတောက်လက်ဝါးရိုက်ချက်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၈၇

ကို တစ်ချက်ရှောင်တိမ်းပြီးသည်နှင့် နှစ်ချက်ပြန်၍ တိုက်ခိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြလေသည်။

သုံးယောက်သား တက်ညီလက်ညီ ရှိလှသဖြင့် ဂူချိန်းမှာ အချိန်ကြာလာလေလေ ဒုက္ခရောက်လာလေလေပင်။

စုမာကျွေ့တို့သုံးယောက်စလုံး လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

သူတို့ကလည်း အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ဂူချိန်းအား အသက်ခြေပစ်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။

ဂူချိန်းမှာ ထင်းခုတ်သမားကြီးအား သတ်ပစ်မိသည်ကို နောင်တရမိလေသည်။

ထင်းခုတ်သမားကြီးသာ ရှိနေပါလျှင် သူ့ဘက်မှ ပါဝင်ကူညီ တိုက်ခိုက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

တိုက်ခိုက်ရင်း ဂူချိန်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရရှိလာတော့သည်။

“သည်အတိုင်းဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်သွားမယ်ဆိုရင် ငါဒုက္ခရောက်ဖို့ပဲ ရှိတော့ဟယ်”

ဂူချိန်းသည် မိုက်မဲသူ ဖြစ်ရကား မထူးတော့ဟု သဘောထားကာ...

“ယား”

ညာသံပေးပြီး စုမာကျွေ့ထံ တဟုန်ထိုး ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟိတ်”

“သေပေတော့”

ဟိုလွေနှင့် ဖန်းရှတို့က ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ဘက်မှ ညှပ်၍
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

စုမာကျွေ့ကလည်း ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

တိုက်ပွဲ၏ အပြင်းထန်ဆုံး၊ အရေးအကြီးဆုံး အချိန်ကာလ
ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဂူချိန်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပါလျှင် စုမာကျွေ့ သေ
ဆုံးသွားရမည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့အတူ...

ဂူချိန်းသည်လည်း ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ဟိုလွေနှင့်
ဖန်းရှတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုခံရကာ မလွဲမသွေ သေဆုံးသွားရမည် ဖြစ်
လေသည်။

ဂူချိန်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

ရှေ့ဆက် မတိုက်ရဲတော့ဘဲ ဟိုလွေတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို
ခုခံရှောင်ရှားလိုက်လေသည်။

ဂူချိန်း သိုင်းကွက်ပျက်သွားသည်ဖြစ်ရာ ရှေ့တည်တည်းမှ
စုမာကျွေ့၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရတော့သည်။

စုမာကျွေ့ အသက်သေဆုံးသွားနိုင်သည်ကို အမှုမထားဘဲ
ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည့် မဟုတ်ပါလား။

စုမာကျွေ့၏ဓားချက်က ဂူချိန်း၏ရင်ဝကို ထိုးဖောက်စိုက်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၈၉

ဝင်သွားလေတော့သည်။

“အား”

ဂူချိန်း အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

မြေပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

သို့တိုင်...

“ယား”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ညာသံပေးကာ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့်
ခုန်ထလာပြီး လက်နှစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ မီးတောက်မီးလျှံများ
ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“မြန်မြန်နောက်ဆုတ်လိုက်”

စုမာကျွေ့က အော်ပြောပြီး နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွားလေ
သည်။

ဟိုလွေနှင့် ဖန်းရှတို့လည်း ခုန်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

ဂူချိန်းက အခွင့်ကောင်းယူကာ မြေပေါ် ခြေဆောင့်ပြီး ခုန်
ထွက်ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝူချိန်း ထွက်ပြေးသွား၏။

သူထွက်ပြေးသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် မြေပေါ်၌ သွေး
ကွက်များ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“မပြေးနဲ့”

ဟိုလွေက ပြေးလိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် စုမာကျွေ့က ဟန်တားလိုက်လေသည်။

“မလိုက်နဲ့ဦး။ သူက သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်
လိုက်ရင် အခက်ကြုံနေရဦးမယ်။ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရသွား
တာ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ပါဘူး။ စိတ်မပူပါနဲ့”

ဟိုလွေက ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ဖန်းရှက...

“ကျုပ်တို့က သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ခေါင်းကိုက်နေရတဲ့
မီးတောက်သိုင်းသမား ဝူချိန်းကို အနိုင်ရလိုက်ကြပြီ”

ဟု ပြောရာ စုမာကျွေ့နှင့် ဟိုလွေတို့က ကျေနပ်စွာဖြင့်
ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူတို့သုံးယောက်အတွက် အလွန်ပင် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစရာ
ကောင်းသည့်ကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောက လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်အား ချေမှုန်းနိုင်လိုက်
သဖြင့် သိုင်းလောက သူရဲကောင်းများ ဖြစ်လာကြတော့မည် မဟုတ်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၉၁

ပါလား။ စုမာကျွေ့က...

“ကျုပ်တို့သုံးယောက်က အသက်ကိုပဓာနမထားဘဲ စု
ပေါင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ သူကလဲ အတွင်းအားယုတ်လျော့နေ
တယ်။ ဒါကြောင့် အနိုင်ရလိုက်တာပဲဗျ”

ဟိုလွေက...

“ကျုပ်သတိထားမိတာက မီးတောက်လက်ဝါးပညာကို
တစ်ဦးချင်းတစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ စုပေါင်းအားနဲ့
ယှဉ်ပြိုင်မှသာ အနိုင်ရနိုင်မယ်ဆိုတာပဲဗျ”

သုံးယောက်သား ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကာ ပြောဆိုလိုက်ကြ
ပြီးလျှင် စုမာကျွေ့က...

“ကဲ ကျုပ်တို့ လိုက်သွားကြမယ်”

“ကောင်းပြီ”

ဟိုလွေတို့ သဘောတူလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား ဝူချိန်း နောက်သို့ လိုက်သွား
ကြလေသည်။

သို့သော်...

အတန်ကြာ လိုက်သွားပြီးသည်အထိ ဝူချိန်းကို မတွေ့ရပါ
ချေ။

မြေပေါ်မှ သွေးကွက်များကလည်း တစ်စထက်တစ်စ အ
လှမ်းကျသွားပြီး နောက်ဆုံး မတွေ့ရတော့ချေ။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဝူချိန်း၏အလောင်းကိုလည်း မတွေ့ရတော့

၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပါချေ။ ထိုအခါမှ စုမာကျွေ့တို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ဂူချိန်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

သုံးယောက်သား လူခွဲကာ လိုက်လံရှာဖွေလိုက်ကြပြန်သည်။

သို့သော်...

ဂူချိန်း၏အလောင်းကို ရှာမတွေ့ပါ။

ဂူချိန်းကား ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

စုမာကျွေ့တို့ ခေါင်းမီးတောက်သွားကြလေတော့သည်။

ဂူချိန်း မည်သည့်နေရာ ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၉၃

BURMESE
CLASSIC
.com

တကျော့ပြန်

တောင်ကြားဒေဝီ...။

တောင်ကြားဒေဝီ မုကူးလျှံက သူမ၏အိမ်ဂေဟာ၌ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဂူချိန်း၏ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းခံရပြီး နောက်ပိုင်း တောင်ကြားထဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ တောင်ကြားထဲမှ အစောင့်အကြပ်များ၊ သိုင်းသမားများ အားလုံးကို မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

သူမအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် အိမ်ဖော်အချို့ ကိုသာချန်ထားပစ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် သိုင်းလောကနှင့်လည်း မပတ်သက်တော့ဘဲ အားလုံးကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ကာ အထီးကျန်နေထိုင်ခဲ့လေ သည်။

အိမ်ဖော်များက မုကူးလျှံသည် ယခင်ကနှင့်မတူဘဲ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ယူဆထားကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ...

၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မုကူးလျှံသည် စကားများများ မပြောတော့ဘဲ တစ်ချိန်လုံး
ငေးဝိုင်းနေတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မုကူးလျှံ အဘယ်ကြောင့် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရပါသနည်း။

“ဟူး..ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ဂူချိန်းသည် မုကူးလျှံအား ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ပြေးလွှား
သွားလေသည်။

အတန်ကြာအောင် ပြေးသွားပြီး ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သော
အခါ အရှေ့ဘက်၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

ဂူချိန်းက ထိုအိမ်ကလေးသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင်...

“ဝုန်း”

တံခါးကို ဝုန်းခနဲမြည်အောင် ကန်ကျောက်ဖွင့်လိုက်ပြီး အိမ်
ထဲ ဝင်သွား၏။

မုကူးလျှံကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ချကာ ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်
လိုက်၏။

သူတပါး အိမ်ထဲသို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ရောက်ကျူးကျော်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၉၅

လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် အိမ်ရှင်လင်မယားက ပြေး
ထွက်လာကြလေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ဘာကြောင့် တို့အိမ်ထဲ ဝင်လာတာလဲ”

ဂူချိန်းက...

“ကျုပ် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးဘူး၊ အခုအချိန်က
စပြီး ခင်ဗျားတို့ အိမ်ကို ကျုပ်သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီ၊ မသေချင်ရင် ခုချက်
ချင်း ထွက်သွားကြပေတော့”

အိမ်ရှင်လင်မယား ဘာမှမပြောဝံ့ကြတော့ပါ။

ဂူချိန်း၏အမူအရာနှင့် စကားသံကြောင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်
လန့်ကာ ချက်ချင်း ထွက်ပြေးသွားကြတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဂူချိန်းက ထိုအိမ်ကလေးအား အပိုင်စီးထား
လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

မုကူးလျှံ၏သွေးကြောတစ်ချို့ကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ရှင်..ရှင် လူယုတ်မာ”

မုကူးလျှံ ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ဂူချိန်းက...

“မင်း ဘာပြောပြော ကျုပ် ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်
လိုချင်တာ မင်းအဖေရဲ့ အတွင်းအားကျင့်စဉ်ပဲ”

၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မုကူးလျှံက...

“ကျွန်မ မီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီ”

ဝူချိန်းက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းနည်းနည်းပါးပါး လေ့လာခဲ့ရမှာပါ။ မီးမရှိခင် အချိန်လေးမှာလဲ မင်းဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ဦးမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ရှင်...ရှင်”

မုကူးလျှံ ထိတ်လန့်နေသည်။

ဝူချိန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီလို့ ပြောတာ ကျုပ်လက်ခံလိုက်တာကိုပဲ ဝမ်းသာစမ်းပါ။ ကျုပ်ကို ဒါထက်ပိုပြီး အခက်တွေ့အောင် မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့။ ကျုပ်က စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို သည်လောက် သည်းခံနေတာပဲ ကံကောင်းပြီ မှတ်ပါ”

မျက်နှာက ပြုံးနေသော်လည်း စကားသံက ခက်ထန်မာကျောနေပါတော့သည်။

သူ၏စကားကို လက်မခံလျှင် အသက်ချမ်းသာပေးမည့်ပုံ မရှိချေ။ မုကူးလျှံ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

ဝူချိန်းအား သူမ ရင်မဆိုင်ရဲတော့ပါ။

ဝူချိန်းက...

“ဆရာကြီးမုန့်ပင်ရဲ့ အတွင်းအားပညာကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ချီးကျူးရတယ်။ ကျုပ်လဲ ချီးကျူးမိပါတယ်။ အားကျပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ပြောပြပါ”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၉၇

“ကျွန်မ...”

“မင်းပြောပြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်”

မုကူးလျှံက...

“ကျွန်မပြောပြမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်ပေးမလား”

ဝူချိန်းက...

“အို လွှတ်ပေးရမှာပေါ့။ မင်းကို ဒုက္ခပေးတဲ့အပြင် ကျေးဇူးတောင်တင်ဦးမှာပါ”

“ရှင်ကတိပေးမလား”

“စိတ်ချ ကျုပ်ကတိပေးတယ်”

“ကောင်းပြီ”

ဝူချိန်း ကတိပေးလိုက်သဖြင့် မုကူးလျှံလည်း သူမဖခင်၏ အတွင်းအားကျင့်စဉ်ကို သူမသိရှိထားသလောက် ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

မုန့်ပင်၏အတွင်းအားပညာမှာ အလွန်ထူးခြားပြီး အစွမ်းထက်လေသည်။

သူတပါး၏အတွင်းအားပညာနှင့် မတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားပေသည်။

ထိုအတွင်းအားပညာကိုသာ ဝူချိန်း ရရှိသွားမည်ဆိုပါက ကျားကို အတောင်တပ်ပေးသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူချိန်းကလည်း ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘဲ မုကူးလျှံ ပြောပြသည့် ကျင့်စဉ်ကို သေချာစွာ မှတ်သားကာ လေ့ကျင့်ခဲ့၏။

၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သို့သော်...

မုကူးလျှံက အတွင်းအားကျင့်စဉ်ကို အပြည့်အဝ ရရှိခဲ့သည်
မဟုတ်ရကား အခက်ကြုံနေရလေသည်။

“မင်းသိထားတဲ့ကျင့်စဉ်က ဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါအကုန်ပဲ”

“မင်းက ကျုပ်ကို လိမ်ညာဖို့ ကြိုးစားနေတာဆိုရင်တော့
ကျုပ်သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ရှင် မယုံရင် ကျွန်မကို အခု ချက်ချင်းသတ်ပစ်လိုက်ပေ
တော့”

မုကူးလျှံကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလေသည်။

ဂူချိန်း ငိုငံသွား၏။

မုကူးလျှံက...

“ဖေဖေရဲ့ပညာက သူတပါးနဲ့ မတူဘူးရှင်၊ အင်မတန် ခက်
ခဲနက်နဲပြီး ရှုပ်ထွေးတာ၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေ လေ့ကျင့်လို့
ရတဲ့ ပညာမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူကွယ်လွန်သွားရင် သိမ်း
ဆည်းမထားဘဲ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကျွန်မကို မှာကြားခဲ့တာပေါ့ရှင်”

ဂူချိန်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားလေသည်။

မုကူးလျှံက...

“ကျွန်မ သည်ထက်ပိုပြီး မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ရှင် ကျွန်မကို
ပြန်လွှတ်ပေးပေတော့”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၉၉

ဂူချိန်းက...

“မင်းကို လွှတ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်လိုချင်တာ မရသေးဘဲ လွှတ်မပေးနိုင်ဘူး”

“အို ကျွန်မမှ ဘာမှမပြောတတ်တော့တာ”

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်းသိထားတာတွေ ရှိရဦးမယ်၊ ကျုပ်ကို
ပြောပြရမယ်”

“ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး”

“မင်း...”

မုကူးလျှံက ခါးခါးသီး ငြင်းဆန်နေခြင်းကြောင့် ဂူချိန်း လက်
ပြန်ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

“ဖြန်း”

“အမယ်လေး”

မုကူးလျှံသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားပြီး နာကျင်မှုနှင့်
အတူ ခံပြင်းနာကျင်မှုများ ပေါက်ကွဲသွားလေတော့သည်။

“လူယုတ်မာကြီး”

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ခုန်ထကာ ဂူချိန်းအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

“မင်းသေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဂူချိန်းက သူ့အား တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလာသည့် မုကူးလျှံ
၏လက်နှစ်ဘက်ကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

၁၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နှစ်ယောက်သား ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားပြီး...

“ဝုန်း”

ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားကြတော့သည်။

မုကူးလျှံမှာ ပူးချိန်၏ရင်ခွင်ထဲ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

သူ့အား တိုက်ခိုက်လာခြင်းကြောင့် ဝုချိန်း ဒေါသထွက်နေပါသည်။

“မင်း သေချင်နေတာပဲ”

မုကူးလျှံ၏ဦးခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ယခုမှ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကြည့်နေသော မုကူးလျှံနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိလျှင် ဝုချိန်း စိတ်ပြောင်းသွားတော့သည်။

“မင်းဟာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား”

ထို့နောက် ရင်ခွင်ထဲမှ မုကူးလျှံအား တင်းကြပ်စွာ ဖွဲ့ဖက်ထားလိုက်တော့သည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၀၁

ဝုချိန်းမှာ အငြိုးကြီးပြီး သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးလိုသော သိုင်းသမားဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းပညာလွှဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။

သို့သော် မုကူးလျှံနှင့် တွေ့ဆုံမိပြီးနောက် တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။

အတွင်းအားကျင့်စဉ်ရရှိ ဆက်ပြီး မကြိုးစားတော့ပါ။

မုကူးလျှံကိုလည်း ဖမ်းချုပ်ထားတော့ပါ။

သူမအား ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့လေသည်။

ည...။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

လရောင်ဖြင့် တောင်ကြားတစ်ခုလုံး သာယာလှပနေပါသည်။

မုကူးလျှံသည် ဂေဟာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

ဝုချိန်းက လွှတ်ပေးလိုက်သဖြင့် ဂေဟာသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး နောက်ပိုင်း သူမက အစောင့်များ၊ သိုင်းသမားများအား သွားချင်ရာ သွားခွင့်ပြုကာ သိုင်းလောကနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိမ့်လေသည်။

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း မေ့ပျောက်ထားခဲ့သည်။

သို့တိုင် သူမ မမေ့နိုင်သော ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေပါသေး၏။

ဂူချိန်းက သူမအား လွှတ်ပေးပြီးနောက် ဂူချိန်း ရှိနေသည့် နေရာကို သိုင်းလောကသားများအား သတင်းပေးခဲ့သည့်ကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။

သူမ သတင်းပေးခဲ့သဖြင့် သိုင်းလောကသားများသည် ဂူချိန်း ရှိနေသည့်နေရာကို သိရှိသွားပြီး သွားရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဂူချိန်းက သတိကောင်း၍သာ ရန်သူ ရောက်မလာမီ ကြိုတင်ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုနောက်ပိုင်း ဂူချိန်း၏သတင်းကို မကြားရတော့ပါ။

မုကူးလျှံသည် လဝန်းကို ငေးမောရင်း ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ခံစားနေရလေသည်။

သူမက ဂူချိန်းကို သတိရနေခြင်းလော။

ဂူချိန်းကား သူမ၏ဘဝကို ဖျက်ဆီးသွားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ ဂူချိန်းကဲ့သို့ သိုင်းသမားဆိုးတစ်ယောက်အား ဆုံးမသုတ်သင်ခြင်းသည်သာလျှင် သဘာဝကျလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဂူချိန်းကလည်း သူမအား ကျေနပ်မည် မထင်ပါ။

သိုင်းသမားများအား သတင်းပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် သူမကို သတ်ပစ်နေလိုမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၀၃

ညက တံဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်းလာသည်။

မုကူးလျှံက ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ခွာလိုက်သည်။

သူမလည်း အိပ်စက်အနားယူသင့်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မုကူးလျှံ ပြတင်းပေါက် အနီးမှ ခွာလိုက်စဉ်မှာပင်...

“ဟူး”

လေအေးတစ်ချက် ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာလေသည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ ထွန်းညှိထားသော ဖရောင်းတိုင်မီးက

ဟုပ်ခနဲ ငြိမ်းသွား၏။

မုကူးလျှံက မီးခတ်ကျောက်ကို ရှာဖွေစမ်းသပ်ယူကာ ဖရောင်းတိုင်ကို မီးပြန်ထွန်းလိုက်၏။

မီးရောင် ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာပြီး အခန်းတစ်ခုလုံး လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ဤတွင်...

“ဟင်”

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တွေ့မြင်လိုက်ရသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကြောင့် မုကူးလျှံ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သူမ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ နီရဲသော သွေးကွက်တစ်ကွက် ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက်...

“နှစ်ကွက် သုံးကွက်”

သွေးကွက်များကို ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

၁၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မုကူးလျှံ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

သူမ၏ဇဉ်ခန်းထဲ၌ သွေးကွက်များ အဘယ်ကြောင့်
ရောက်ရှိနေပါသနည်း။ သူမ သတိဝင်လာပြီး အိမ်ဖော်များကို အော်
ခေါ်လိုက်လေသည်။

“အိမ်ဖော်တွေ မြန်မြန်”

သူမ၏ခေါ်သံ မဆုံးလိုက်ပါချေ။

လူရိပ်တစ်ခုက သူမ အနီးသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာပြီး သူမ
၏ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မုကူးလျှံ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ထိုလူအား ကြည့်လိုက်၏။

ဝူချိန်း...။

မှန်ပေသည်။ ထိုလူမှာ ဝူချိန်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဝူချိန်းက...

“မအော်လိုက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ကို ကယ်ပါ”

ပြောရင်း ခူးများပျော့နေကာ လဲကျသွားလေသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေအောင် ဒဏ်ရာ
များ ရရှိထားလေသည်။ ဝူချိန်းကား သတိလစ် မေ့မြောနေချေပြီ။

ယခု မုကူးလျှံ၏အလှည့် ရောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

မုကူးလျှံသည် ဝူချိန်းကို အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေ
ပြီးမှ ဝူချိန်း နံဘေး၌ ခူးထောက်ချကာ အသာအယာ ဖေးမလိုက်လေ
တော့သည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၀၅

စတုတ္ထလူ

ထိုက်ကျင်းမြို့...။

ထိုက်ကျင်းမြို့သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့ကြီးတစ်
မြို့ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုက်ကျင်းမြို့သည် ကျန်းကိုး အနှစ်သက်ဆုံးမြို့ ဖြစ်လေ
သည်။

ကျန်းကိုး နှစ်သက်ရသည်မှာ အကြောင်း ရှိပါသည်။

ကျန်းကိုးမြို့၌ သူနှင့် အသက်ငါးနှစ်ခန့် ငယ်သော်လည်း

မိတ်ဆွေရင်းချာပမာ ရှိကြသူများကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူများမှာ...

လုံထင်း၊

အာကျယ်၊

လောက်စန်းနှင့် ဝမ်းရီတို့ ဖြစ်လေသည်။

၁၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျန်းကိုးသည် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားရင်း
အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ကာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတစ်ဦးဟု ခံ
ယူထားသော်လည်း စိတ်နေသဘောထား ထူးခြားသူ ဖြစ်သည်။

သူ၏စိတ်ထဲ မည်သို့ ရှိသည်ကို အလွန်ခန့်မှန်းရခက်လေ
သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လုံထင်းတို့နှင့် ပေါင်းသင်းမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

လုံထင်း...။

လုံထင်းသည် ဖြစ်သလို နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သိုင်းပညာထက်မြက်ပြီး သိုင်းဆရာကြီးများ
မယှဉ်နိုင်သည့် လူဆိုးကြီးများကိုပင် အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

လုံထင်း၏သိုင်းပညာနှင့် သိုင်းကွက်မှာ သာမန်မျှသာ ဖြစ်
လေသည်။

သူ၏ပါးနပ်ခြင်းနှင့် လျင်မြန်ခြင်းတို့က ထိပ်သီးသိုင်းသမား
ကြီးများပင် တအံ့တဩ ချိုးကျူးရလေသည်။

အာကျယ်...။

အာကျယ်ကလည်း မဟုတ်မခံ တစ်ယောက်ပင်။

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆင်နွှဲခဲ့သော ရန်ပွဲများကြောင့် သူက
တိုက်ခိုက်ရေးသမားတစ်ဦးကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ဝမ်းရိုကလည်း ထူးခြားမှု ရှိသူတစ်ဦးပင်။

သူတို့သည် ထိုက်ကျင်းမြို့၌ နေထိုင်ကြသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၀၇

ထိုက်ကျင်းမြို့၌ပင် ကျင်လည်ကျက်စားကြသည်။

သူတို့သည် မိဘမဲ့များ ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် အချင်းချင်း တွေ့ဆုံမိကြပြီးနောက် ညီရင်း
အစ်ကိုပမာ ခင်မင်သွားကြလေတော့သည်။

ထို့အတူ...

ကျန်းကိုးနှင့်လည်း အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့လေသည်။

မြို့စွန့်၌ ပိုင်ရှင်မဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိသည်။

ထိုအိမ်ကလေးမှာ လုံထင်းတို့ စခန်းချရာနေရာ ဖြစ်လာ
ခဲ့သည်။

ကျန်းကိုးက ထိုက်ကျင်းမြို့သို့ ရောက်လာသည်နှင့် အားလုံး
မြို့စွန့် အိမ်ကလေး၌ စုဝေးကာ တပျော်တပါး စားသောက်ပွဲ ကျင်းပ
ကြလေတော့သည်။

ယခု...

စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အရက်များ အလျှံ
ပယ် ရှိနေသည်။

လုံထင်း၊ အာကျယ်၊ လောက်စန်းနှင့် ဝမ်းရိုတို့က ပိုင်းဖွဲ့ထိုင်
နေကြ၏။

သူတို့သည် မထုမ်းမကမ်း၌ရပ်ကာ အိမ်အပြင်ဘက်သို့

၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကြည့်နေသော ကျန်းကိုးအား စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။
အတန်ကြာတော့မှ ကျန်းကိုးက သက်ပြင်းချကာ စားပွဲ
ရှိရာ လှမ်းလာလေသည်။

လုံထင်းက အသင့်ငဲ့ပြီးသား အရက်တစ်ခွက်ကို ပေးလိုက်
သည်။

ကျန်းကိုးက အရက်ခွက်ကို ယူပြီး...

“ညီအစ်ကိုတော်များ ကျန်းမာစေဖို့”

ဟု ဆုတောင်းကာ မော့ချလိုက်လေသည်။

လုံထင်းတို့ကလည်း...

“နောင်ကြီးကျန်းကိုးအတွက်”

ဟု သံပြိုင်ပြောကာ အရက်တစ်ခွက်စီ မော့ချလိုက်ကြလေ
သည်။

ကျန်းကိုးက ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ဝင်ထိုင်ပြီး တပျော်တပါး
စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

စားသောက်ရင်း ကျန်းကိုးကို လုံထင်းကို မေး၏။

“လုံထင်း၊ မင်းကော သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ဖြစ်သေးသလား”

လုံထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် လေ့ကျင့်ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ”

ကျန်းကိုးက...

“ကျန်တဲ့လူတွေကော”

“ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ လုပ်စရာ ရှိတာတွေကို မပျက်မကွက်

စီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၀၉

လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေကြတာပါပဲဗျာ”

ထိုသို့ ပြောပြီး အားလုံး တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကြ
လေသည်။

တဖန် လုံထင်းက...

“ခင်ဗျားက ပျောက်ချက်သားကောင်းနေလိုက်တာ ဘယ်
များ ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျန်းကိုးက...

“သိုင်းလောကထဲမှာ စီးတောက်သိုင်းပညာ တတ်မြောက်
ထားတဲ့ သိုင်းသမားဆိုးတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာလို့ ရင်ဆိုင်ဖို့
ကျုပ်က လိုက်ရှာခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် အဲသည် လူကို မတွေ့ရဘဲ စန်း
မင်းဆိုတဲ့လူနဲ့ အငြင်းအခုန်ဖြစ်ပြီး သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်နေရတာ
မဆုံးတော့ဘူး၊ ကြာတော့ စိတ်ပျက်လာတာနဲ့ သည်ကို ပြန်လာခဲ့
တာ”

စန်းမင်းနှင့် သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်နေခဲ့ရပုံများကို ပြောပြ
လိုက်လေသည်။

လုံထင်းတို့ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလိုက်ကြလေ
သည်။ ကျန်းကိုး၏စကား ဆုံးသွားသောအခါ လုံထင်းက...

“ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘာကြောင့် မဆုံးမလိုက်တာလဲဗျာ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျန်းကိုးက...

၁၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သူက လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဗျာ”

“သူဟာ ရန်သူတစ်ယောက်ထက် မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်
ထိုက်လို့ပါ”

“ဪ”

ဤတွင် လုံထင်းတို့ စိတ်သဘောထား ပြောင်းလဲသွားလေ
သည်။

“ဒါဆို ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် တိုးလာဦးမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့ဆီကိုလဲ
ခေါ်လာခဲ့ပါဦးဗျာ ကျုပ်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်နော်”

“ခင်ဗျားတောင် သဘောကျနေတယ်ဆိုရင် စန်းမင်းဟာ
ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ကျုပ်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

အားလုံး တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောလိုက်ကြလေသည်။

ကျန်းကိုး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကသာ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တာပါ။ သူက ဘယ်လို
သဘောထားတယ်ဆိုတာ မသိရသေးဘူး။ ကဲ မင်းတို့နဲ့ စကားပြော
ပြီးပြီ၊ စားသောက်ပြီးပြီ၊ ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကျန်းကိုး ယခုမှ ရောက်လာပြီး ယခုပင် ထွက်သွားတော့
မည်ဆိုခြင်းကို လုံထင်းတို့ မအံ့သြမိကြပါချေ။

ကျန်းကိုးမှာ အစိုးမရသူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သူတို့အားလုံး
နားလည်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၁၁

ထို့ကြောင့် မည်သူကမျှ တားဆီးခြင်း မပြုကြချေ။

ထို့အပြင်...

ကျန်းကိုး၏ ပြိုင်ဘက် ဖြစ်နေသည့် စန်းမင်းက သဲကြီးမဲ
ကြီး လိုက်ရှာနေမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ စန်းမင်းသည် ဤမြို့ကလေးသို့
အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်ခြင်းကြောင့် ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း
လည်း နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

ကျန်းကိုးက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

၁၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျန်းကိုး ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

အားလုံးက လုံထင်းအား ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လုံထင်းက မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်သည်။

အာကျယ်က...

“လုံထင်း၊ မင်း မသိချင်ဟန်ဆောင်မနေနဲ့၊ မင်းကို မေးကြမယ်ဆိုတာ မင်းသိထားတာပဲ မဟုတ်လား”

လုံထင်းက...

“ကျုပ်ကို ဘာမေးချင်နေကြတာလဲ”

အာကျယ်က...

“မီးတောက်သိုင်းသမား အကြောင်းလေ”

လုံထင်းက...

“တစ်ချိန်က ကန္တာရကလာတဲ့ သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးဟာ မီးတောက်လက်ဝါးပညာကို အသုံးပြုပြီး သိုင်းလောကကို ခြိမ်းခြောက်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းသမားတွေရဲ့ စုပေါင်းအင်အားကို ရင်မဆိုင်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုံး အရှုံးပေးပြီး သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့ရတာလေ၊ ကဲ တခြား ဘာသိချင်သေးသလဲ”

ဝမ်းရိုက...

“မီးတောက်ပညာက အတော်စွမ်းသလား”

လုံထင်းက...

“စွမ်းတာပေါ့ လက်ဝါးရှိက်ချက်မိသွားရင် တစ်ကိုယ်လုံး

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၁၃

မီးဟုန်းဟုန်း စွဲလောင်မှာ”

ဝမ်းရိုက...

“ဒါဖြင့် သူ့ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ”

လုံထင်းက...

“အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့ရဲ့ မီးတောက်လက်ဝါးကို မထိအောင်ရှောင်ပြီး သူ့ကို အတွင်းအားလျော့နည်းသွားအောင် လုပ်ဖို့ပဲ၊ အတွင်းအားကျဆင်းသွားတာနဲ့ သိုင်းစွမ်းလဲ ကျသွားတာ”

လောက်စန်းက...

“ဒါဆို ဘယ်လွယ်မလဲ၊ သူနဲ့ အသေအလဲ တိုက်ခိုက်ရမှာပေါ့”

လုံထင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ မီးတောက်ပညာ ရှိထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အနိုင်ရဖို့က အသက်ပေးရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို သူက ဖျက်ဆီးပစ်လိမ့်မယ်”

လောက်စန်းက...

“အခု မီးတောက်ပညာရှိထားတဲ့ လူတစ်ယောက် သိုင်းလောကမှာ ထွက်ပေါ်နေပြီ ဟုတ်လား”

လုံထင်းက...

“ကျန်းကိုး ပြောသွားတာ၊ မင်းလဲ ကြားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

လောက်စန်းက...

၁၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မင်းကော သိုင်းလောကထဲ ထွက်ဦးမလား”

ဟု မေးလေသည်။

လုံထင်းက...

“ကျန်းကိုး ရှိနေမှတော့ မလိုပါဘူး၊ တခြားသိုင်းလောက သားတွေကလဲ မီးတောက်သိုင်းသမားကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ သိထားကြတော့ သိပ်ပြီး စိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူးလေ၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ သူ့ကို နှိမ်နင်းဖို့ ကြိုးစားရင်း အသက်စွန့်သွားတဲ့ လူတွေ အတွက် စိတ်မကောင်းစရာပေါ့”

အာကျယ်တို့ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ကြလေတော့သည်။

အကယ်၍...

သူတို့သည် ကျန်းကိုးနှင့် ပတ်သက်ကာ မီးတောက်သိုင်း သမားနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရလိမ့်မည် ဆိုသည်ကိုသာ ကြိုတင်သိရှိထား နိုင်ကြမည်ဆိုပါလျှင်...

ကျန်းကိုး ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း လုံထင်းတို့က ဆက်၍ စားသောက်နေလိုက်ကြလေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၁၅

ကံကြမ္မာ

ကျန်းကိုးသည် ထိုက်ကျင်းမြို့မှ ထွက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူက ထိုက်ကျင်းမြို့၌ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကာ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ထိုက်ကျင်းသို့ ရောက်လာပြီးမှ စန်းမင်း လိုက်လာပါက မလိုလားအပ်သော ပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို စိုးရိမ်ကာ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုက်ကျင်းမြို့မှထွက်ကာ ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေခဲ့ပြီး တစ်နေ့ တောလမ်းတစ်ခုမှ ဖြတ်လာစဉ်...

“ရပ်လိုက်”

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာပြီး လမ်းပိတ် ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

၁၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုလူကို မြင်လျှင် ကျန်းကိုး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့၊ ကျုပ်က မင်းနဲ့ ဘယ်နေ့ တွေ့ရမလဲ မျှော်လင့်တာ”

လမ်းပိတ်ထားသူမှာ စန်းမင်း ဖြစ်လေသည်။

စန်းမင်းက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ သတင်းကို အမြဲတမ်း စုံစမ်းနေတာဆိုတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲ ရှောင်တိမ်းနေပေမယ့် မလွတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

ကျန်းကိုးက...

“ကျုပ်နဲ့ အနိုင်အရှုံးပေါ်တဲ့အထိ ယှဉ်ပြိုင်ရမှ မင်းကျေနပ်မယ် ဟုတ်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ သည်ကနေ့ ကျုပ် ရှောင်မသွားတော့ဘူး၊ မင်းနဲ့ အနိုင်အရှုံးပေါ်အောင် ယှဉ်မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား ကြိုက်သွားပြီဗျို့”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

တောလမ်းပေါ်၌ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာအောင် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၁၇

“ကဲ မင်း အရင်စပါ”

ကျန်းကိုးက ပြောလိုက်လေသည်။

စန်းမင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားသတိထားပါ”

သတိပေးရင်း စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းကိုးက ရွှေငင်တိမ်းသွားလျှင် သူက လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရန် ကြံရွယ်ထားလေသည်။

ကျန်းကိုးက ရှောင်လိုက်သည်။

သို့တိုင်...

စန်းမင်း၏လက်သီးကို လွှတ်အောင် မရှောင်နိုင်ဘဲ ဝဲဘက်ပန်း၌ ထိမှန်သွားတော့သည်။

“ဝုန်း”

ပြင်းထန်သော လက်သီးထိုးချက်ကြောင့် ကျန်းကိုး အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

“ဟာ”

စန်းမင်း လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

လက်သီးတစ်လုံးဖြင့် ကျန်းကိုးအား အနိုင်ရလိုက်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပါချေ။

ကျန်းကိုး မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ရှုံးသွားပါပြီ”

၁၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ စန်းမင်းအား ကျောခိုင်းကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကျန်းကိုးသည် စန်းမင်း ကျေနပ်သွားစေရန် တမင် အစွဲပေးကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စန်းမင်း၏လက်သီးဒဏ်ကြောင့် သူ၏လက်တစ်ဘက် ပြုတ်ထွက်သွားမလို ခံစားနေရလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ စန်းမင်း ကျေနပ်သွားလျှင် သူအနစ်နာခံရ ကျိုးနပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းကိုးသည် စန်းမင်းနှင့် ကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားစေရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ရာ တကယ့်အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ အခက်ကြီးသွားရလေတော့သည်။

“ရပ်လိုက်”

နောက်ထပ် ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရုတ်တရက် လူတစ်စု ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျန်းကိုးအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူများသည် အနက်ရောင်ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ရုပ်မျက်ထားကြသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၁၉

သူတို့၏ခေါင်းစွပ်နက်ပေါ်၌ အနီရောင်ကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့် ရှိလေသည်။

ထိုလူများကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ကျန်းကိုး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“သွေးကြယ်အဖွဲ့ကပါလား”

သွေးကြယ်အဖွဲ့သည် အမှောင်လောကမှ လူသတ်ဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

သွေးကြယ်ဂိုဏ်း ထကြွသောင်းကျန်းရာ အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ခဲ့ရပြီးနောက် သိုင်းလောကသားများက ဖော်ထုတ်ချေမှုန်းရန် ကြိုးစားခဲ့ကြလေသည်။

ကျန်းကိုးကလည်း သွေးကြယ်ဂိုဏ်းကို ရင်ဆိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျန်းကိုးနှင့် သွေးကြယ်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်တို့ ရင်ဆိုင်မိခဲ့

ကြပြီး ကျန်းကိုးက ဆုံးမ အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုနောက်ပိုင်း သွေးကြယ်ဂိုဏ်း ပျောက်ကွယ်သွားကာ သိုင်းလောကလည်း အေးချမ်းသာယာသွားခဲ့လေသည်။

ယခု...

ပျောက်ကွယ်နေသော သွေးကြယ်ဂိုဏ်းသားများအား ပြန်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျန်းကိုး ရင်ထိတ်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူတစ်ယောက်က ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာ၏။

ထိုလူကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သွေးကြယ်အဖွဲ့ဝင် ဒုခေါင်းဆောင် ချန်းမင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျန်းကိုး သိလိုက်လေသည်။

၁၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ချန်းမင်း၊ ခင်ဗျား မသေသေးဘဲကိုး”

ချန်းမင်းက...

“ကျုပ်တို့ သွေးကြွယ်အဖွဲ့ကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ မင်းကို ဆုံးမသုတ်သင်ဖို့ ကျုပ်တို့က အသက်ရှင်နေတာပဲ”

ကျန်းကိုးက...

“ခင်ဗျားတို့ခေါင်းဆောင်တောင် ကျုပ်ကို မယှဉ်နိုင်ခဲ့တာ၊ ခင်ဗျားက ယှဉ်နိုင်မယ်များ ထင်နေလို့လား”

ချန်းမင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က မင်းကို တစ်ချိန်လုံး နောက်ရောင်ခံလိုက်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း မသိသေးဘဲကိုး”

“ဪ”

“မင်းက စန်းမင်းဆိုတဲ့လူနဲ့ ယှဉ်ပြီး လက်တစ်ဘက် အသုံးပြုလို့မရအောင် ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ကျုပ်သိထားတာပေါ့”

ကျန်းကိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို သည်လောက်အထိ ဂရုစိုက်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မထင်မိခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

ချန်းမင်းက...

“လက်တစ်ဘက် အကောင်းပကတိ ကျန်သေးတယ်လို့ မင်းပြောချင်တာလား၊ စိတ်ချ၊ မင်းနဲ့ ကျန်နေတဲ့ လက်တစ်ဘက်ကို ကျုပ်တို့က တာဝန်မယူနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေသုံးယောက်က တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၂၁

ကျန်းကိုးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အားကိုးနေတဲ့ မိတ်ဆွေတွေက ဘယ်သူတွေများလဲ ပြောပါဦးဗျာ”

ချန်းမင်းက...

“ကျုပ်ပြောလိုက်ရင် မင်းကြောက်စွံ ထိတ်လန့်သွားလိမ့်မယ်”

“ဪ”

“တောင်ပင်လယ် ယက္ခသုံးဖော်ပဲ”

တောင်ပင်လယ် ယက္ခသုံးဖော်သည်လည်း တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၌ သောင်းကျန်းခဲ့ကြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အဖြူရောင် သိုင်းသမားများ၏ အန္တရာယ်ကို ကြောက်ရွံ့ကာ တောင်ပင်လယ်သို့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ယက္ခသုံးဖော်သည် သွေးကြွယ်ဂိုဏ်းချုပ်၏မိတ်ဆွေများလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။

ယက္ခသုံးဖော်သည် တောင်ပင်လယ်၌ နေထိုင်ကာ သိုင်းလေ့ကျင့်ခဲ့ကြပြီး ယခု သိုင်းလောကသို့ ပြန်လည်ခြေချလာကြတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းကိုးက...

“ကောင်းတယ်၊ သူတို့ သိုင်းလောကထဲ ပြန်ပြီး ခြေချလာတော့လဲ ဆုံးမရဦးမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေက ဒါအကုန်ပဲလား၊ ရှိသေးရင် ထပ်ခေါ်လိုက်ပါဦးလား”

၁၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်းမင်းက...

“သည်လောက်ဆို လုံလောက်တဲ့အပြင် ပိုတောင်ပိုနေပါပြီ
ကဲ မင်းသတိထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် ဓားရှည်နှစ်လက်ကို အသုံးပြုကာ စတင်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“တိုက်ကြဟေ့”

“ယား”

သွေးကြယ်အဖွဲ့သားများကလည်း ညာသံပေးကာ ချန်း
မင်းနှင့် လက်တွဲတိုက်ခိုက်လာကြလေတော့သည်။

ကျန်းကိုး အခက်ကြုံသွားလေသည်။

ချန်းမင်းနှင့် သွေးကြယ်အဖွဲ့သားများသည် သူ ဒဏ်ရာရ
ထားချိန်၌ အခွင့်ကောင်းယူကာ တိုက်ခိုက်လာကြသည် မဟုတ်ပါ
လား။

ကျန်းကိုး၏လက်တစ်ဘက်က အသုံးပြု၍ မရတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် အကောင်းပကတိ ရှိနေသေးသော လက်တစ်
ဘက်ကိုသာ အားကိုးပြီး ချန်းမင်းတို့နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

ကျန်းကိုးက အတွင်းအားအပြည့်အဝ အသုံးပြုကာ တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသောကြောင့်...

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၂၃

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

သိုင်းပညာနိမ့်သော သွေးကြယ်အဖွဲ့သားများမှာ ထိခိုက်
ဒဏ်ရာရကာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကြပြီး ခေါင်းဆောင်ချန်းမင်း
ကိုယ်တိုင်လည်း နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျန်းကိုး ပြီးလိုက်သည်။

“ကဲ ဘယ်လိုနေသလဲဗျ”

နောက်ဆုတ်သွားသော ချန်းမင်းအား လှမ်းပြီး ခန့်လိုက်
လေသည်။

ချန်းမင်း ဒေါသထွက်သွား၏။

“မင်းသတိထားနေပါ၊ မင်းကို ဆုံးမမယ့်လူတွေ အခုပဲ
ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အဝတ်အစား လေ
တိုးသံများနှင့်အတူ လူသုံးယောက် ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

၁၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယကွသုံးဖော်...။

ယကွသုံးဖော် ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းကိုး မပြုံးနိုင်တော့ပါ။

ယကွသုံးဖော်မှာ ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း သူ့နား
လည်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ချန်းမင်းက...

“သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ယကွသုံးဖော်သည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ကျန်းကိုး

အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ကျန်းကိုး အံကြိတ်လိုက်သည်။

လက်တစ်ဘက်ထဲကိုပင် လက်သီးလက်ဝါး ပုံသဏ္ဌာန်

အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တိုက်ပွဲကား ပြင်းထန်လှပေသည်။

ယကွသုံးဖော်၏သိုင်းပညာမှာ ယခင်ကထက် ပို၍တိုက်

တက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

သုံးယောက် ပူးပေါင်းကာ တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်

လိုက်ကြရာ ကျန်းကိုး ကြာရှည်တောင့်မခံနိုင်တော့ဘဲ...

“ဝုန်း”

“အား”

ယကွသုံးဖော်၏လက်ချက်ဖြင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကာ အ

စီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၂၅

သို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချန်းမင်း လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခုတော့ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင်...

“ကျုပ်က တတ်နိုင်ပါသေးတယ်ဗျာ”

လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ရာ...

“အား”

ချန်းမင်းလည်း မြေပေါ်ပုံလျက်သား လဲကျကာ အသက်

ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ကျန်းကိုး အံ့သြသွားသည်။

သူ့အား ကူညီတိုက်ခိုက်လာသူကို ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူက...

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားနေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

ရယ်ရယ်မောမော မေးလာလေသည်။

“စန်းမင်း”

ကျန်းကိုးက တစ်လုံးချင်း ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုလူ(ဝါ)စန်းမင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ပါ၊ ကျုပ်ကို တမင် အနစ်နာခံပြီး

အစွဲပေးသွားတာကို သိလို့ ကျုပ်လိုက်လာခဲ့တာဗျ”

ကျန်းကိုးက...

၁၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ခုတော့ ကျုပ် တကယ် ရှုံးနေပြီ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့သည်။

ယက္ခသုံးဖော်သည် လူရိပ်တစ်ခုက ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် ရင်ထိတ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန်လေးမှာပင် စန်းမင်းက ချန်းမင်းအား သုတ်သင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယက္ခသုံးဖော် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားကြလေသည်။

“သေပေတော့”

ကြိုးဝါးကာ စန်းမင်းအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“ယက္ခသုံးဖော် ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲဆိုတာ ကျုပ်သိချင်သေးတယ်”

လက်ထဲမှ ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ယား”

ယက္ခသုံးဖော်က ဒေါသကြီးဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၂၇

သည်။ သုံးယောက်သား စန်းမင်းအား သုံးဘက်သုံးတန်မှ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒဏ်ရာရထားသော ကျန်းကိုးက နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

သို့တိုင် သူက စန်းမင်းအား စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ယက္ခသုံးဖော်၏ သိုင်းပညာ တိုးတက်နေရကား စန်းမင်းအတွက် စိတ်မချနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စန်းမင်းက ဓားဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်သော်လည်း များမကြာမီ ယက္ခသုံးဖော်၏ ဖိ၍တိုက်ခိုက်မှုကို မခံနိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

ကျန်းကိုး မနေနိုင်တော့ပါ။

“စန်းမင်း၊ မင်းတစ်ယောက်ထဲ မဖြစ်သေးပါဘူး”

ဟု ပြောကာ ရှေ့သို့ ပြန်တိုးလိုက်၏။

ထိုစဉ်..

မလှမ်းမကမ်းမှ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေကြသော သွေးကြယ်အဖွဲ့သားများက လက်နက်ပုန်းလေးများနှင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

သွေးကြယ်ဂိုဏ်းသားများသည် သူတို့၏ခေါင်းဆောင် သေဆုံးခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျန်းကိုးအား သုတ်သင်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်..ဝှစ်”

ပစ်လွှင့်လာသော လက်နက်ပုန်းလေးများကြောင့် ကျန်း

၁၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကိုး ရှေ့မတိုးနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝုန်း”

“အား”

စန်းမင်းသည်လည်း ယက္ခသုံးဖော်၏ လက်ချက်မိကာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျန်းကိုး ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“သိကြသေးတာပေါ့”

ယက္ခသုံးဖော်အား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် မြင်းရွာ သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းစီးသမားသုံးယောက် ဒုန်းစိုင်းမောင်း နှင်လာနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မြင်းစီးသမားများသည် တဟုန်ထိုး စီးနှင်းလာကြပြီ...

“ဟေး...ဟေး”

ညာသံများပေးကာ ယက္ခသုံးဖော်အား ဝင်ရောက်တိုက် ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၂၉

မြင်းစီးသမားသုံးယောက် ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် ကျန်း ကိုးနှင့် စန်းမင်းတို့ ကံကောင်းသွားကြလေသည်။

မြင်းစီးသမားသုံးယောက်သည် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲလွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလာကြပြီး ယက္ခသုံးဖော်အား တစ်ဦးချင်း တာဝန်ယူကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုမြင်းစီးသုံးယောက်၏သိုင်းစွမ်း ထက်နေရကား ယက္ခသုံး ဖော် အရေးနိမ့်သွားကြလေသည်။

သုံးယောက်ပေါင်း၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ တစ်ဦးချင်း လူခွဲကာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်းကြောင့်လည်း အလွယ်တကူ အရေးနိမ့် သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တိုက်ပွဲက ကြာမြင့်လှသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီး မကြာမီ...

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ရင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

သွေးကြယ်အဖွဲ့သားများမှာ အားကိုးစရာ မရှိတော့သဖြင့် ဒရောသောပါး ထွက်ပြေးကုန်ကြ၏။

သို့ဖြင့် တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားလေတော့သည်။

၁၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျန်းကိုးနှင့် စန်းမင်းတို့ အလွန်ကံကောင်းသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်ကူညီခဲ့ကြသော မြင်းစီးသမားသုံးယောက်ကိုလည်း ရူးစူးတင်မဆုံး ဖြစ်သွားကြလေသည်။

မြင်းစီးသမားသုံးယောက်က ဒဏ်ရာရထားသည့် ကျန်းကိုးနှင့် စန်းမင်းတို့ထံသို့ လှမ်းလာကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

“ညီလေးကျန်းကိုး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဗျ”

ဟု လှမ်းမေးလာလေသည်။

ကျန်းကိုး ဝမ်းသာသွား၏။

“နောင်ကြီးစုမာကျွေပါလား”

ရောက်လာသူသုံးယောက်ကား စုမာကျွေ၊ ဟိုလွေနှင့် ဖန်းရှတို့ ဖြစ်လေသည်။

စုမာကျွေတို့သည် ဂူချိန်းကို လိုက်လံရှာဖွေရင်း သိုင်းလောကထဲ လှည့်လည်ကာ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် အများအကျိုး ဆောင်ရွက်နေခဲ့ကြလေသည်။

မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သွေးကြယ်အဖွဲ့သားအချို့က တောင်ပင်လယ်ယက္ခသုံးဖော်နှင့်အတူ လှုပ်ရှားနေကြောင်း သတင်းကြားသိလိုက်ရလေသည်။

စုမာကျွေက...

“သွေးကြယ်အဖွဲ့ကို ချေမှုန်းခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားကျန်းကိုးနဲ့

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၃၁

ကျပ်က သိုင်းလောကထဲမှာ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ဖူးတယ်၊ အခု သူတို့ လှုပ်ရှားလာကြတာဟာ ကျန်းကိုးကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

ဟိုလွေက...

“ဒါဆို သွေးကြယ်အဖွဲ့သားတွေနဲ့ တောင်ပင်လယ် ယက္ခသုံးဖော်ကို လိုက်ရှာပြီး ဆုံးမလိုက်ကြတာပေါ့”

ဖန်းရှ ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

“ဂူချိန်းကို ရှာမတွေ့လို့ တိုက်ပွဲနဲ့ ဝေးနေတာ၊ ခုတော့ ပျော်စရာ ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ”

ထို့နောက် သုံးယောက်သား သွေးကြယ်အဖွဲ့ နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်လာရင်း ကျန်းကိုးတို့အား ကူညီနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စုမာကျွေက ကျန်းကိုးအား ဟိုလွေတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျန်းကိုးနှင့် စန်းမင်းတို့ကလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် မိတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျန်းကိုးတို့ငါးယောက်မှာ သွေးသောက်မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ခေါင်းမာတုလူ

တောင်ကြားဂေဟာ...။

ဂူချိန်းသည် သေလုမျောပါး ဒဏ်ရာရရှိကာ ထွက်ပြေးသွားပြီး တောင်ကြားဂေဟာသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။

တောင်ကြားဒေဝီ မုကူးလျှံက သူ့အား သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေလိမ့်မည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော်...

ဂူချိန်းက သူသေရမည်ဆိုလျှင် မုကူးလျှံ၏လက်ထဲ၌ အသေခံမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂူချိန်း ခေါင်းမာခဲ့ခြင်းကပင် ကံကောင်းဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မုကူးလျှံက ဂူချိန်းအား သတ်ပစ်ခြင်း မပြုသည့်အပြင် ဆေးဝါးကုသပေးကာ ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့လေသည်။

မုကူးလျှံကြောင့် ဂူချိန်း အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့တော့သည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဒဏ်ရာဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားသကဲ့သို့ နှစ်ယောက်သား သံယောဇဉ်ကြီး ငြိတွယ်မိခဲ့ကြလေသည်။

မုကူးလျှံက ဖခင်ကြီး မုဂ္ဂိုပင်၏ အတွင်းအားကျင့်စဉ်မှ သူမမှတ်မိသမျှနှင့် ယခင်က ပြောမပြတ် ချန်ထားခဲ့သော အတွင်းအားကျင့်စဉ်များကိုပါ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဂူချိန်းမှာ လူမိုက်ကံကောင်း ဖြစ်သွားတော့သည်။

တောင်ကြားထဲ၌ နေထိုင်ရင်း အတွင်းအားလေ့ကျင့်ခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် ဂူးချိန်သည် သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးနိုင်သည့် အန္တရာယ်ကောင်ကြီးဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။

ဂူချိန်းက တောင်ကြားထဲ၌ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဂူချိန်းနှင့် မုကူးလျှံတို့ နှစ်ယောက်အတွက် သားကလေး တစ်ယောက်လည်း ရရှိခဲ့လေသည်။

မုကူးလျှံက ရင်သွေးလေးတစ်ဦး ရရှိလာသဖြင့် ဂူချိန်းအား သိုင်းလောကသို့ မထွက်စေလိုတော့ဘဲ တောင်ကြားထဲ၌ပင် နေထိုင်

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သွားစေလိုသည်။

သို့သော် သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးလိုသော ဝူချိန်းက လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

မုကူးလျှံက...

“အစ်ကိုက သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ရင် အကြောင်း မဟုတ်ပေမယ့် အမှားအယွင်း တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့သားအမိကိုပါ သိုင်းလောကသားတွေက ချမ်းသာပေးပါတော့မလား စဉ်းစားပါဦးရှင်”

ဝူချိန်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမ မင်းနဲ့ငါ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ သိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ တို့မှာ ကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ။ ဒါကြောင့် ဘာကိုမှ ကြောက်နေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“အစ်ကို”

ဝူချိန်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ညီမနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း အသက်သေတဲ့အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောဘူး။ ကဲ ဘယ်သိုင်းသမားက ညီမကိုလာပြီး ဒုက္ခပေးကြတော့မှာတဲ့လဲ”

မုကူးလျှံ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဇနီးမောင်နှံများ ဖြစ်ကြသော်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၃၅

လည်း ဝူချိန်း ပြောဆိုနေပုံမှာ သူစိမ်းများကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“အစ်ကို သိုင်းလောကထဲ မထွက်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး ပေါ့”

ဝူချိန်းက...

“သိုင်းလောကသားတွေကို အစ်ကို ဘယ်လောက် မုန်းတီးတယ်ဆိုတာ ညီမသိပါတယ်လေ”

မည်သို့မျှ တားဆီး၍ ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း မုကူးလျှံ နားလည်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကို သားလေးအတွက်ကော တည်ပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူးလားရှင်”

သူမ စောဒက တက်လိုက်သည်။

ဝူချိန်းက...

“သူလဲ တစ်နေ့ကျရင် မီးတောက်ပညာကို အသုံးချနိုင်အောင် ကျုပ်စီစဉ်ပေးခဲ့မှာပါ”

မုကူးလျှံ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

ဝူချိန်းက...

“သည်တောင်ကြားထဲက ထွက်သွားပြီးတာနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ညီမ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တော့ဘူးလို့ သဘောထားလိုက်ပေတော့” ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

❖ ❖ ❖

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မီးတောက်သိုင်းသမားဂူချိန်း...။

ဂူချိန်းက သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဂူချိန်းအား လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြသူများသည် တဖြည်းဖြည်း လက်လျော့သွားကြလေသည်။

သိုင်းလောကလည်း ပြန်လည်အေးချမ်းငြိမ်သက်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

အချို့ဆိုလျှင် မီးတောက်သိုင်းသမား ဂူချိန်းကိုပင် မေ့လျော့သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် သွေးသောက်မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြသော စုမာကျွေ၊ ဟိုလွေ၊ ဖန်းရှ၊ စန်းမင်းနှင့် ကျန်းကိုးတို့သည်လည်း သိုင်းလောကကိစ္စများကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မိမိတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း လမ်းခွဲသွားခဲ့ကြလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

စုမာကျွေတို့က အခြားသူများကဲ့သို့ ဂူချိန်းအား မေ့လျော့သွားကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဂူချိန်းသည် တစ်နေ့နေ့တွင် သိုင်းလောက၌ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာကာ ဒုက္ခပေးလိမ့်ဦးမည်ဟုလည်း တထစ်ချ ယုံကြည်ထားကြလေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၃၇

စုမာကျွေ...။

စုမာကျွေသည် သူ၏အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူက မီးတောက်သိုင်းသမားဂူချိန်းအား လိုက်လံရှာဖွေကာ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့သည့် သတင်းသည် သူ၏ဇာတိမြို့ကလေးသို့ပင် ပျံ့နှံ့နေပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်မြို့လုံးက သူ့အား သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပမာ ကြိုဆိုကြသည်။ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြလေသည်။

စုမာကျွေမှာ ရုတ်တရက် ဇာတိမြို့ကလေးမှ ပြန်ထွက်မသွားနိုင်တော့ဘဲ လူမှုရေးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နေခဲ့ရတော့သည်။

သို့ဖြင့် သိုင်းလောကသို့ ပြန်မရောက်တော့သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့် အချိန်ကြာမြင့်သွားခဲ့လေတော့သည်။

စုမာကျွေ သိုင်းလောကသို့ ပြန်မရောက်တော့သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့် ကြာသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူက သိုင်းလောကသို့ မရောက်သော်လည်း သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်က သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ဟိုလွေ ဖြစ်သည်။ စုမာကျွေလည်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ဟိုလွေကို ကြိုဆိုကာ လိုလေသေးမရှိ စည်ခံပြုစုခဲ့လေသည်။

၁၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နှစ်ယောက်သား အိမ်နံဘေး ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ စားပွဲ
တစ်လုံးချကာ စားသောက်ပွဲ ကျင်းပခဲ့လေသည်။

စုမာကျွေ့က...

“ကဲ ကျုပ်ဆီကို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဗျာ”

ဟိုလွေက...

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားဆီမှာ သုံးလေးရက်လောက်
တော့ နေသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“သုံးလေးရက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

စုမာကျွေ့က...

“သည်ထက် ပိုပြီး မနေနိုင်ဘူးလားဗျ၊ တွေ့တုန်းဆိုတုန်း
သိုင်းလောကအကြောင်း တဝကြီး ပြောကြတာပေါ့၊ သုံးလေးရက်
လောက်နဲ့ စကားပြောလို့ ဝမှာမဟုတ်ဘူး တင်တယ်”

ဟိုလွေ ရယ်မောလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ တထိုင်ထဲ ပြောလဲ လုံလောက်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟင်”

“ခင်ဗျားက မီးတောက်ဂူချိန်း အကြောင်းကို တခြားကိစ္စ
တွေထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားပေမယ့်၊ သည်ကိစ္စကို သိရရင် ကျေနပ်မှာ
ပဲ မဟုတ်လား”

စုမာကျွေ့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၃၉

“ကျုပ်က တခြားကိစ္စတွေထက် ဂူချိန်းကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စား
တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဂူချိန်းထက် ပိုပြီးသိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေး
နိုင်မယ့်လူ မရှိဘူး မဟုတ်လားဗျာ”

ဟိုလွေက...

“မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဂူချိန်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပေမယ့် တစ်ချိန်
ချိန် သိုင်းလောကမှာ ပြန်ပေါ်လာပြီး ဒုက္ခပေးမှာကို ကျုပ်တို့လဲ
စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ကြတာပါပဲ”

စုမာကျွေ့က...

“ဒါဖြင့် ဂူချိန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်းတွေများ ကြားခဲ့
ရသေးသလဲဆိုတာ ပြောပါဦးဗျ”

ဟိုလွေက...

“ဂူချိန်းကတော့ လုံးဝကို ပျောက်ဆုံးနေတယ်၊ သူ့အ
ကြောင်း ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲဗျ”

စုမာကျွေ့က အလောတကြီး မေးလိုက်လေသည်။

ဟိုလွေက...

“သိုင်းလောကမှာ စောရအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ပေါ်ပေါက်လာတယ်
ဗျ”

“ဗျာ”

မဆီဆိုင် စကားကြားလိုက်ရသဖြင့် စုမာကျွေ့ ကြောင့်
အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ဟိုလွေက...

၁၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ထူးဆန်းတဲ့ စောရအဖွဲ့ဗျ”

“ဪ”

“သူတို့က ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတွေနဲ့ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေရဲ့ မူပိုင်သိုင်းကျမ်းတွေကို လိုက်ပြီး ခိုးယူနေကြတာ”

စုမာကျွေ့က ပိုပြီး အံ့သြသွားလေသည်။

“အုပ်စုဖွဲ့ပြီး သိုင်းကျမ်းလိုက်ခိုးကြတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးပါဘူး”

ဟိုလွေက...

“သူတို့ သိုင်းလောကထဲမှာ ပေါ်ပေါက်နေတာ ကြာပြီ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြလို့ အခုမှ ကဖြည်းဖြည်း သတိထားလာကြတာ”

စုမာကျွေ့က မေးလိုက်သည်။

“သူတို့က ဝူချိန်းနဲ့များ ပတ်သက်နေလို့လား”

ဟိုလွေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလဲ ဝူချိန်းနဲ့ ပတ်သက်နေမလားလို့ သံသယ ဝင်တာ အမှန်ပဲဗျ”

စုမာကျွေ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သံသယ ဝင်ရလဲဆိုတာ ပြောပြပါမလားဗျာ”

ဟိုလွေက...

“စောရအဖွဲ့ လိုက်ပြီး ခိုးယူနေတာ အပူလှိုင်းနဲ့ ပတ်သက်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၄၁

တဲ့ အတွင်းအားကျမ်းတွေပဲ ဖြစ်နေတာကြောင့်ပေါ့ဗျာ”

“အပူလှိုင်းအတွင်းအားကျမ်း”

“ဟုတ်တယ်”

စုမာကျွေ့က...

“သိုင်းလောကမှာ သည်လို အတွင်းအားကျမ်းတွေက များများစားစား ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အင်မတန် ရှားပါးတယ်လို့တောင် ပြောနိုင်ပါတယ်”

ဟိုလွေက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အပူလှိုင်းအတွင်းအားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထင်ရှားခဲ့သူတွေကလဲ ကန္တာရသိုင်းသမားကြီးရဲ့ ပညာဟာ သူတို့ထက် သာနေတာကြောင့် သူတို့ရဲ့ ပညာတွေကို လျစ်လျူရှုခဲ့ကြတာကြောင့် စောရအဖွဲ့က လိုချင်ပေမယ့် မရနိုင်တော့ဘူး”

စုမာကျွေ့က...

“တခြား နေရာတွေကကော”

ဟိုလွေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“စောရအဖွဲ့ ကြိုးစားခဲ့ကြပေမယ့် သူတို့ မအောင်မြင်ခဲ့ကြပါဘူး၊ ဘာတစ်ခုမှ မယံမယံရရ မရဘဲ တိုက်ပွဲတွေနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ စောရတွေပဲ၊ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ”

စုမာကျွေ့က...

“သူတို့ဟာ ရှောင်လင့်ကျောင်းကိုကော သွားကြသေးလား”

၁၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟိုလွေ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှောင်လင်ကျောင်းက နေသူရိန်အတွင်းအားကျမ်းဟာ အပူလှိုင်းအတွင်းအားပညာကျမ်းပဲ၊ သိပ်နာမည်ကြီးတာပေါ့၊ သူတို့ ရှောင်လင်ကျောင်းကို သွားကြသေးတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် သူတို့ပဲ အရေးရှိခဲ့သွားခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှောင်လင်ကျောင်းကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက် ခဲ့တဲ့ စောရသုံးယောက်ဟာ သူတို့ရဲ့ ကြိုးစားမှု မအောင်မြင်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားကြတယ်လေ”

စုမာကျွေ့ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အဆုံးစီရင်သွားတဲ့ စောရတွေကို စစ်ဆေးမကြည့်ကြဘူး လား”

“ဘာပြောကောင်းမလဲ စစ်ဆေးကြည့်တာပေါ့ဗျာ”

“ဘာထူးသလဲ”

“သူတို့ဟာ သိုင်းလောမှာ ခြေသလုံး အိမ်တိုင် လှည့်လည် ကျက်စားနေတဲ့ စောရတွေပဲ၊ တကိုယ်တော် လွှပ်ရှားတဲ့လူ၊ အပေါင်း အဖော်နဲ့ လွှပ်ရှားတဲ့လူ၊ လူစုံပေါ့ဗျာ”

စုမာကျွေ့က...

“တစ်ယောက်ယောက်က အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က စောရ တွေကို စုစည်းပြီး အဖွဲ့တစ်ခု ဖွဲ့စည်းထားလိုက်တာပေါ့”

ဟိုလွေက...

“မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က အနယ်နယ် အရပ်

စီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၄၃

ရပ်က စောရတွေကို စုစည်းပြီး အပူလှိုင်းအတွင်းအားပညာနဲ့ ပတ် သက်တဲ့ မှတ်တမ်းတွေကို လိုက်ပြီး ခိုးယူခိုင်းတဲ့ သဘောပဲ”

စုမာကျွေ့က...

“ဒါဖြင့်..”

သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်ရာ ဟိုလွေက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“စောရတွေကို စုစည်းခဲ့တဲ့လူဟာ ဂူချိန်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ဗျာ”

စုမာကျွေ့က...

“ခင်ဗျားက သည်လိုသံသယ ဝင်ခဲ့တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဂူချိန်းအတွက် အတွင်းအား တိုးတက်ဖို့က အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား”

စုမာကျွေ့က...

“ဂူချိန်းကသာ အပူလှိုင်းအတွင်းအားကျမ်း တစ်ခုခုကို ရ သွားရင် သူ့ရဲ့ စီးတောက်ပညာက အံ့မခန်း အစွမ်းထက်သွားမှာ” ဟိုလွေက...

“ခင်ဗျားပြောခဲ့သလိုပဲ၊ ဂူချိန်း မသေသေးဘဲ တစ်ချိန်ချိန် သိုင်းလောကမှာ ပြန်ပေါ်လာပြီး ဒုက္ခပေးဦးမယ်ဆိုတာ မှန်နေတာ ပေါ့”

စုမာကျွေ့၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ သည်အတိုင်း နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

၁၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟိုလွေက...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

စုမာကျွေးက...

“သိုင်းလောကထဲ ပြန်ထွက်မယ်၊ ဝူချိန်းလဲ ပြန်ပြီး ထွက်
ပေါ်လာအောင် လုပ်ရမယ်”

ဟိုလွေ ဖုန်းမောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သုံးလေးရက်လောက်
ထိုင်ပြီး စကားပြောစရာ မလိုဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

စုမာကျွေးက...

“ခင်ဗျားက ဖုန်းရှုတို့ကို တွေ့မိသေးသလားဗျ”

ဟိုလွေက...

“တွေ့ပါတယ်၊ သူတို့က ရှောင်လင်ကျောင်းကို သွားကြလိမ့်
မယ်လေ”

“ရှောင်လင်ကျောင်းကို သွားမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲဗျ”

ဟိုလွေက...

“ရှောင်လင်ကျောင်းမှာ နေသူရိန်အတွင်းအားသိုင်းကျမ်း
ရှိတယ်လေ”

စုမာကျွေးက...

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၄၅

ဟိုလွေ ပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့က ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြပြီး နေသူရိန်သိုင်းကျမ်းကို ငှားရမ်းကြလိမ့်မယ်၊ အဲသည်
သိုင်းကျမ်းနဲ့ ပုန်းအောင်းနေတဲ့ဝူချိန်း လူမြင်ကွင်းကို ထွက်လာ
အောင် မျှားခေါ်ကြလိမ့်မယ်”

စုမာကျွေး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

ဖြောင်းခနဲမြည်အောင် လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးလိုက်ပြီး...

“သိပ်ကောင်းပါလား၊ ဒါ ဘယ်သူ့ အကြံလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟိုလွေက...

“ကျန်းကိုးရဲ့ အကြံလေ”

“လက်စသပ်တော့ သူကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ကျုပ်တို့ ငါးယောက်ထဲမှာ အသက်
အငယ်ဆုံး ဖြစ်ပေမယ့် အတွေ့အကြုံများတယ်၊ ဉာဏ်ပိုကောင်း
တယ်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

စုမာကျွေးက ဟိုလွေ၏စကားကို လက်ခံလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

“ကျုပ်တို့ ရှောင်လင်ကျောင်းကို လိုက်သွားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၁၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နေသူရိန်ကျောင်း

မုကူးလျှံသည် ဝူချိန်း တောင်ကြားထဲမှ ထွက်သွားပြီး
နောက် တစ်နေ့တစ်ရက်မျှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရပါချေ။

ရင်သွေးငယ်ကို ထိန်းကျောင်းပြုစု စောင့်ရှောက်ရင်း ဝူ
ချိန်း၏သတင်းကို နားစွင့်နေခဲ့ရသည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဝူချိန်း၏ အမင်္ဂလာသတင်းကို ဘယ်နေ့ ကြားရမလဲဟု
စိတ်ပူခဲ့ရသည်။

သို့ဖြင့်...

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားကာ သားဖြစ်သူ 'ဝူထိန်'
ပင် တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာခဲ့တော့သည်။

ဝူချိန်း၏မကောင်းသတင်းကို မကြားရသေးပါ။

မုကူးလျှံက သားဖြစ်သူဝူထိန်ကို ဝူချိန်းပြောပြခဲ့သည့် စီး
တောက်သိုင်းပညာကို သင်ပေးခဲ့လေသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၄၇

ဤသို့ဖြင့်...

မမျှော်လင့်သော တစ်နေ့တွင် ဝူချိန်းနှင့် ပတ်သက်သော
သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

❖ ❖ ❖

ကြောင်နက်...။

ကြောင်နက်သည် အလွန်သတင်းကြီးသော စောရဝိဇ္ဇာတစ်
ဦး ဖြစ်လေသည်။

ကြောင်နက်က ထိပ်တန်းသိုင်းစည်လည်း ရှိသူ ဖြစ်ရကား
တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားပြီး မည်သူ့ဩဇာမျှ မခံသူဖြစ်သည်။

သူ ခိုးယူရရှိလာသည့် ပစ္စည်းများအား ဈေးနှိမ်သည့် ခိုးရာ
ပါပစ္စည်း လက်ခံသူများအား ဆုံးမရာ၌လည်း လက်သံပြောင်သူ
ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့...

စောရဝိဇ္ဇာကြောင်နက်၏အိမ် မီးလောင်ပျက်စီးသွားလေ
သည်။

ကြောင်နက်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းပြီး သေ
ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရသည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်
ခဲ့ကြပေ။

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကြောင်နက် သေဆုံးသွားသည်ကိစ္စသည် ပဟေဠိဆန်
လွန်းလှပေတော့သည်။

ကြောင်နက်သည် တစ်ချိန်က မုန့်ပင်တံ၌ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသူ
ဖြစ်သည်။

သူ၏အကျင့်စရိုက်ကို မကြိုက်၍ မုန့်ပင်က မောင်းထုတ်ခဲ့
ခြင်း ဖြစ်သည်။

မုကူးလျှံသည် ကြောင်နက်၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိ
ထားလေသည်။

ကြောင်နက်သည် သွေးရိုးသားရိုး သေဆုံးသွားခြင်း မဟုတ်
ဘဲ တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ကြံလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း
နားလည်မိလေသည်။

ကြောင်နက် မီးလောင် သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြောင်နက်၏အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ရင်
၌ လက်ဝါးရာတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကြောင်နက်သည် မီးတောက်လက်ဝါး အသုံးပြုသူတစ်
ယောက်၏လက်ချွန်ဖြင့် သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မုကူးလျှံ
နားလည်လိုက်လေသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၄၉

ကြောင်နက်အား လုပ်ကြံလိုက်သူမှာ ဝူချိန်း ဖြစ်ကြောင်း
လည်း ရိပ်မိ၏။

တဆက်တည်းမှာပင် ကြားရသော အခြားသတင်းတစ်ခုနှင့်
ဆက်စပ်တွေးတောလိုက်မိသည်။

သတင်းမှာ လူတစ်ယောက်က နေရာအနှံ့အပြားမှ စောရ
များအား လိုက်လံစည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး အပူလှိုင်းအတွင်းအားကျမ်း
များကို ခိုးယူခိုင်းနေသည်ဟူသော သတင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝူချိန်းက လှုပ်ရှားလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း မုကူးလျှံ ကောင်း
ကောင်းကြီး သဘောပေါက်မိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

ရှောင်လင်ကျောင်းမှ နေသူရိန်သိုင်းကျမ်းအား နန်းတွင်း
သိုင်းသမားများ လေ့လာနိုင်ရန် နန်းတွင်းသို့ ပို့ဆောင်လိမ့်မည်ဟူ
သောသတင်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

အခြေအနေကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေ
ခဲ့သော မုကူးလျှံက...

“ဒါ ထောင်ချောက်ပဲ”

ဟု နားလည်လိုက်သည်။

နေသူရိန်သိုင်းကျမ်း၏ သတင်းကိုကြားလျှင် ဝူချိန်းက
လက်ပိုက်ကြည့်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

နေသူရိန်သိုင်းကျမ်းကို ရယူဖို့ ကြိုးစားတော့မည် ဖြစ်လေ
သည်။

၁၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တစ်စုံတစ်ယောက်က ဂူချိန်းကိုယ်တိုင်ထွက်ကာ လှုပ်ရှားလာစေရန် ထောင်ချောက်ဆင်လိုက်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

မုကူးလျှံ ထိတ်လန့်သွား၏။

ဂူချိန်းမှာ ထောင်ချောက်ထဲဝင်မိကာ ဒုက္ခရောက်ရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

မုကူးလျှံသည် မည်သူက ထောင်ချောက်ဆင်ခဲ့သည်ကို သိလိုပြီး စုံစမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူမသည် သားဖြစ်သူ ဂူထိန်အား အထိန်းတော်ကြီးနှင့် အပ်နှံပြီး သိုင်းလောကသို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ထိုက်စန်းတောင်...။

ထိုက်စန်းတောင် အနီးတဝိုက်တွင် မြို့ရွာများဖြင့် စည်ကားနေပါသည်။

ထိုက်စန်းတောင်၏ အရှေ့ဘက်ရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့၌ ခရီး သွားတစ်စု ရောက်ရှိလေသည်။

ထိုလူစုသည် တည်းခိုခန်းတစ်ခု၌ တည်းခိုနေကြပြီး သာမန်ခရီးသွား ကုန်သည်များဟု ထင်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့...

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၅၁

ထိုလူစုမှာ ရှောင်လင်ကျောင်းမှ နေသူရိန်သိုင်းကျမ်းကို သယ်ဆောင်လာသည့် လူစုဖြစ်လေသည်။

ထိုလူစုအား ဦးဆောင်လာသူမှာ စုမာကျွေ ဖြစ်လေသည်။

စုမာကျွေနှင့် သွေးသောက်မိတ်ဆွေများသည် ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်နှင့် တွေ့ဆုံကာ မီးတောက်သိုင်းသမားဂူချိန်း၏ အန္တရာယ်ကို တင်ပြခဲ့ကြလေသည်။

ဂူချိန်း ထွက်ပေါ်လာစေရန် နေသူရိန်သိုင်းကျမ်းဖြင့် များခေါ်လိုကြောင်းလည်း တင်ပြခဲ့ကြသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က...

“သိုင်းလောကကို ဖျက်စီးမယ့် လူတစ်ယောက်ကို ဆုံးမဖို့ ကြိုးစားတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရဲ့ နေသူရိန်ကျမ်းတစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားမယ့် အရေးကိုလဲ ထည့်တွက်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ထောက်ပြလေသည်။

ဤတွင် ကျန်းကိုးက...

“ကျွန်တော်တို့က သိုင်းကျမ်းကို တကယ်ယူသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှောင်လင်ကျောင်းက တာဝန်ပေးလို့ နန်းတွင်းကို သိုင်းကျမ်းပို့ပေးရမယ့်လူတွေလို့ သတင်းထုတ်ပြန်ပေးရုံနဲ့တင် လုံလောက်ပါပြီ”

သူ၏စကားကို ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်က သဘောတူလိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့် စုမာကျွေသည် သိုင်းကျမ်းအား နန်းတွင်းသို့ပို့

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဆောင်ပေးမည့်သူများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေတော့သည်။
 ကျန်းကိုးက ဝူချိန်း ကျိန်းသေလှုပ်ရှားလာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပြီး သတင်းကို အဆက်မပြတ် စုံစမ်းခဲ့သည်။
 ထို့ကြောင့်လည်း...
 ဝူချိန်းသည် ထိုက်စန်းတောင် အနီးတဝိုက်၌ လှုပ်ရှားနေကြောင်း သတင်းရလိုက်လေသည်။
 ကျန်းကိုးတို့လူစုလည်း ထိုက်စန်းတောင် အနီးတဝိုက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

ထိုက်စန်းတောင်ပေါ်၌ လူတစ်စု ရှိနေ၏။
 အားလုံးက အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြပြီး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက အနီရောင်ဝတ်ထားလေသည်။
 အနီရောင်ဝတ်ထားသူကား ဝူချိန်း ဖြစ်လေသည်။
 ဝူချိန်းက အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများအား ကျောခိုင်းပြီး လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်ကာရပ်နေ၏။
 အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများကား ဝူချိန်း စုစည်းထားသော စောရများ ဖြစ်လေသည်။
 စောရတို့က မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြ၏။
 ဝူချိန်း ပြောမည့်စကားကို စောင့်မျှော်နေကြခြင်း ဖြစ်လေ

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၅၃

သည်။ ဝူချိန်းသည် တောင်ထိပ်ပေါ်မှနေပြီး အရှေ့ဘက်၌ ပျပ်ပျပ် ဝပ်ဝပ်လေး တွေ့မြင်နေရသည့် မြို့ကလေးကို မျက်တောင် မခတ်စိုက်ကြည့်နေ၏။
 ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်အလား။
 သို့သော် ဝူချိန်း၏စိတ်ထဲ လှုပ်ရှားနေပါသည်။
 “ဒါဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခုပဲ”
 သူက စောရများအား ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ စေလွှတ်ခဲ့ပြီး ဖြီဖြစ်သည်။
 သူ၏ကြိုးစားမှု အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။
 ထို့အတူ...
 ရှောင်လင်ကျောင်းကလည်း နေသူရိန်သိုင်းကျမ်းအား မည်သူ့ကိုမျှမပေးဘဲ လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းထားမည် ဖြစ်လေသည်။
 ယခုကဲ့သို့ နန်းတွင်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးမည်ဟူသော သတင်း ဖြန့်စားကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ သူ့အား များခေါ်လိုက်သည့် ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။
 မည်သို့ဆိုစေ...
 ဝူချိန်းကလည်း အလွန်ခေါင်းမာသူတစ်ဦး ဖြစ်နေပါသည်။
 ထောင်ချောက် ဖြစ်ပါစေ တိုးဝင်သွားလို၏။
 သူ့အား ထောင်ချောက်ဆင်လိုလျှင် နေသူရိန်သိုင်းကျမ်းအစစ်အမှန်ဖြင့်သာ ထောင်ချောက်ဆင်လိမ့်မည်ဟု ခေါင်းမာစွာ ယုံကြည်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝူချိန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေရာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ၏။

“ထောင်ချောက်ဖြစ်လဲ ငါဝင်သွားရမှာပဲ”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

တဖန် အနက်ရောင်ဝတ်စောရများဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မင်းတို့အားလုံး သိုင်းကျမ်းရအောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်၊

ကဲ မင်းတို့အားလုံး သွားကြပေတော့”

ဟု ပြောပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

စောရများက ဦးညွှတ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြလေတော့

သည်။

မီးတောက်လက်(၁) ❖ ၁၅၅

ကြားဝင်လာတဲ့လူ

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်၌ ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွား
ပြီ ဖြစ်သည်။

အမှောင်ထုက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်လေ
သည်။

မြို့ထဲရှိ အိမ်များ၌လည်းကောင်း၊ တည်းခိုခန်း၌လည်း
ကောင်း မီးအိမ်များ ထွန်းညှိထားလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

စုမာကျွေ့တို့ တည်းခိုနေသော တည်းခိုခန်းလေးမှာ မြို့စွန်
ဆင်ခြေဖုံး၌ တည်ရှိလေသည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ လူနေအိမ်ခြေ ကျပ်ပါးပြီး သစ်ပင်များ
က နေရာယူထားသဖြင့် အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သောနေရာ ဖြစ်သည်။

ညလူများ လှုပ်ရှား၍ ကောင်းသော နေရာတစ်ခုလည်း
ဖြစ်လေသည်။

စုမာကျွေ့တို့ငါးယောက်က တည်းခိုခန်းရှေ့ မြေကွက်လယ်
ရှိ မြင်းလှည်းအနီး၌ စုဝေးကာ ထိုင်နေကြ၏။

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တည်ခိုခန်းထဲမှ မီးရောင်က မြေကွက်လပ်သို့ မသဲမကွဲ
ဖြာကျနေသည်။

စန်းမင်းက တဖြည်းဖြည်း ထွက်ပေါ်လာနေသော လခြမ်း
ပဲ့ကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ မိုးလင်းတဲ့အထိ စောင့်လို့မှ ဘယ်သူမှ ရောက်
မလာကြဘူးဆိုရင် သည်မြို့က သွားကြတာပေါ့ဗျာ”

စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့် လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ကျန်းကိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ်လဲ စိတ်မပျက်ပါနဲ့လေ၊ သူတို့ သည်ည လာကိုလာ
ကြမှာပါ။ ကျုပ်သတင်းရထားပြီးပါပြီ”

စန်းမင်းက...

“လာရင်လဲ လာကြဗျာ၊ ကျုပ်စောင့်ဆိုင်းနေရတာ စိတ်
မရှည်တော့ဘူး”

ကျန်းကိုးက...

“သူတို့ လာနေကြပါပြီ”

စန်းမင်းက ကျန်းကိုး ကြည့်နေသော နေရာသို့ ကြည့်လိုက်
၏။ ကျန်းကိုးက တည်းခိုခန်းသို့ ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်...

တည်းခိုခန်းထဲမှ မီးအိမ်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ငြိမ်းသွား
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်အတိ

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၅၇

ကျသွားလေတော့သည်။

မြေကွက်လပ်၌လည်း မှောင်အတိကျသွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝှစ်..ဝှစ်..ဝှစ်”

လက်နက်ပုန်းလေးများက အရပ်လေးမျက်နှာမှ ပစ်လွင့်
လာလေတော့သည်။

ကျန်းကိုးက...

“သတိထား”

ဟု သတိပေးကာ မြင်းလှည်းကို အကာအကွယ် ယူထား
လိုက်လေသည်။

စန်းမင်းနှင့် အခြားသူများကလည်း မြင်းလှည်းကိုပင် အ
ကာအကွယ် ယူလိုက်ကြလေသည်။

“ထောက်..ထောက်..ထောက်”

လက်နက်ပုန်းလေးများသည် မြင်းလှည်းအိမ်ကို လာ
ရောက်ထိမှန် စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

စုမာကျွေ့တို့လူစုမှာ လက်နက်ပုန်းလေးများ အန္တရာယ်မှ
လွတ်မြောက်သွားလေသည်။

လက်နက်ပုန်းလေးများ ပစ်ခတ်မှု ရပ်တန့်သွားပြီး မရှေး
မနှောင်းမှာပင်...

“ဟူး..ဟူး..ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လက်နက်

၁၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရောင်ဝတ်ထားသူများ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်ကို မသိမကွဲ
လရောင်ဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျန်းကိုးက...

“ရန်သူတွေ ရောက်လာပြီ တိုက်ကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စန်းမင်းက...

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ချက်ချင်းပင် ခုန်ထွက်သွားကာ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ
များအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများတွင် စောရများသာမက
ကြေးစားလူသတ်သမားများလည်း ပါဝင်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းကိုးတို့ငါးယောက် တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်လိုက်
ကြရာ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများလည်း တခဲနက်
ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

တည်းခိုခန်းရှေ့၌ တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပေါ်လာချိန်မှာပင်...

“ဟူး”

ပြင်းထန်သော အပူလှိုင်းတစ်ခု ရိုက်ခတ်လာပြီ...

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၅၉

“ဝုန်း”

မြင်းလည်းအိမ်၌ မီးတောက်တစ်ခု စွဲလောင်သွားတော့
သည်။

ကျန်းကိုးက...

“မီးတောက်လက်ဝါး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

စုမာကျွေ အော်ပြောလိုက်သော အသံလည်း ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

“ဝုချိန်း ရောက်လာပြီဟေ့”

စန်းမင်းနှင့်ကျန်းကိုးသည် ဝုချိန်း ရောက်လာပြီဆိုခြင်း
ကြောင့် ပို၍တက်ကြွလာကြလေသည်။

ထိုအနီးရှိ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများကိုလည်း ပို၍ ပြင်း
ပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

အပူလှိုင်းများ လွင့်ဖျံလာသကဲ့သို့ မီးတောက်မီးလျှံများ
လည်း ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဝုချိန်းက အမှောင်ရိပ်ထဲမှ နေ၍ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်
လာနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းကိုးက...

“ဝုချိန်း အတွင်းအားကုန်ခမ်းသွားအောင် သူ့ရဲ့လူတွေကို

၁၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အသုံးပြုရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စန်းမင်းက...

“ဘယ်လို အသုံးပြုရမှာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ကျန်းကိုးက...

“တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေချိန်မှာ သူ့လူ ကိုယ့်လူ မခွဲခြားဘဲ ဝူချိန်းက တိုက်ခိုက်နေတာ”

“ကျုပ်တို့က ညလူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရလို့ မအားမလပ် ဖြစ်နေတာကို သူက အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူ့လူတွေ သေဆုံးသွားမှာကို တောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ တိုက်ခိုက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မှန်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့်..”

“သူက ကြာကြာတိုက်ခိုက်လေလေ အတွင်းအားကုန်ခမ်းလေလေ ဖြစ်သွားမှာပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“အတွင်းအားကုန်ခမ်းသွားရင် သူ့ရဲ့ မီးတောက်လက်ဝါးက အသုံးဝင်ပါတော့မလား”

စန်းမင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မဆိုးဘူး”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား စုမာကျွေ့တို့ကိုလည်း ပြောပြကာ ဝူချိန်းအား ပရိယာယ်ဆင်လိုက်လေသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၆၁

သူတို့ တွေးတောထားသကဲ့သို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ဝူချိန်းရောက်ရှိနေပြီး တိုက်ပွဲဆီသို့ မီးတောက်လက်ဝါးကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်နေ၏။

သူ၏လူများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော စုမာကျွေ့တို့ မအားမလပ် ဖြစ်နေကြချိန်၌ အခွင့်ကောင်းယူကာ လုပ်ကြံပစ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်...

စုမာကျွေ့တို့က သူ၏အကြံအစည်ကို ရိပ်မိသွားကြသည် ဖြစ်ရကား ဝူချိန်း ထင်တိုင်းမပေါက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိရောက်ခြင်းမရှိ၍ ပို၍အားစိုက်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ၏အတွင်းအားများ ယုတ်လျော့လာပြီး သိုင်းအားလည်း ကျဆင်းလာလေတော့သည်။

လက်ဝါးတစ်ချက်ရိုက်လျှင် မီးတောက် အနည်းငယ်သာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ ဝူချိန်းသည် သူ၏အမှားကို သတိပြုမိသွားလေတော့သည်။

စုမာကျွေ့တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဝူချိန်း၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်လည်းကောင်း အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြသူများလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများမှာ မရွံ့မလှ အထိနာလာကြလေသောကြောင့် ဆက်လက်မတိုက်ခိုက်လိုကြတော့ဘဲ အချို့မှာ နောက်ဆုတ်သွားကြပြီး အချို့က ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

၁၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝူချိန်းကလည်း သူတို့အား မညာမတာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်
မဟုတ်ပါလား။

လခြမ်းပဲ့လေးသည် ကောင်းကင်ပေါ် တစထက်တစ မြင့်
တက်လာလေသည်။ လရောင်က ပိုပြီး အားကောင်းလာသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပို၍ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေသော ဝူချိန်းကို အားလုံး
တွေ့မြင် လိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်ပြေးမလို့လဲ”

စုမာကျွေ့တို့က ပြေးသွားကြလေသည်။

ဝူချိန်းလည်း အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် ထွက်ပြေး
ရှောင်တိမ်းသွားလေတော့သည်။

စုမာကျွေ့တို့ကလည်း အလွတ်မပေးဘဲ တဟုန်ထိုး လိုက်
သွားကြလေတော့သည်။

ဝူချိန်း ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လေသည်။

သူ့အား သေလုမျှောပါး ဒဏ်ရာရအောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ သော
စုမာကျွေ့တို့၏ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း သိရှိ သွားပြီး
ကြောက်ရွံ့သွား၏။

ပြေးမိပြေးရာပြေးရင်း ထိုက်စန်းတောင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၆၃

ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

စုမာကျွေ့တို့ကလည်း အလွတ်မပေးဘဲ လိုက်လာကြရာ
နောက်ဆုံး တောင်ထိပ်ပေါ်၌ ဝူချိန်းအား ဝိုင်းမိသွားတော့သည်။

ဝူချိန်း ပြေးစရာမြေ မရှိတော့ပါ။

ထွက်ပေါက်များအား စုမာကျွေ့တို့က ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြ
သည်။

ဝူချိန်း၏နောက်ကျောဘက်၌ နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်
ကမ်းပါးကြီး ရှိနေ၏။

စုမာကျွေ့တို့၏လက်မှ လွတ်အောင် ပြေးမည်ဆိုပါလျှင်
ချောက်နက်ကြီး အတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းဖို့သာ ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါ
လား။

စုမာကျွေ့က...

“ဝူချိန်း၊ ခင်ဗျားပြေးလို့ မရတော့ပါဘူး”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလိုက်၏။

ဝူချိန်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က မင်းတို့ကို ကြောက်နေမယ် ထင်လို့လား”

ပြန်လည်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေ
သည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ဝူချိန်းသည် စုမာကျွေ့တို့အား ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်ဘဲ
ရောက်ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စန်းမင်းက...

“သူ့ရဲ့အပြစ်တွေ များနေပြီ၊ သူ့ကို ဆုံးမလိုက်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်”

ကျန်လူများက ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

အားလုံး တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြစဉ်မှာပင်...

“ခဏနေကြပါဦးရှင်”

ဟန်တားသံနှင့်အတူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပြေးလွှားရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် စုမာကျွေ့တို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးအား အကဲခတ်လိုက်ကြ၏။

ကျန်းကိုးက...

“ဒါ တောင်ကြားသခင်မ မုကူးလျှံပဲ”

ဟု ရေရှတ်လိုက်လေသည်။

မှန်ပေသည်။

ရောက်ရှိလာသည့် အမျိုးသမီးမှာ မုကူးလျှံ ဖြစ်နေပါတော့သည်။ မုကူးလျှံက စုမာကျွေ့ကို ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ လာခဲ့တာပါရှင်”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၆၅

စုမာကျွေ့က...

“ကျုပ်တို့မှာ အကူအညီ တောင်းချင်တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘယ်လိုအကူအညီ တောင်းချင်တာလဲ ပြောပါဦး”

မုကူးလျှံက ဝူချိန်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို လိုချင်လို့ပါ”

“ဗျာ”

မုကူးလျှံ၏စကားကြောင့် စုမာကျွေ့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ကျန်လူများလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

မုကူးလျှံအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

စုမာကျွေ့က...

“ခင်ဗျားက သူ့ကို လိုချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘာကြောင့် လိုချင်တာလဲ”

“သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်လို့ပါ”

ထိုစကားကြားတော့မှ စုမာကျွေ့တို့ သက်ပြင်းချစ်ကြတော့သည်။

ကျန်းကိုးက...

“သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်တဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားကကော ဘာကြောင့် သတ်ပစ်ချင်တာလဲ ပြောပါဦးဗျ”

၁၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ဝင်မေးလိုက်၏။

မုကူးလျှံက...

“ကျွန်မ...ကျွန်မ”

မျက်နှာပျက်သွားပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ပြောမထွက်သည့်

အသွင်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းကိုးက...

“သူလက်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသူတွေနဲ့ ပတ်သက်
နေသူတွေက သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေကြတာ၊
ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်တာလဲ
ပြောပါဦး”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

မုကူးလျှံက...

“ကျွန်မ...ကျွန်မ...”

ဝူချိန်းအား သတ်ပစ်လိုရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ပြော
လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

သူမ၏လေသံ အလွန်ပင် တိုးညှင်းနေရကား သဲကွဲစွာ
ကြားလိုက်ကြရသည် မဟုတ်ချေ။

အနီးဆုံး၌ ရှိနေသော ကျန်းကိုးသာ ပီပြင်စွာ ကြားလိုက်ရ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၆၇

“ဟာ”

ကျန်းကိုး လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

စန်းမင်းတို့က အလန့်တကြား မေးလိုက်ကြ၏။

ကျန်းကိုးက...

“ဟို...ဟို”

“ပြောစရာရှိတာ ပြောစမ်းပါဗျာ”

စန်းမင်းက အားမလို အားမရ အော်လိုက်တော့မှ ကျန်း

ကိုးက...

“သူ့...သူ့ကို ဝူချိန်းက အဓမ္မစော်ကားခဲ့တယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟာ”

စန်းမင်းတို့လည်း အပြေးအလွှား နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေ

တော့သည်။

မုကူးလျှံက...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်မဘဝ ပျက်စီးခဲ့ရပါ
တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ့ကို သတ်ပစ်ပါရစေ၊ သူ့ကို
ကျွန်မလက်ထဲ အပ်စေချင်ပါတယ်ရှင်”

သူမသည် တောင်းပန်ရင်း မြေပေါ် ဒူးထောက်ချလိုက်
လေသည်။

စုမာကျွေ့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မင်းသိမှာပါ”

မုကူးညက...

“ကျွန်မသိပါတယ်၊ သူက တောင်ကြားထဲ ဝင်လာပြီး ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးခဲ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်မဘဝဟာ အသက်ရှင် လျက် သေသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မခြားတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအသက် သေချင်သေပါစေ၊ သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ဆုံးမသုတ်သင် ခွင့်ပြုပါရင်”

စုမာကျွေ့က ကျန်းကိုးတို့ကို ကြည့်လိုက်၏။

ကျန်းကိုးက...

“သူ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ အားလုံး နားလည်ကြ မှာပါ။ သူက ဝူချိန်းနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်တို့လဲ နံဘေးမှာ ရှိနေကြမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ခွင့်ပြုလိုက်ရင် ကောင်း မယ်”

အကယ်၍ မုကူးလျှံက ဝူချိန်းအား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခြင်း မရှိ လျှင် သူတို့ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြမည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ပါပါ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စုမာကျွေ့တို့အားလုံး နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ကြ လေသည်။

စုမာကျွေ့က...

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆန္ဒကို ကျုပ်တို့ လိုက်လျောနိုင် ပါတယ်ဗျာ”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၆၉

ဟု ပြောလိုက်၏။

မုကူးလျှံ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်”

သူမသည် ဒူးထောက်ရာမှထကာ စုမာကျွေ့တို့အား ဦး ညွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝူချိန်းထံ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

❖ ❖ ❖

ဝူချိန်း ဝိုင်နေ၏။

မုကူးလျှံက သူ့ထံသို့ လှမ်းလာတော့မှ သတိဝင်လာလေ သည်။

“မင်း...မင်း”

မုကူးလျှံက...

“ရှင့်ကို သတ်ပစ်ရမှ ကျွန်မ ကျေနပ်မယ်”

ဝူချိန်း မဲပြုံးပြီးလိုက်သည်။

“မင်းက ကျုပ်ကို ယှဉ်နိုင်လို့လား”

မုကူးလျှံက...

“စိတ်ချ၊ သည်ကနေ့ ရှင့်ရဲ့ အသက်ကို ရှင့်ရဲ့ နောက်ကျော ဘက်က ချောက်နက်ကြီးထဲမှာ စတေးပစ်မယ်ရှင့်”
သူမ၏စကားကြောင့် ဝူချိန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရ

၁၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြန်လေသည်။

မုကူးလျှံက...

“ကဲ သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

အော်ငေါက်ကြိုးဝါးရင်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် တွန်းထုတ်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဂူချိန်းက အမှတ်မထင် နောက်ကျောဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
မိခိုက် ဖြစ်သည်။

မုကူးလျှံက လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည် ဖြစ်ရာ...

“ဂူချိန်း”

“အား”

ဂူချိန်းမှာ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်၌ ရပ်နေသည် ဖြစ်ရကား
မုကူးလျှံ တွန်းထုတ်လိုက်သည့် အရှိန်ဖြင့် ချောက်ထဲ ထိုးကျသွားလေ
တော့သည်။

စုမာကျွေ့တို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဂူချိန်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အသက်ရှင်နိုင်တော့မည်
မဟုတ်ပါ။

သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးမည့် မီးတောက်သိုင်းသမား
ကား သေဆုံးသွားမည် ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက အေးချမ်းသာယာသွားတော့မည် ဖြစ်၍
စုမာကျွေ့တို့အားလုံး ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားကြလေတော့သည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၇၁

ဂူချိန်းမှာ ချောက်နက်ကြီးထဲ ထိုးကျကာ သေဆုံးသွားပြီ
ဖြစ်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဂူချိန်း အသက်ပြန်ရှင်လာဖို့ဆိုသည်မှာ မည်
သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။

စုမာကျွေ့တို့သည် ဂူချိန်း သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိုင်း
လောကသို့ ကျေညာလိုက်လေသည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး တေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းသွားပြီမို့
ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားကြလေတော့သည်။

စုမာကျွေ့တို့လည်း သိုင်းလောက တာဝန် ပြီးဆုံးသွားပြီ
ဖြစ်ရကား လူစုခွဲကာ ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

ထို့နောက်...

ရာသီအလီလီ ပြောင်းလဲသွားပြီးလျှင် အားလုံးက မီး
တောက်သိုင်းသမားဂူချိန်းအား မေ့ပျောက်သွားကြလေတော့သည်။

၁၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လမ်းပေါ်ကစာ

စုမာကျွေသည် သိုင်းလောက တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ သူ၏ဇာတိရပ်ရွာ၌ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်အတန်ကြာသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ပုံများသည် ယခုတော့ ပုံပြင်များသဖွယ် ဖြစ်သွားခဲ့ချေပြီ။

စုမာကျွေသည် လူငယ်လူရွယ်တစ်ဦး မဟုတ်တော့ဘဲ အသက်အရွယ်ရလာပြီ မဟုတ်ပါလား။

အသက်ရလာသည်နှင့်အမျှ နံနက်စောစော လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်သော အလေ့အကျင့်လည်း ရလာခဲ့လေသည်။

ယနေ့...

အေးမြပြီး နှင်းမှုန့်ကလေးများ ကျဆင်းနေသော်လည်း စုမာကျွေက ထုံးစံအတိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့လေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့မြင်ရသူအားလုံးက စုမာကျွေအား ရိုရိုသေသေ နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုကြလေသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၇၃

စုမာကျွေသည် မြို့လယ်ပိုင်းရှိ လွှက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ လွှက်ရည်သောက်ပြီး ခဏနားကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဝန်းကျင်တွင် နှင်းမြူများ ဆိုင်းနေဆဲ။

စုမာကျွေက သူ၏အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသောအခါ မြို့ဝင်းတံခါး ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စုမာကျွေ မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“စောစောစီးစီး ဧည့်သည် ရောက်နေပြီ ထင်တယ်”

သူက မြို့ဝင်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သေးငယ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသော သူ၏အိမ်ကလေးဆီသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

သူ၏အိမ်ဖော် ခေါင်းတုံးလေးက အိမ်တံခါးပေါက်မှ အသင့်ဆီးကြိုလိုက်လေသည်။

“သခင်ကြီး ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟုလည်း အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

စုမာကျွေ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆီကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက် တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ အဲဒါ ပေယိုကျင်းပဲ၊ ကဲ ကျုပ်အိမ်ထဲမှာ သူရောက်နေတာ မဟုတ်လား”

ခေါင်းတုံးလေးက...

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး”

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စုမာကျွေးက အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ပေယိုကျင်း ရောက်လာလျှင် သိုင်းလောက သတင်းထူး
တစ်ခုခုကို သိရဦးမည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

ပေယိုကျင်းက သိုင်းသမားတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

နယ်လှည့်ဈေးသည်တစ်ဦးသာ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

သူက သိုင်းလောကအကြောင်း စိတ်ဝင်စားပြီး စုမာကျွေး
၏ အတွေ့အကြုံများကို လာရောက်မေးမြန်းလေ့ ရှိသည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း နယ်လှည့်ဈေးရောင်းရင်း ကြားသိခဲ့
သော သိုင်းလောက သတင်းများကို စုမာကျွေးအား ပြန်ပြောပြတတ်
သည်။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် အသက်အရွယ်ချင်း ကွာခြား
သော်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာခဲ့ကြလေတော့
သည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ပေယိုကျင်း လာပြောပြသော သိုင်းလောကကိစ္စများသည်
စုမာကျွေးကဲ့သို့ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးအတွက် အရေးမကြီး
သော အသေးအဖွဲ့ကိစ္စများ ဖြစ်နေလေ့ရှိသည်။

ပေယိုကျင်းက ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေရာမှ ကပျာကယာ
ထကာ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး လမ်းလျှောက်ရာက ပြန်လာပြီနော်”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၇၅

စုမာကျွေးက...

“အေး ငါ့ကို တွေ့ချင်ရင် မြို့လယ်က လွှဲက်ရည်ဆိုင်ကို
လိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

ပေယိုကျင်းက...

“ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ဦးမလို့ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲသည်မှာ လူ
တွေများလို့”

“ဪ ငါနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ကောင်းပြီ၊ သည်တစ်ခါ မင်းခရီးထွက်ရာက ဘာသတင်း
များ ကြားလာလို့လဲ”

ပေယိုကျင်းက...

“ကျွန်တော်က တောင်ကြားဒေသဘက်ကို ရောက်ခဲ့တယ်၊
တစ်ချိန်က မီးတောက်သိုင်းသမားနဲ့ တောင်ကြားဒေသ မုကူးလျှံတို့
ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို ဆရာကြီး ပြောပြထားလို့ ကျွန်တော်
သိနေတယ်လေ”

“အေး ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော်က တောင်ကြားသခင်မ မုကူးလျှံကို ရန်သူကို
အသက်စွန့် ရင်ဆိုင်ရဲတယ်ဆိုပြီး ချီးကျူးနေမိတာ”

“ဒါလဲ မင်း ခဏခဏ ပြောဖူးတာပဲ”

ပေယိုကျင်း၏မျက်နှာ တည်သွား၏။

“ခုတော့ ဆရာကြီးပြောသလို မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကျွန်

၁၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တော်ထင်မိတာပဲ”

စုမာကျွေး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“မင်းဘာကို ဆိုလိုတာလဲကွ”

ပေယိုကျင်းက...

“တောင်ကြားဒေသက ဖြတ်သွားရင်း ကျွန်တော်က ထူးခြားတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ပြောပါဦး”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်”

“အင်း”

“သူတို့ဟာ ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ပုံရတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မကြာခင် ပန်းပင်တွေ ကြားထဲက လူငယ်တစ်ဦး ထွက်လာတယ်၊ အမျိုးသမီးနဲ့ အမျိုးသားကြီးက အဲသည် လူငယ်ကို သားလို့ ပြိုင်တူ ခေါ်လိုက်ကြတာကို ကြားခဲ့ရလို့ပါ”

“နောက်ကော”

“သုံးယောက်သား တောင်ကြားအတွင်းဘက်ကို ဝင်သွားကြပြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တွေ့မသွားကြဘူး”

စုမာကျွေးသည် ပေယိုကျင်း ပြောသည့် စကားများကို တစ်လုံးချင်းစီ စဉ်းစားနေ၏။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်လာလေသည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၇၇

ပေယိုကျင်းက...

“တောင်ကြား အနီးတဝိုက်မှာ ဘယ်သူမှ မနေထိုင်ကြဘူး၊ မဟုတ်လား ဆရာကြီး”

ဟု မေးလာလေသည်။

စုမာကျွေးက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သူမှ မနေကြဘူး၊ တောင်ကြားအနီးတဝိုက်က ဖြတ်သန်းသွားလာကြတာမျိုးပဲရှိတာ”

ပေယိုကျင်းက...

“ကျွန်တော်လဲ အနီးတဝိုက်မှာ လူနေအိမ်ခြေ မတွေ့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့ကလဲ တောင်ကြားထဲ ဝင်သွားကြတာဆိုတော့”

“သူတို့ဟာ တောင်ကြားထဲမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေလို့ မင်းထင်မိတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ သုံးယောက်သား တောင်ကြားအတွင်းဘက်ကို ဝင်သွားရင်း အမျိုးသမီးကြီးနဲ့ အမျိုးသားကြီးတို့က လူငယ်ကို တောင်ကြား အပြင်ဘက် မထွက်ရဘူး၊ အန္တရာယ် ရှိတယ်လို့ ပြောဆိုဆုံးမသွားတာကို ကြားလိုက်ရသေးတယ်”

“ဒါဆို သူတို့ဟာ တောင်ကြားထဲမှာ နေထိုင်တဲ့လူတွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါဆို အမျိုးသမီးကြီးက တောင်ကြားဒေသ မုကူးလှဲလားဟင်”

စုမာကျွေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၁၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အမျိုးသားကြီးနဲ့ လူငယ်ကကော”

“သူတို့က..”

ပေယျကျင်းက အမျိုးသားကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ပုံပန်း
သဏ္ဌာန်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဤတွင် စုမာကျွေ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေတော့
သည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၇၉

လျှို့ဝှက်ချက်

ပေယျကျင်း ပြန်သွားပြီးနောက် စုမာကျွေသည် အခန်း
အောင်းကာ အပြင်းအထန် တွေးတောစဉ်းစားနေလိုက်သည်။

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားပြီး
နောက်...

“မုကူးလျှံနဲ့ ဂူချိန်းပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုများ
ပတ်သက်နေကြတာလဲ”

အလွန်ထူးခြားသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုရှိနေပြီ ဖြစ်
ကြောင်း စုမာကျွေ နားလည်လိုက်လေသည်။

မုကူးလျှံကြောင့် ဂူချိန်းက ချောက်နက်ကြီးထဲ ပြုတ်ကျကာ
သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့...

ဂူချိန်း သေဆုံးသွားခြင်း မရှိသည်အပြင် မုကူးလျှံနှင့်
ဇနီးမောင်နှံများ ဖြစ်နေ၏။

၁၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စုမာကျွေသည် အမျိုးမျိုး တွေးတောစဉ်းစားပြီးလျှင်...

“သည်ကိစ္စကို ငါ့ရဲ့ သွေးသောက်မိတ်ဆွေတွေကို ပြောပြရမယ်၊ သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ရမယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သွေးသောက်မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သော ဟိုလွေ၊ ဖန်းရှ၊ ကျန်းကိုးနှင့် စန်းမင်းတို့ထံသို့ စာတစ်စောင်စီ ရေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အနီးထဲမှ ထွက်ကာ ခေါင်းတုံးလေးကို ခေါ်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ သခင်ကြီး”

“မင်းက ဟောသည် စာတွေကို ယူပြီး ငါ့မိတ်ဆွေတွေဆီကို သွားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စာအိတ်တွေပေါ်မှာ သူတို့ရဲ့ လိပ်စာတွေ ရေးထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဘယ်တော့သွားရမလဲ ခင်ဗျာ”

စုမာကျွေက...

“အခုပဲ သွားရမယ်”

“ဗျာ”

“ငါ့မှာ ရန်သူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်၊ သူ့ရဲ့အကြောင်း ပေယိုကျင်းကို စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တာ တစ်လလောက် ရှိပြီ၊ ခုလဲ သူပြန်ရောက်မလာတော့ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါလိုက်သွားရမယ်၊ မင်းလဲ အခုပဲသွားတော့”

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၈၁

ခေါင်းတုံးလေးက...

“ကျွန်တော်က သခင်ကြီးနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးလားဟင်”

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပါ၊ ကံခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ပေတော့”

စုမာကျွေက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ရာ ခေါင်းတုံးလေးလည်း မနေဝံ့တော့ဘဲ ချက်ချင်းခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ခေါင်းတုံးလေးက စုမာကျွေအား ဂါရဝပြုပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။

စုမာကျွေ၏အိမ်ကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ အရောက်တွင် အနီရောင်ဝတ်ထားသူတစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့မိလေသည်။

ထိုလူက...

“ကောင်လေး စုမာကျွေရဲ့အိမ်ကို မင်းသိသလားကွ”

ဟု မေးလာလေသည်။

ခေါင်းတုံးလေးက...

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်၊ ဟိုမှာပါ”

ထိုလူကြီးက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရှေ့ဆက်လျက်သွား

၁၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လေသည်။

ခေါင်းတုံးလေး သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုလူကြီးလဲ”

သူ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် စုမာကျွေ၏ အိမ်ထဲသို့ အနီရောင်ဝတ်ထားသူ ဝင်ရောက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟာ တိုက်ခိုက်ကုန်ကြပြီ”

ခေါင်းတုံးလေး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

“ဝုန်း”

အိမ်ကလေးမှာ မီးလောင်ပေါက်ကွဲသွားလေတော့သည်။

အိမ်ထဲမှ အနီရောင်ဝတ်ထားသူ အချိန်မီ ထွက်လာနိုင်ခဲ့ပြီး စုမာကျွေ ထွက်လာသည်ကို မတွေ့ရပါ။

ခေါင်းတုံးလေးမှာ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၈၃

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

ဟိုလွေ...။

ဟိုလွေက ရေနံကြီးနံဘေးရှိ သစ်ပင်ရိပ်အောက်၌ အကျအနစ်ထိုင်ကာ ငါးမျှားနေ၏။

သူလည်း သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းထားလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောက၌လည်း ပြဿနာများမရှိဘဲ အေးချမ်းသာယာနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟိုလွေက ရေပေါ်ပေါ်နေသော ဖော့တုံးကလေးကို အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်နေ၏။

ဖော့တုံးကလေးက မြုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်နေ၏။

ငါးစာကို ငါးဟပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဟိုလွေ အသက်အောင့်ထားလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ဖော့တုံးလေးက ရေထဲ မြုပ်သွား၏။

ဟိုလွေ၏လက်ကလည်း ဆတ်ခနဲ မြောက်တက်သွားလေသည်။

ငါးမျှားကြိုးကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်လျှင် ငါးမျှားချိတ်၌ ငါးငစစ်ကောင်မိနေပြီး တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

၁၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ငါးတစ်ကောင် ဖမ်းမိလိုက်သော်လည်း ဟိုလွေ ဘဝင်မကျ
မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွား၏။

သူဖမ်းမိလိုက်သည်မှာ ငါးသေးသေးလေးတစ်ကောင် ဖြစ်
နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“သွားစမ်းပါကွာ”

ဟိုလွေက ငါးကလေးကို ငါးမျှားချိတ်မှဖြုတ်ကာ ရေထဲ
ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်...

“ခင်ဗျားက ငါးသေးသေး မလိုချင်ဘူးဆိုတော့ ငါးကြီးကြီး
တစ်ကောင် လိုချင်တာပေါ့”

နောက်ကျောဘက်မှ အေးတိအေးစက်စက်ကားသံ ထွက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဟိုလွေ အံ့သြသွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်း၌ အနီရောင်ဝတ်ထားသူတစ်
ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူက...

“ကျုပ်ကို ငါးကြီးတစ်ကောင်လို့ သဘောထားရင်လဲ ဖြစ်ပါ
တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဟိုလွေ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ထိုလူမှာ ဝူချိန်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“မင်းသေသွားပြီ မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကို သရဲလာခြောက်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၈၅

တာလား”

ဝူချိန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ် အသက်ရှင်နေပါသေးတယ်ဗျာ”

“မင်း...”

“ကျုပ် ဘာကြောင့် အသက်ရှင်နေသေးရတယ်ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ခင်ဗျားသိနေပြီ မဟုတ်လား”

ဟိုလွေက...

“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ဝူချိန်းက...

“ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို စုမာကျွေက မမျှော်လင့်ဘဲ သိ
သွားတယ်၊ စုမာကျွေဆီကတဆင့် ခင်ဗျားသိလိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်
လား”

ဟိုလွေက...

“ကျုပ်နဲ့ စုမာကျွေ မတွေ့ဟာ အတော်ကြာပြီ၊ အခု သူ
ဘယ်မှာလဲ”

“ငရဲပြည်မှာ”

“ဘာ”

ဟိုလွေ ထမုန်းလိုက်သည်။

ဝူချိန်းက အသက်ရှင်နေသေးသဖြင့် စုမာကျွေ ကံဆိုးသွား
ပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

“မင်းကို ငါးကြီးတစ်ကောင်လို့ သဘောထားရတော့မယ်”

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟိုလွေက ငါးမျှားချိတ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သို့သော် ဝူချိန်းက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ

ဟိုလွေ ကံဆိုးသွားလေသည်။

“ဝုန်း”

အပူလှိုင်းတစ်ခု ပစ်လွှင့်လာပြီး ဟိုလွေ၏အဝတ်အစားများ

မီးလောင်သွားလေသည်။

ပြင်းထန်သော မီးအပူရှိန်ကြောင့် ဟိုလွေ အာရုံထွေပြား

သွားချိန်မှာပင်...

“ယား”

ဝူချိန်းက အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်

လေသည်။ ဟိုလွေ ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့်...

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။ ဟိုလွေ မြေပေါ်ကျကာ သုံးလေးပတ်မျှ လိမ့်သွား၏။

ထို့နောက် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

စုမာကျွေ သေဆုံးသွားပြီးနောက် ဟိုလွေလည်း အသတ်ခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

မီးတောက်သိုင်းသမား ဝူချိန်းအား အတွင်းအား လျော့ပါးအောင် ပြုလုပ်ပြီး အများဖြင့် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူနိုင်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၈၇

လေသည်။

သို့သော်...

တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ရသောအခါ စုမာကျွေနှင့် ဟိုလွေတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ အသက်ပေးသွားရခြင်း ဖြစ်ပေတော့ သည်။

ဝူချိန်းက ဟိုလွေ၏အလောင်းကို ကြည့်ပြီး...

“ကျန်းကိုးနဲ့ စန်းမင်း ကျန်သေးတယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဟိုလွေ၏အလောင်းကို ကျောခိုင်းကာ မြေလှမ်းကျကျဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ဝူချိန်း...။

ဝူချိန်းက စုမာကျွေတို့လူစုအား အမြန်ဆုံး သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ အရေးကြီးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

သူ၏လျှို့ဝှက်ချက်သာ ပေါ်ပေါက်သွားပါလျှင် သူတို့ တစ်မိသားစုလုံး ဒုက္ခရောက်ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

မေတ္တာတရား၏ ထူးခြားမှုဟု ဆိုရမည် ဖြစ်လေသည်။

မုကူးလှုံသည် ဝူချိန်းအား သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်တီးစက်ဆုပ်သင့်သော်လည်း သူမသည် ဝူချိန်းကို မေတ္တာပို့ခဲ့လေသည်။

၁၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စုမာကျွေတို့၏ ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်တော့မည်ဟု သိရသောအခါ သူမ တောင်ကြားထဲမှထွက်ကာ ဝူချိန်းနောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

တစ်ချိန်တစ်ခါ လိုက်ရှာပြီး ဖျောင်းဖျဲသော်လည်း ဝူချိန်းက လုံးဝလက်မခံခဲ့ပါ။

သူမအား ထိုက်စန်းတောင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားရန် မောင်းချခဲ့လေသည်။

မှကူးလျှံသည် ထိုက်စန်းတောင်မှ ဆင်းလာရင်း ဝူချိန်း အား ကယ်တင်နိုင်မည့် အကြံအစည်တစ်ခု ရလာခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် တောင်အနောက်ဘက်ရှိ ချောက်ထဲဆင်းသွားပြီး နွယ်ကြိုးများဖြင့် ဝိုက်ကွန်ကြီးတစ်ခု ယက်လုပ်ကာ တောင်နံရံ၌ တပ်ဆင် ထားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမ၏လက်ချက်ဖြင့် ဝူချိန်း ချောက်ထဲ ကျသွားသော်လည်း အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝူချိန်းသည် သူမအား ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်သွား၏။

သူမ၏စကားကို နားထောင်ကာ တောင်ကြားထဲ၌ပင် မိသားစုနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မှကူးလျှံလည်း အလွန်ပျော်ရွှင်သွားခဲ့လေသည်။

တောင်ကြားထဲမှ မထွက်ဘဲ နှစ်အတန်ကြာ နေထိုင်ခဲ့ကြရာမှ သားဖြစ်သူ ဝူထိန်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာခဲ့

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၈၉

လေသည်။

မိသားစု ပျော်ရွှင်စွာရှိနေချိန်၌ အရွယ်ရောက်လာသော ဝူထိန်က တောင်ကြားထဲမှ ထွက်ကာ ပြင်ပလောကသို့ သွားလိုစိတ် ရှိလာသည်။

တစ်နေ့တွင် ဝူထိန်က တောင်ကြားထဲမှ ထွက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရာ ဝူချိန်းတို့ကလိုက်ရှာပြီး ဖျောင်းဖျဲနှစ်သိမ့်ခဲ့ရလေသည်။

သူတို့မိသားစုသုံးယောက် တောင်ကြားထဲ ပြန်ဝင်သွားသူကို တွေ့မြင်သွားသူတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို မသိခဲ့ရချေ။

တစ်နေ့...

ဝူချိန်းက တောင်ကြား၏လုံခြုံရေးအတွက် လှည့်ပတ်စစ်ဆေးနေစဉ် တောင်ကြားအတွင်းသို့ မယောင်မလည်ဖြင့် ဝင်လာသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပေယိုကျင်း ဖြစ်သည်။

ဝူချိန်းက ချက်ချင်းပင် ပေယိုကျင်းအား ဖမ်းဆီးကာ စစ်ဆေးလိုက်သည်။

ဤတွင် ပေယိုကျင်းသည် စုမာကျွေနှင့် ပတ်သက်နေသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရလေသည်။ စုမာကျွေက စေခိုင်းလိုက်ခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေယိုကျင်းက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

ဝူချိန်း ဒေါသထွက်ကာ ပေယိုကျင်းအား သတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

၁၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထို့နောက် မုကူးလျှံနှင့် သီးသန့်တွေ့ဆုံကာ သူတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို စုမာကျွေ့ သိသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

မုကူးလျှံလည်း စိတ်ပူသွားလေသည်။

ဂူချိန်း အသက်ရှင်နေသေးမှန်းသိလျှင် စုမာကျွေ့တို့က တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားလာကြမည် မဟုတ်ပါလား။

မုကူးလျှံက...

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မတို့မိသားစုလေး သည်တောင်ကြားထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး မနေရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့”

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ဂူချိန်း အံ့ကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က အရာရာကို ကျောခိုင်းပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေတာကို သူတို့ ဘာကြောင့် လက်မခံနိုင်ရတာလဲ”

မုကူးလျှံက...

“ကျွန်မတို့ သည်တောင်ကြားထဲကထွက်ပြီး အဝေးကို ထွက်ပြေးသွားကြရင် မကောင်းဘူးလားရှင်”

ဂူချိန်းက...

“သူတို့က ကျုပ်ကို မိုးအဆုံး မြေအဆုံး လိုက်ရှာကြမှာပဲ”

သူ၏အသံ ခက်ထန်မာကျောနေခြင်းကြောင့် မုကူးလျှံ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“အစ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

ဂူချိန်းက...

“ကျုပ် သူတို့နဲ့ရင်ဆိုင်မယ်”

“ဟင်”

“စုမာကျွေ့နဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိထားသေးတာ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို သုတ်သင်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့မိသားစုအတွက် အေးချမ်းသွားပြီပေါ့”

မုကူးလျှံ၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေတော့သည်။

ဂူချိန်းက သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းခဲ့သော်လည်း ၆-၇ တော့ သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဆင်းရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

သူက သိုင်းလောကထဲ ဆင်းသွားခြင်းမှာ အများသူငါကို ဒုက္ခပေးဖို့ မဟုတ်ဘဲ မိသားစုအပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဖြစ်လေသည်။

ဂူချိန်းအား မည်သို့မျှ တားဆီး၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း မုကူးလျှံ နားလည်ထားလေသည်။

ဂူချိန်းက...

“ညီမက ကျုပ်သားကို စောင့်ရှောက်ပြီး သည်တောင်ကြားထဲမှာပဲ နေရစ်ခဲ့ပါ၊ ရန်သူတွေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီးတာနဲ့ ကျုပ်ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

မုကူးလျှံက...

“အစ်ကို မြန်မြန်ပြန်လာနော်”

၁၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဖိတ်ချ၊ ကျုပ်ဆက်ဆက်ပြန်လာမှာမို့”

ဝူချိန်းသည် ပြောသည့်အတိုင်း ပြန်လာနိုင်ပါမည်လော။

သူရင်ဆိုင်ရမည့် စုမာကျွေ့တို့လူစုမှာ ခေသူများ မဟုတ်ကြောင်း မုကူးလျှံ ကောင်းစွာ နားလည်ထားလေသည်။

ဝူချိန်းကဲ့သို့ နာမည်ပျက် ရှိသူတစ်ယောက်အတွက် သိုင်းလောကသည် အန္တရာယ်တွင်းနက်ကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဝူချိန်းက...

“ကျုပ်ပြန်ရောက်မလာနိုင်ခဲ့ရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့အကြောင်း ဝူထိန်ကို ပြောမပြရဘူး၊ သူ တစ်သက်လုံး ဒေါသ၊ မောဟ၊ အာယာတ တရားတွေနဲ့ ပူလောင်နေတဲ့ ဘဝမျိုး မရောက်စေရဘူး၊ မင်းတို့ သားအမိနှစ်ယောက် တောင်ကြားထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံး အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်သွားကြပေတော့”

ဟု မှာကြားလိုက်လေတော့သည်။

ဝူချိန်းက နေ့မနား ညမနား စန်းမင်းနှင့် ကျန်းကိုး၏ သတင်းကို စုံစမ်းလိုက်လေသည်။

ကျန်းကိုးတို့မှာ လူသိများသူများ ဖြစ်ကြရာ ကြာကြာ မစုံစမ်းလိုက်ရပါချေ။

ဝူချိန်းသည် စုမာကျွေ့၊ ဟိုလွေ့တို့နှင့် ရင်ဆိုင်ပြီးနောက်

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၉၃

လှုပ်ရှားသွားလာရသည်မှာ အန္တရာယ်များမှန်းသိ၍ မျက်နှာဖုံးစွပ်တစ်ခုကို အသုံးပြုကာ ရုပ်ဖျက်လိုက်လေသည်။

ကျန်းကိုးနှင့် စန်းမင်းတို့၏ သတင်းရလျှင် စန်းမင်းထံသို့ ဦးစွာ သွားရောက်လိုက်လေသည်။

စန်းမင်းက လမ်းစားပြနစ်ယောက်အား ဆုံးမရန် လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လမ်းစားပြနစ်ဦးသည် ဘုံကျောင်းပျက်လေးတစ်ခု၌ ခိုလှုံနေကြောင်း သတင်းအတိအကျ ရထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စန်းမင်းက ထိုဘုံကျောင်းပျက်လေးသို့ တိတ်တဆိတ်သွားလိုက်လေသည်။ ဘုံကျောင်းပျက်လေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်လျှင် ရယ်မောသံများ ကြားလိုက်ရ၏။

ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသော ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှနေ၍ လူနှစ်ယောက်က ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆို စားသောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ လမ်းစားပြနစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

စန်းမင်း ကျေနပ်သွားပြီး ဘုံကျောင်း အနောက်ဘက်မှ နေ၍ ကွေ့ပတ်ဝင်သွားလိုက်လေသည်။

အရှေ့ဘက် အခန်းသို့ ရောက်လျှင် မြင်ကွင်းက ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်သည်။ ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုစားသောက်နေခဲ့ကြသော စားပြနစ်ယောက်မှာ စားပွဲပေါ် မှောက်ခုံလဲကျကာ သေဆုံး နေကြပြီဖြစ်လေသည်။

“ဒါ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ”

BURMESE
CLASSIC
.com

၁၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုစဉ်...

“ကျုပ်က မင်းရဲ့ကိုယ်စား ရှင်းပစ်လိုက်တာပါ။ မင်း မပင် ပန်းတော့ဘူးပေါ့”

စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် စန်းမင်း ကြည့်လိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်း၌ မလှုပ်မယွက် ရပ်နေသော အနီရောင်ဝတ်ထားသူ ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ရုပ်ဖျက်ထားသော ဂူချိန်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကူညီတာပေါ့”

“သူတို့ လက်ချက်ကြောင့် မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်မသွားစေချင် လို့”

“ဘာဗျ၊ ကျုပ်က..”

“စန်းမင်း၊ မင်းဟာ ကျုပ်အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ မင်းကို စုမာကျွေးက လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ပြောပြသွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“စုမာကျွေးက လျှို့ဝှက်ချက် ပြောပြတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ် မသိဘူး၊ ခင်ဗျားက ကော ဘယ်သူလဲ”

အနီရောင်ဝတ်ထားသူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိရမယ်”

စကားဆုံးလျှင် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စန်းမင်းက ထိုလူနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ မည်သူ မည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း တခဏအတွင်း သိရှိသွား၏။

မီးတောက်လက်(ပ) ❖ ၁၉၅

သို့သော် စန်းမင်း အံ့သြဖို့ပင် အချိန်မရဘဲ ဂူချိန်း၏လက် ချက်မိကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ကျန်းကိုးသည် အလေ့ကျပေါက်နေသော ပန်းခင်းတစ်ခု အနီးရှိ အိမ်အိုဟောင်းတစ်လုံး၌ တစ်ယောက်ထဲ အနားယူနေထိုင်ခဲ့ လေသည်။

လမ်းဘေးမှ လေလွင့်ခွေးလေးတစ်ကောင်ကိုလည်း ခေါ် ကာ ကျွေးမွေးပြီး အဖော်ပြုထားလိုက်၏။

ထိုခွေးလေးက ကျန်းကိုးအား သခင်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် တတုတ်တုတ်ဟောင်၍ နှိုးကာ အစာတောင်း တတ်လေသည်။ ယနေ့ ကျန်းကိုး အိပ်ရာမှ မိုးလာသော်လည်း ခွေး ဟောင်သံ မကြားရပါ။ ထို့ကြောင့်...

“ခွေးကလေး ဘယ်သွားနေပါလိမ့်”

ကျန်းကိုး အိမ်အပြင်ဘက်ထွက်ကာ ရှာဖွေကြည့်လိုက်လျှင် ပန်းခင်းရှေ့၌ လဲကျသေဆုံးနေသော ခွေးလေးကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

“ခွေးကလေး သေနေပါလား၊ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

ချက်ချင်း ပြေးသွားပြီး ခွေးကလေးကို ပွေ့ချိတ်တန်ပြင် လိုက်စဉ်မှာပင်...

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်မြည်ဟီးသံနှင့်အတူ အိမ်အိုဟောင်းကြီး ၊
လောင်ပျက်စီးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟာ”

ယနေ့နံနက် ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ကျန်း
ကိုး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

အိမ်အိုဟောင်းကြီး မီးလောင်ပေါက်ကွဲသွားခြင်းကြောင့် မီး
တောက်မီးလျှံများက အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လွင့်ပျံ့သွားလေသည်။

မီးတောက်တစ်ခုသည် သူ့ထံသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လွင့်
စဉ်လာသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

